

Giới thiệu Âm Mưu Của Hoa Mĩ Nam

Truyện Âm Mưu Của Hoa Mĩ Nam, câu chuyện nói về một cô gái rất ngây thơ bị người ta lợi dụng mà cũng không hề than thở, ở trong mắt người khác, bọn họ căn bản là không xứng đôi.

Cô không những sùng bái anh mà còn cam tâm tình nguyện giúp anh làm việc nhà gọn gàng hoàn tất. Anh đối với cô cư xử cũng rất tốt, thậm chí còn trò chuyện với cô mỗi ngày. Nhưng tất cả chỉ là một âm mưu, anh chỉ biết lợi dụng cô để nhằm cưa đổ cô hàng xóm kế bên.

Cô rất thật vọng khi biết được sự thật này, người nào đó vì cô mà đem hết tâm cơ, cũng đã lặng lẽ chuẩn bị đem mỹ nhân ngư này thu vào lưới.

Bạn đang đọc truyện *Âm Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Căn phòng nhỏ rộng chưa đến mười mét vuông. Không, hẳn là sửa chữa để làm phòng làm việc, các túi lớn túi nhỏ vải vóc quần áo chất đống, trong một góc căn phòng, tiếng máy may da da không ngừng phát ra, giờ phút này chính là do sự điều khiển của nữ chủ nhân, từ một đống vải bố đã làm thành một con thỏ bông thật đáng yêu, còn khâu thêm những đường chỉ sắc xanh nhạt lên mặt trên.

—Chị à, hôm nay là thứ bảy, chị không phải nói muốn đưa com cho cái tên hỗn đản đại đầu heo kia tặng ca sao? Sao còn chưa đi a?

Cô gái đang vui đùa trước máy may dường như hoàn toàn không nghe thấy câu hỏi của người vừa bước vào phòng làm việc, tiếp tục da da sử dụng máy móc.

—Chị, đã gần mười hai giờ rồi. Uông Thiên Lam ngừng lại một chút, nhìn thấy chị mình thì ra là đang —vội vàng, khoe miệng lập tức mang ý cười lắc đầu.

Cô rất hiểu chị mình, khi chị ấy đã chuyên chú làm một chuyện gì đó thì sẽ rất khó để phân tâm chú ý đến cái khác, bao gồm cả tiếng nói của em gái là cô đây, cũng có thể làm như mất diếc tai ngo. Hoặc là nói, chị cô một lần chỉ có thể chú ý ở một việc, không thể xử lý nhiều chuyện.

Đây không phải là lỗi của chị, chỉ có thể nói là di chứng của con sốt cao lúc chị ấy còn nhỏ, may mắn chỉ là phương thức suy nghĩ chậm hơn một chút xíu, tuy rằng so với người bình thường cần nhiều thời gian hơn một chút, nhưng lại khiến cho chị ấy có thể ghi nhớ chuyên khoa một cách dễ dàng.

Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, hơn nữa khí chất điềm đạm cùng với cá tính dịu dàng, mà không phải chỉ có mình cô thấy như vậy, chị của cô lúc đi học được nam sinh theo đuổi không phải là ít, cũng như vậy, thực dễ dàng trở thành đối tượng để nam sinh ăn vụng đậu hũ, mà cho tới nay, đều là cô phụ trách nhiệm vụ bảo vệ chị, tuyệt đối không để ai có cơ hội khi dễ chị mình!

Chẳng qua là dù cho có bảo vệ đến đâu, cũng sẽ có cá lọt lưới xuất hiện! Tức nhất là cái tên hỗn đản đại đầu heo kia cư nhiên ngày nào cũng muốn chị cô đứng giờ mang thức ăn giúp hắn.

Uông Thiên Lam nhìn nhìn kim đồng hồ, nếu cô không làm tròn trách nhiệm nhắc nhở chị ấy thời gian một chút, chỉ sợ sau này người tự trách lại sẽ là chị ấy thôi.

Aiz! Tuy rằng cô căn bản không nghĩ tới tên hỗn đản kia có đói bụng hay không, nhưng chị cô lại thực để ý.

Uông Thiên Lam đi tới góc phòng, vừa nhìn thấy phích cắm, ánh mắt liền sáng ngời.

Đúng rồi!

—Khách Một tiếng sau, âm thanh da da ‘ trong phòng lập tức dừng lại.

Phát hiện máy may không thể hoạt động, Uông Thiên Hồng mờ mịt ngẩng đầu. —Lam Lam, em đứng ở đâu từ khi nào thế? AAA? Là em tắt máy may của chị sao?

Uông Thiên Hồng vừa tức, vừa buồn cười nhìn em gái một tay đang cầm phích cắm, một bên đem công việc còn chưa làm xong xếp lại cẩn thận, —Em có việc gì bảo chị dừng lại là được rồi, làm gì phải rút phích cắm a?

—Không có biện pháp khác nha! Em đã gọi vài lần, chị cũng không để ý đến em, tốt nhất là nên làm thế này!

—Phải không? Uông Thiên Hồng chớp mắt mấy cái, sau đó áy náy nói: —Thực xin lỗi, Lam Lam, chị không biết em đến tìm chị.

Cô cũng biết khuyết điểm của mình, ít nhiều thì Lam Lam trước giờ vẫn luôn vô cùng kiên nhẫn với cô, luôn bao dung cùng với chiều cố cho cô.

—Không sao a, em chỉ đến nhắc chị, đã 11 rưỡi rồi, không phải chị muốn đi đưa cơm cho tên đại đầu heo kia sao?

Đầu heo? Một lúc lâu sau, con người Uông Thiên Hồng đang mơ mơ màng màng mới nổi lên biến hóa. — Đúng a! Ta làm sao có thể quên đưa cơm a!

Cô hoang mang rồi loại khăn trang đứng lên, —Cám ơn em Lam Lam. Chị thật sự gay go rồi, vốn tưởng còn nhiều thời gian nên mới sửa lại bao lô nhỏ mà Cao nhị ca nhờ chị trang trí lại, nào biết đâu chăm chú làm lại quên cả thời gian.

Uông Thiên Hồng trong lòng thật sốt ruột, nếu bởi vậy mà làm cho người trong lòng nhớ thương của cô bị đói, hoặc là vì cô chậm trễ, bỏ qua cơm trưa không ăn, cô sẽ thực tự trách cùng lo lắng.

Không được, nhất định phải nhanh một chút!

—Chị à, chị cứ từ từ sẽ đến, công ty của đầu heo không xa lắm, không cần chạy; Chị ra khỏi cửa phải cẩn thận một chút, lên xuống xe nào phải nhớ rõ thì từ từ sẽ đến.

Lời còn chưa nói xong, bóng người kia đã sớm biến mất không thấy, Uông Thiên Lam cũng chỉ có thể cười cười đem lời còn chưa nói xong nuốt lại.

Cúi đầu lại bắt gặp khối vải đang nằm bên cạnh máy may kia, ánh mắt cô trở nên lạnh lùng, khoé miệng cũng lạnh lùng cười. —Vừa muốn chị ta đưa com, vừa muốn chị ấy hỗ trợ khâu này nọ, khốn kiếp! Một người đàn ông đường hoàng, lại muốn đi khâu cái gì mà con thỏ?

Thực ghê tởm!

Cô và chị tuy rằng là chị em sinh đôi, nhưng tính cách thật đúng là —trông đánh xuôi, kèn thổi ngược — một người mềm mại, một người cứng rắn mạnh mẽ.

Cái mưu kế ti bi của tên kia kì thực cô đã sớm nhận ra rõ ràng, miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ lừa gạt chị cô, chốc lát khen chị ấy có tài năng, thông minh; Chốc lại lại muốn chị ấy chuẩn bị ba bữa ăn cho hắn, hừ! Đừng tưởng cô không biết tên kia luôn nhờ chị cô làm này làm kia, tặng đồ cũng là lấy cớ, có mà thuận tiện chọc ghẹo mới là sự thật.

Nhưng mà Uông Thiên Hồng là chị gái bảo bối mà cô nâng niu trong lòng bàn tay, chứ không phải người để cái tên yêu quái kia có thể thét to đến, thét to đi, mặc hắn trêu đùa!

Hừ! Muốn con thỏ sao? Cô ngày mai nhất định đem con thỏ bông này đến đóng đinh ở cửa công ty hắn, trên đó còn ghi chú rõ là —con thỏ nhỏ phấn hồng mà Cao Khoát yêu thích nhất, để xem ngày mai hắn con mặt mũi nào mà đối mặt với khách hàng!

Đồng hồ điểm mười hai giờ ba mươi phút, người đàn ông nhìn chăm chăm đồng hồ trên tường hồi lâu, kim giây từng bước từng bước nhảy lên, hàng lông mày cũng theo đó nhăn lại càng nhanh.

Thẳng đến khi nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ở ngoài cửa, sau đó cánh cửa nhanh chóng bị người mở ra, ánh mắt lo lắng của người đàn ông rốt cục mới thu lại.

—Thực xin lỗi, Cao đại ca, em đến muộn.

Bên ngoài cánh cửa, xuất hiện một khuôn mặt đầy lo lắng cũng áy náy. —Điều tại em quên chú ý đến thời gian, lúc rời nhà đi đã gần 12 giờ, không nghĩ tới thời gian chờ xe cũng rất lâu.

Cao đại ca, anh nhất định là rất đói bụng đúng không?

Cô về mặt áy náy nhìn đồng hồ. Cao đại ca đã chờ cô nửa tiếng, mình thật có lỗi a.

—Không sao. Con người đen đánh giá khuôn mặt bối rối của cô, chỉ là muốn xác định cô tới muộn không phải là vì có việc gì ngoài ý muốn.

Hết lần này đến lần khác nghiệm chứng là cô lòng tóc vô thương xong, đôi môi của Cao

Dương lúc này mới hơi hơi héch lên, loại bỏ áy náy của cô nói: —Anh còn lo rằng em đến

điểm đỗ xe thì đã quên mất phải xuống ở điểm nào, kết quả là đi bao nhiêu điểm cũng không

biết trở về như thế nào.

—Cao đại ca đừng coi em vẫn là trẻ con được không? Em đương nhiên biết đường đến công ty

anh, cho dù thật sự đi quá bến, cũng có thể đi xe trở về. Ông Thiên Hồng khuôn mặt tỏ vẻ

bất mãn, bàn tay nhỏ bé tự nhiên cũng không quên đem túi đồ ăn đã chuẩn bị tốt lấy ra.

—Em hôm nay mang cái gì đến?

—Em làm cá chua ngọt, thịt băm xào, còn có bắp cải chua ngọt, đều là món Cao đại ca thích

ăn nhất. Thực tự nhiên, Ông Thiên Hồng đi đến gần bàn tay đang vươn ra của Cao Dương,

cũng không phải là đưa đồ ăn cho anh, mà là đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, tùy ý để Cao

Dương kéo cô qua ghế da, đặt mông ngồi xuống vị trí của anh.

Hai người ngồi chung một cái ghế thật có chút chật chội, nhưng cô dường như đã thành thói

quen, chẳng những không cảm thấy không thoải mái, còn rất quen thuộc dựa sát vào anh, rồi

mở túi thức ăn ra.

—Chuẩn bị nhiều như vậy, không phải là em sáng sớm tinh mơ đã dậy rửa rau, nấu cơm, lại

không hảo hảo ngủ cho tốt chứ? Trong khẩu khí nhàn nhạt của anh có thương tiếc.

Ông Thiên Hồng lắc đầu.—Em rất thích chuẩn bị&

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Ông Thiên Lam và chị gái cùng chen chúc trong một căn phòng bếp nhỏ, làm công việc mà cô ngại nhất... bỏ hoa quả.—Chị, việc hằng ngày chị vẫn đưa cơm trưa đến cho Cao đại ca, tại sao lại chưa nói qua với em bao giờ? Nói ra thật xấu hổ, cô cũng mới biết cách đây không lâu, thì ra Ông Thiên Hồng ngoại trừ đưa cơm cho Cao Khoát cùng bản thân chị ấy, còn đi một chuyến đến văn phòng luật sư đưa cơm cho Cao Dương. Càng hồ thẹn hơn là, qua hỏi thăm cô mới biết chị mình đã đưa cơm như vậy nhiều năm rồi.—AA? Chị chưa nói với em sao?—Không có, em vẫn nghĩ chị chỉ đưa cơm cho Cao Khoát sau đó liền trở về nhà.—Ừm! Ông Thiên Hồng không yên lòng trả lời, ánh mắt chuyên chú nhìn những miếng hoa quả được cắt thành lát rồi để vào trong hộp thủy tinh. Cũng đúng thôi! Mọi chuyện của chị ấy cũng không phải xin phép cô thì mới được làm, huống hồ gì chị ấy rất quan tâm đến hai anh em nhà họ Cao, đưa cơm cho cả hai thì cũng chẳng có gì lạ, mà phải là lẽ đương nhiên! Ông Thiên Lam nghĩ như vậy, nhưng trong lòng cảm thấy có chút gì đó là lạ, hình như có chuyện gì đó cô không biết, vốn tưởng rằng chị cô chỉ đối với một mình Cao Khoát là đặc biệt, không ngờ đối với Cao đại ca cũng như thế, thật sự làm cho người ta có chút không ngon lành.....—Chị a, tâm tình chị đang tốt lắm sao? Chị cô hôm nay tự nhiên vừa cắt hoa quả vừa phân tâm tươi cười kìa!—Tốt lắm nha! Ông Thiên Hồng lơ đãng trả lời, sau đó bắt đầu rửa dao bỏ hoa quả rồi thu dọn vỏ trái cây. Tâm tình của cô đúng thật là đang tốt lắm, từ ngày hôm đó Cao đại ca chính miệng nói với cô anh ấy thích cơm trưa cô làm, cả người cô liền cảm thấy vô cùng an tâm, vô cùng vui vẻ, tâm tình sung sướng đã hơn mấy ngày nay. Ông Thiên Lam đoạt lấy túi rác trong tay chị mình... Cô đang bị sự toàn tâm toàn ý toát ra từ người chị ấy làm cho sợ hãi nha. —Được rồi, được rồi, việc còn lại em giúp chị làm nốt nha, lúc nữa em có việc ra ngoài, thuận tiện đi vứt rác luôn..... Cô đột nhiên muốn nói gì nhưng lại thôi, trong lòng tự trách..... mấy ngày hôm nay cô hình như thường xuyên ra ngoài.—Không cần đâu! Chị làm được, em với Cao nhi ca có hẹn với nhau rồi nhanh đi chuẩn bị đi, chị sẽ chờ đến lúc đưa nước quả đến chỗ Cao đại ca thuận tiện xuống lầu vứt rác luôn. Cao gia và Ông gia hai nhà ở ngay cạnh nhau, việc đi lại khá là thuận tiện.—Thì ra làm nửa ngày nay, chị muốn làm nước hoa quả cho Cao đại ca nha, không phải là cho mình ăn hử? Sao hôm nay Cao đại ca ở nhà mà cô cũng không biết, thế nhưng chị cô lại biết tất cả.—Nhiều hoa quả như thế, có dưa, táo, dưa gang, một mình chị sao ăn hết được? Ông Thiên Hồng cười nói, —Em cũng không cần lo cho chị! Đi chơi với Cao nhi ca thật vui đi, nhớ chụp ảnh nhiều đem về cho chị xem nha! Nói mấy câu liền đụng đến đúng chỗ tự trách của Ông Thiên Lam, liền thấy trên mặt cô tràn ngập xấu hổ.—Chị, tối nay em không về đâu, chị ở nhà một mình, thật sự không sao chứ? Càng nghĩ càng thấy lo lắng..... trước kia ra ngoài với Cao Khoát đều là đi trong ngày, lần này cái tên kia lại cầu sống cầu chết với cô, vì vậy cô mới đồng ý sau khi đi ngắm cảnh đêm với hắn sẽ đi đến suối nước nóng hoạt động hai tư giờ ngủ một đêm. Nhưng để chị cô ở nhà một mình, cô cảm thấy bất an a.—Chị lớn lắm rồi nhá, làm sao có thể không tự lo được cho mình! Ông Thiên Hồng cố tình nhắm mắt, muốn bày ra khí phách của chị cả, đáng tiếc về mặt mềm mại trời sinh đã làm bại lộ ý đồ của cô.

—Nhưng em không muốn để chị ở nhà một mình, không có ai nói chuyện cùng, ngộ nhỡ thật sự xảy ra chuyện gì.....—Tốt lắm! Em đừng lo lắng kìa

trương làm gì. một mình chị thật sự có thể mà, Cao đại ca từng nói, nếu khi em không ở nhà, có chuyện gì đều có thể đi tìm anh ấy, em sẽ không phải là không tin cả Cao đại ca chứ?—Đương nhiên không phải. Lần đầu tiên, Ôn Thiên Lam bị chị mình bắt bẻ cho không còn lời nào để nói.—Thế thì đừng nói nhiều như vậy, nhanh đi chuẩn bị cho tốt đi, đừng có sợ chị ở nhà một mình cô đơn nhàm chán nữa. Cao đại ca đã đưa chìa khoá nhà anh ấy cho chị rồi, nếu chị nhàm chán sẽ đi tìm anh ấy. Cảm thấy cô đơn, anh ấy lúc nào cũng có thể nói chuyện cùng chị. Nếu chị ở nhà một mình buổi tối mà sợ, Cao đại ca ở ngay dưới lầu, chẳng những lúc nào chị gọi đều có thể đến, thậm chí bảo chị ôm chăn gối đến nhà anh ấy ngủ đất cũng có thể nha! Khoẻ miệng Ôn Thiên Hồng không tự chủ được mỉm cười ngọt ngào. Mà đây cũng chính là nguyên nhân chính làm cho tâm tình Ôn Thiên Hồng gần đây vô cùng tốt – Cao đại ca ngay cả chuyện em gái của cô không ở nhà, sợ cô sẽ cô đơn cũng đều biết, còn quan tâm đến cô, nói bất cứ khi nào cô gọi anh sẽ đến, Cao đại ca thật sự rất rất tốt với cô a! Rất nhanh túm lấy em gái đẩy vào trong phòng ngủ, Ôn Thiên Hồng trở lại phòng bếp, vừa khẽ ngăn nga hát vừa dọn dẹp nhà bếp thật sạch sẽ, làm xong cũng là khoảng chín giờ, cô liêu vui vẻ một tay cầm hộp thủy tinh đựng đầy hoa quả một tay cầm túi rác trên đường đi sang nhà bên cạnh. Sau khi nghe chị mình nói một phen, Ôn Thiên Lam vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, nhưng lại không nghĩ ra được. (Mình vẫn đề k đúng ở đây là chị đang đề cô nam vs quạ nữ, thỏ trắng vs sói xám ở chung đó chị bik chưa))Mãi đến khi Ôn Thiên Lam đã chuẩn bị xong hành lý, người cũng đã vừa ngồi vào trong xe của Cao Khoát, cô rút cuộc mới dường như là nghĩ thông suốt cái gì đó kêu ra tiếng.—Em đang gào cái gì mà như quỷ khóc to đến thế? Thiếu chút nữa dọa anh sợ đến đạp phải chân ga. Nếu đâm vào xe của hàng xóm láng giềng, lúc trở về nhất định sẽ bị mắng đến nổi trên đầu. Ôn Thiên Lam nghiêng mắt trừng anh một cái,—Không chịu nổi một chút sợ hãi liền ngạc nhiên như thế, anh cũng là đàn ông sao? Cao Khoát không giận ngược lại còn cười, cô ý háy mắt mấy cái,—Anh có phải là đàn ông hàng thật giá thật không, em không phải biết rõ nhất sao? Cô giơ tay đánh lên khuôn mặt tên đàn ông khiến người ta chán ghét đang dần dần tiến sát đến muốn hôn trộm mình.—Nhiều lời quá mức, nhanh lái xe đi! Đây người nào đó sang một bên, Ôn Thiên Lam vừa bực mình vừa buồn cười nhìn nhà trọ phía ngoài cửa sổ, ánh mắt phức tạp chăm chú nhìn căn hộ của Cao Dương. Cô rút cục cũng nghĩ ra là chỗ nào không đúng —chị cô tự nhiên có chìa khoá Cao gia nha!

Cao Dương là người như thế nào, cô cũng hiểu rất rõ, từ lúc bắt đầu quen biết anh ấy liền đối với cô và chị cô vô cùng chăm sóc, nhưng anh ấy dù sao cũng không phải là anh ruột của chị em cô, Cao Dương cũng là một người đàn ông nha! Để cho chị cô và Cao Dương cùng sống trong một mái nhà, cô nam quạ nữ, như vậy có thật sự đúng không? Đi vào trong phòng khách quen thuộc, Ôn Thiên Hồng cất chìa khoá đi, đặt hoa quả đã bỏ sẵn ở trên bàn, giống như trước kia, hai bàn tay nhỏ cẩn thận dán vào hai chân (tóm lại chính là tư thế chào cờ đây mà =)), mở miệng gọi một tiếng.—Cao đại ca, em mang nước quả đến rồi! Không đợi người nào đó đáp lại, cô chính là động cũng không dám đứng tại chỗ. Mãi đến khi...—Thiên Hồng, pha giúp anh một chén trà nóng mang vào thư phòng. Cô lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi... thật tốt quá, xem ra cô không có quấy rầy lúc người ta tặng ca rồi.—Trà nóng đến đây. Ôn Thiên Hồng cẩn thận mang trà vào thư phòng, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt chính là Cao Dương đang vui đùa vào bàn đầy giấy tờ. Trong lòng hô to một tiếng, ngay cả cái chén cũng đưa tới trước mặt, thấy Cao Dương ngay cả một con mắt cũng chưa nhìn cô một lần, xem ra thời gian cô đến vẫn là không đúng rồi, đúng lúc quấy rầy anh. Rón ra rón rén đi tới gần cửa, Ôn Thiên Hồng định đi ra không dấu vết, nhưng bàn tay vừa chạm vào cánh cửa, phía sau lại truyền đến một tiếng nói trầm thấp mang ý cười...—Thiên Hồng, em muốn đi như thế sao? Bóng hình xinh đẹp đi từng bước đều cẩn thận, cẩn thận kia, chỉ cần liếc mắt nhìn một cái, rất khó làm cho người ta không khỏi bật cười.—Cao đại ca không phải đang làm việc sao? Em không nên ở đây quấy rầy anh, cho nên định đi về trước....—Em không phải là mang hoa quả đến cho anh sao? Đầu rồi? Cao Dương bỏ kính mắt xuống, trên mặt mang theo một chút mệt mỏi, khiến Ôn Thiên Hồng nhìn thấy thực đau lòng.—Xem nhiều tài liệu như thế, anh nghĩ cũng nên nghỉ ngơi một chút. Ôn Thiên Hồng nghe vậy rất nhanh lấy hộp hoa quả ngoài phòng khách vào, đặt trên bàn của Cao Dương. Mà cô vẫn tùy ý để cho Cao Dương kéo vào ngồi trong lòng mình như thế.—Cao đại ca, em đứng hoặc ngồi bên cạnh là tốt rồi. Cho dù vẫn thường ngồi trên đùi Cao đại ca ở văn phòng, nhưng Ôn Thiên Hồng vẫn không có thói quen ngồi như vậy. Rút cuộc là bắt đầu từ khi nào nhỉ, mỗi khi chỉ có cô và Cao Dương, cô luôn để anh tùy ý kéo đến bên người, chỉ có thể nói, động tác này hình như đã thành thói quen của Cao Dương. Nếu là dựa vào lòng anh, cô cảm thấy rất tốt, nhưng ngồi ở trên đùi anh, hình như rất rất là vượt mức nha! Cao đại ca không cảm thấy có chút không thoải mái nào sao?—Thiên Hồng, có thể lấy cho anh một miếng táo không? Cao Dương luôn có thể chọn đúng lúc cắt đứt xấu hổ của cô.

Ôn Thiên Hồng lập tức bỏ qua ngượng ngùng, nghe lời dùng đĩa ăn đưa lên một miếng táo, nhưng thấy ánh mắt mệt mỏi của anh, cô đau lòng nói:—Công việc hôm nay của anh còn bao lâu nữa mới có thể làm xong?—Không xác định, có khả năng tới nửa đêm! Vẫn còn muốn làm à! Vậy chẳng phải sẽ mệt chết sao?—Cao đại ca không phải bắt đầu làm từ sáng sao? Như thế không phải là cả một ngày đều làm việc à? Cô bắt đầu lo lắng Cao Dương có phải ngay cả bữa sáng cũng ăn trong thư phòng hay không nữa.—Tài liệu trong tay anh bây giờ rất quan trọng..... Tuần sau sẽ có phiên toà, anh phải chuẩn bị chu đáo..... Cao đại ca luôn luôn vì khách hàng, thường thường làm việc vài đêm cũng không đi ngủ nghỉ ngơi cho tốt, nhưng lại có chú ý chăm sóc chính anh đâu? Ôn Thiên Hồng chuyên tâm suy nghĩ, cũng không quên hành động đang làm dở, bàn tay nhỏ bé cầm đĩa vẫn không ngừng dúi táo vào miệng người nào đó.—Thiên, Thiên Hồng..... Bắt lấy bàn tay thực sự rất nhỏ đang liên tiếp đưa táo của cô. Cao Dương nuốt xuống miếng đầy táo,—Em đang suy nghĩ gì thế? Cô gái nhỏ này nhất định lại đang phiền não cái gì rồi, bằng không sẽ không quên anh chỉ nở miệng, còn chưa có ăn xong táo nha.—Em nghĩ, anh luôn vì công việc mà quên chăm sóc cho bản thân mình, giống như trưa này em đưa cơm trưa đến, Cao nhị ca nói anh mãi đến ba giờ chiều mới có thời gian ăn, em chỉ lo lắng anh làm việc đến nửa đêm, nhất định sẽ đói bụng, nhưng lúc đó đã muộn, anh phải đi đâu ăn? Cao Dương nhủ thầm, thói quen tiếp lời cô:—Là thế này, trước kia việc ăn uống trong nhà đều cho A Khoát phụ trách, dù sao A Khoát vẫn thường nửa đêm không ngủ được, lúc anh đói bụng, sẽ gọi nó nấu nấy.....—Nhưng hôm nay Cao nhị ca đi chơi với Lam Lam rồi, tối nay sẽ không về!—Đúng vậy. Con người đen mang theo ý cười, nhìn cô gái nhỏ trúng kế lộ ra biểu tình buồn rầu,—Em thật ra đang nhắc nhở anh, tiểu tử A Khoát kia đã có bạn gái, nên đã quên mất người anh này, từ nay trở đi sẽ không có ai ở nhà nấu đồ ăn khuya cho anh.... Cô lập tức xung phong nhận việc nói tiếp,—Nếu anh nửa đêm đói bụng, em có thể chuẩn bị đồ ăn khuya giúp anh.—Nhưng như vậy phải lên nhà đánh thức em, không tiện cho lắm.—Làm sao mà không tiện, nếu anh chỉ lo lắng việc này, vậy đêm nay em ngủ ở đây thì được rồi.—Ngủ ở nhà anh? Cao Dương cao giọng nói, nhìn ra được anh đang thực vừa lòng với đề nghị này của Ôn Thiên Hồng.—Ừ. Cô gật đầu thật mạnh, tiếp theo còn nói:—Cao đại ca không cần lo lắng em sẽ ầm ỹ đến anh, em sẽ vẫn ở trong phòng khách, nếu như anh đói bụng, nói cho em biết một tiếng là được rồi.

Tình cảnh này, thật giống như là con thỏ nhỏ màu hồng vô cùng ngây thơ vội vàng muốn đem chính mình đưa đến cửa để cho con sói hoang lớn nào đó miệng đang dính đầy nước miếng ăn cho đỡ thèm.—Như vậy không tốt đâu! Tuy rằng hai nhà chúng ta ở gần nhau như vậy, nhưng em chưa từng không ngủ ở nhà lần nào, nếu như Thiên Lam biết được, nhất định sẽ thực lo lắng cho em, sẽ lo lắng em không ngủ ở nhà sẽ không quen. Vừa nhìn thấy bộ dáng tựa hồ thực khó xử của Cao Dương, Ôn Thiên Hồng lập tức nói:—Vậy không nói cho Lam Lam em qua đêm ở đây là được rồi a!—Nói như vậy..... Anh ra về như là thực miễn cưỡng liếc nhìn cô, thoả hiệp nói:—Được rồi!—Vậy em đi xuống bếp xem có cái gì thích hợp làm thức ăn khuya không nha. Nếu không có, cô còn có thể về nhà lấy trước. Ôn Thiên Hồng nhanh như chớp chạy ra ngoài, tốc độ quá nhanh rồi, căn bản không nhìn thấy trên mặt người đàn ông phía sau kia đang tươi cười vô cùng thâm ý. Chẳng qua là cho dù cô có thật sự chú ý tới, chỉ sợ với kinh nghiệm sống rất ít kia, cũng không thể nhìn ra hàm nghĩa sau nụ cười ấy, không cần thận còn có thể nghĩ là có chuyện gì mà làm cho anh cười vui vẻ như vậy ấy chứ! Chuẩn bị xong hết thảy, Ôn Thiên Hồng lấy chăn gối nhà mình mang đến, vì không muốn quấy rầy Cao Dương đang làm việc, cô đơn giản ngồi ở phòng khách xem ti vi, đương nhiên để âm thanh mức nhỏ nhất. Xem xem xem, Ôn Thiên Hồng làm tổ trên sofa còn quăng chân lên trên ghế, tiếp

theo lăđp chăđ, như vậy mới thật thoải mái a!Đúng rồi! Ươđ Thiên Hơđ cả người đăđ cuộn lại xem ti vi trên sô pha phi thường thoải mái hất xì một cái, mà vậy cũng không xơđ, hai mí mắt lập tức cũng bắt đầđ nặng trĩu.Không biết bắt đầđ từ khi nào, chươđg trình trên ti vi rớt cuộđ không còn hấp đẫđ nổi ánh mắt của cô nữa rồi. Công việc của Cao Đươđ rất nhanh lăđm xơđ, đăđ chuẩn bị đi ra báo cho cô biết buổi tối mà ngủ ở phòng khách có vẻ không tốt cho lăđm, không dự đốăđ đượđ sẽ chứng kiến một màn bỡđ hơđ nhỏ nằm trên sô pha, tâm tư không hề phòng bị, khoé miệng vẫn mang theo ý cười tiểđ vào mặđ đẹp mắt rồi.***Lơđ mi nhẹ nhàng khẽ đợđ một chút, phát hiện ánh sáng trắng vô cùng chói mắt xuyên quacủ sô chiếđ vào trong phòng, thì ra đẫđ là buổi sáng rồi!Cảm giác vừa ngủ đặđ này thật đứđ là thoải mái! Nhẹ nhàng hất xì một cái, chủ nhăđ của hăđ mắt lúc này mới thoả mẫđ mở mắt ra.Chớp chớp, lại chớp chớp, lúc này mới phát hiện thì ra có thể ngủ thoải mái như vậy, là vì cô đăđ nằm thoải mái trên giườđ.AAA? Trên giườđ!

Cô không phải là ngồi trên sô pha xem ti vi sao? Ươđ Thiên Hơđ bị tự mình đợđ cả người hơđ đặđ, chăđ bỡđ trên người vì đợđ tác của cô mà rơi xuốđ dưới thất lưđ, lăđm lăđm, cô cúi mắt xuốđ, muốn kéo cao chăđ lại, không ngờ ngay sát bên cạnh mình lại có một người đăđ nằm!Đợđ người!Hai tay đứđ lúc che lại cái miệng nhỏ nhắn cơ hồ muốn thét chói tai, Ươđ Thiên Hơđ phát hiện người nằm trên giườđ cùng với cô. Không đứđ, phải nói là người đăđ ông nằm trên giườđ cùng với cô, dĩ nhiên là Cao Đươđ!Măđ đến khi xác địnđ mình không có đăđ thức người đăđ ông hai mắt vẫn nhắm lại kia, cô lúc này mới buông tay, một đờđ mắt trầđ ngập kịch đợđ nhìn xung quăđ, cắđ thậđ cắđ thậđ hờđ tưởđ lại, cô đến tột cùng vì sao lại ngủ trong phòng Cao đặđ ca đặđ?Cô rõ ràng là đăđ xem ti vi, còn địnđ tối nay sẽ giúp Cao đặđ ca chuẩn bị đồ ăn khuya, vì sao lúc sau lại. Kỳ quăđ?Vì sao cô một chút ẩđ tượng trong trí nhớ cũng không có?Ngu ngốđ! Cô nhất địnđ là ngủ mất!Thực không xơđ a, vậy chăđ phải là không có ai chuẩn bị đồ ăn khuya cho Cao đặđ ca sao!Nghĩ đến đặđ, cô không đầđ đượđ áy náy cùng đầđ lòng, vặđ trộm thờđ dài, liếc mắt nhìn Cao Đươđ một cái.—Nhưng mà mình vì sao lại ngủ trên giườđ Cao đặđ ca năđ? Rõ ràng cô đăđ làm tởđ trong phòng khách, Cao đặđ ca lại đăđ làm việc, sẽ không phải là chính cô mơ mơ mặđ mặđ chạy đến phòng của anh ngủ chứ?Cô lặđ lẽ nhìn người đăđ ông vẫn say ngủ như cũ, trong lòng thậđ nghĩ, sẽ không có khả năđ là Cao đặđ ca ôm cô vào phắđ không?Cao Đươđ nhắm mắt ngủ say, cức trên áo sơ mi không biết vì cái gì lại cởi ra ba cái, lờđng ngực cuờđ trắng còn thêm chút khêu gợi ý tứ hàm xúc như ẩđ như hiện, những thứ này Ươđ Thiên Hơđ đầđ chưa nhìn thấy bao giờ. (Min: AAAA, là nữ nam kếđ, chính là nữ nam kếđ *nhỏ dẫđ tong tong*)Cô vẫn biết Cao Đươđ rất tuấn tú có khí chấđ, cá tính trườđ thành chườđ chặđ cùng với đắđ người cao ngắđ thường làm cho mỗi khi hai nhăđ bọn họ cũng đi du lịch, gặp đượđ rấđ nhiều phụ nữ cố ý tiếp cậđ làm quen với anh.Chỉ là không nghĩ tới khi anh bỏ kính ra, đợđ thời cũng làm tiêu tan một chút khí chấđ nhậđ thường ngày, người này ngủ say mà tóc có hơđ chấđ hờđ loạn, hơđ nửa ánh mắt có thể nhìn thấy nửa thầđ trên trầđ trặđ cùng lờđng ngực cuờđ trắng, bộ đắđ của Cao Đươđ thoắđ nhìn rấđ rấđ lười biếđ lại mê người,Thậđ sự là một bức tranh họa mỹ nam cực đẹp nhăđ! Thì ra tư thế ngủ của Cao đặđ ca cũng thật đặđ như vậy.

Mặt nóng lên, Ươđ Thiên Hơđ không biết vì sao lại bắt đầđ cảm thấy ngườđ ngừng, tắđmắđ dòđi khỏi trên người mỹ nam đăđ ngủ, cô thật cắđ thậđ xốc chăđ bỡđ, chuẩn bị bò xuốđ giườđ.Thậđ bất ngờ, một cắđ tay thầđ linh vươđ ra vừa vặđ ôm lấy trọn vẹn thất lưđ của cô, một lựđ đặđ mạnh mẽ nhanh chóng kéo cô lại, làm cho cô ngã vào trong ngực người nào đớđ—Vì sao mỗi lần anh nhìn thấy em, em luôn chuẩn bị muốn chạy là sao đặđ? Tiếng nói lười biếđ, bên trong loại mang theo chút cảm xúc bất mẫđ vang lên.Khuôn mặt nhỏ nhắn bị anh quay lại, thoắđ chốđ một nụ cười mang chút lười biếđ pha mệđ người ẩđ vào đờđ từ của cô.—Buổi sáng tốt lăđm, Thiên Hơđ. Đặđ mắt loé lên hai đóm lửa nhỏ kỷ dị, anh cố ý thu lại hai tay một chút nữa, đặđ thân thể mềm mặđ chặđ chặđ dán trước khuôn ngực cứng rắn của mình.Thầđ mặđ gắđ sát như vậy, làm cho trái tim trong lòng ngực cô nhắđ lên đầđ cuờđ —Buổi sáng, buổi sáng tốt lăđm, Cao đặđ ca. Thực không xơđ rồi, ánh mắt của cô cắđ bản là không biết nên nhìn đi đầđ!Không phải không phát hiện bộ đắđ đớđ mặt ngườđ ngừng của Ươđ Thiên Hơđ, khoé môi Cao Đươđ cong lên, đặđ khuôn mặt đăđ bối rồi không biết làm thế nào cho phải kia nằđ lên, nhẹ nhàng ẩđ trên đớđ một nụ hờđ. —Thiên Hơđ, anh đớđ bụng rồi, có thể làm bữa sáng giúp anh đượđ không?Hô hấp cứng lại, trườđ mắt nhìn ngủ quăđ vô cùng tuấn mỹ hoặđ hảo kia, Ươđ Thiên Hơđ mở lớn mắt. ... vừa rồi Cao đặđ ca nói cái gì, cô hoàn toàn không nghe thấy, chỉ nhớ rõ cớđ cảm xúc ôn nhu ẩđm nóng vừa thoắđ qua trên hai má vừa rồi.Cho tối nay, cô đầđ coi đợđ tác hờđ nhẹ của Cao đặđ ca trong vắđ phòng của anh là để biểđ đặđ ý tứ cảm tạ đớđ với người thầđ, nhưng lúc này đầđ, cô lại không có cách nào giải thích visao anh lại hờđ cô, hay là khi cô đăđ mê muốn nhìn ánh, anh vì mới tỉnh ngủ nên liền hờđ cô một cái? (Min: amen, cách li giải ở đầđ lạ thế???)Lầđ đầđ tiên, cô nói không nên lời, không hiểu tâm hoặđ ý loạn trong ngực mình bây giờ lăđc ý nghĩ gì?—Thiên Hơđ, đi làm bữa sáng cho anh ăn có đượđ không em?Hơđ nửa ngày sau, cô mới chặđ rãi mở miệng, —Lăđm. Làm bữa sáng? Cô bé nào đớđ giống như con chim anh vũ chỉ biết lặp lại lời của con người, cho thấy hiển nhiên cô bé này vẫn đăđ bị kinh ngạc quá mức vặđ bên trong.Nhìn cô không có kinh hoặđ thét chói tai, cũng không có lấy bàn tay hầđ hạ ‘ mặt anh như khi mấy người phụ nữ bị hờđ trộm, Cao Đươđ có thể khẳng địnđ, cô gái này cũng không chăđ ghét nụ hờđ của anh.—Ừ. Anh vũ nhẹ nhẹ mặđ của cô một chút, cô bé ngốđ còn đăđ lặđ lặđ nhìn lập tức giặđ bản mình, —Trước khi ra phòng bếp nhớ phải đi đăđ răng trước, cả rửa mặt nữa nhăđ, ngắđ tũđ phắđ dưới toilet có bàn chải đăđ đánh răng mới đặđ, em tự đi lấy đi.

—Nga! Như là đợđ nhiên lấy lại tỉnh thầđ, trên mặt Ươđ Thiên Hơđ biểđ hiện tâm trạng hoặđ hoàn toàn không biết cái gì, khuôn mặt nhỏ nhắn nóng hờđ cả lên, đầđ quên hỏi anh vì sao mình lại ngủ trên giườđ của anh, càng quên hỏi bữa sáng anh muốn ăn gì, liền vội vặđ vàng vắđ xơđ ra ngoài.Cao Đươđ ngồi nửa người đặđ, đặđ cức áo trên người cài lại cho tốt. ... thật không uốđng công anh hy sinh nữ nam sắc của mình, quặđ nhiên làm cho cô gái nhỏ kia hiểu đượđ cái gọi là nam nữ khác nhăđ, chặđ qua lát nữa anh hắđ vẫn nên trang phục chỉnh tề mà đi ra ngoài, dù sau hợp lúđ sắc dụđ là một chuyểđ tốt, nhưng làm quá mức lại đợđ người ta chạy mất, vậy là không tốt.Kết quả trộm hương như vậy mặc dù không làm cho anh phi thường vừa lòng, nhưng vẫn thuộc phạm vi đặđ yêu cầu.Lấy điện thoặđ di đợđ cạnh giườđ đến, anh ẩđ một đặđ số quen thuộc.Điện thoặđ vừa đượđ thông, mở đầđ chính là ai đớđ liên miêđ niệđ Tam tự kinh không ngừng. Cao Đươđ không nhanh không chặđ mở miệng, —Có thể thanh nhậđ địnđ khí mắđ chườđ người ta như thế là biết cậu đầđ ngủ đi giấc rồi đặđ. Đứđ, chính là người anh thối nát cắđ nhăđ đầđ đắđ chặđ xuốđ đặđ ngực trong miệng cậu đặđ, anh tìm cậu là muốn nói cho cậu biết, không cần biết cậu dùng phươđ pháp gì, miễn sao phải giữ Thiên Lam ở ngoài đớđ một tuầđ, đứđ, cậu ở cùng cô ấy. Vì sao hửđ? Anh đặđ nói cho cậu biết, thật vắđ và cậđ mới có cơ hợđ ở cùng Thiên Lam để hai người bồi đườđ tình cảm, cậu chặđ lẽ không hy vọng rồđ sát phải thừa dịp còn nóng, muốn có nhiều thời gian một mình thầđ thiết với Thiên Lam sao? (Min: thế này là trên cả vô lại rồi!Măđ nhăđ nhăđ)Khoé miệng Cao Đươđ mang theo một nụ cười xảo trá, lấy cặđ kính mắt kia xuốđ, một chút cũng không giống Cao Đươđ nhậđ nhậđ mà người ta quen biết kia, trong mắt anh hiện lên những tia sáng giáo hoặđ không ai bắđ.—Nếu muốn như thế, chỉ cắđ theo đứđng lời anh nói mà lăđm. Bên phắđ công ty của Thiên Lam anh sẽ thay cô ấy xin phép, trong tuầđ này, Thiên Lam hoàn toàn giao cho cậu, đứđ, cậđ dùng phươđ pháp nào anh cũng không hỏi, nếu muốn ở lâu thêm vắđ ngày, liền phải dựa vào bản lĩđ của cậu rồi. Ngắđ điện thoặđ, Cao Đươđ đầđ thành công làm cho Ươđ Thiên Hơđ thoắđ khỏi cắđ chim bảo vệ của người nhăđ.Mặđ quắđ áo chỉnh tề xơđ, anh tiếp tục đeo cặđ kính mắt không số kia vào, để che đi cắđ xúc ẩđ lên trong mắt mình.Vừa đi vào phòng bếp, đặđ vào mắt là hình ẩđ Ươđ Thiên Hơđ một tay cắđ trườđ, ngắđngốđ đứđng trước bếp găđ, Cắđ này làm cho nụ cười trên khoé miệng Cao Đươđ đườđ như cắđng rõ ràng. xem ra rớt cuộđ anh con cá nhỏ trong lòng anh đầđ bắt đầđ vì hành vi cắđ thầđ thân mặđ của hai người mà phắđ tâm rồi.Rớt cuộđ Cao đặđ ca vì sao lúc ấy lại hờđ cô năđ?Một ngày quăđ, vắđ đề này vẫn không ngừng quay quăđ trong ngực Ươđ Thiên Hơđ, đầđ vài lầđ cô muốn vặđ tới trước mặt Cao đặđ ca để hỏi.

Nhưng cô hiểu, chỉ cần vừa thấy vẻ mặt ôn nhu của Cao đại ca, cùng với khí dung nhan tuấn lãng kia sẽ lộ ra nụ cười nhẹ nhàng đối với cô, trong mắt cô thật giống như ngoại trừ ánh sáng phát ra từ người Cao Dương, tất cả những việc khác, những vấn đề thắc mắc muốn hỏi, tất cả liên tục động biến mất. Anh trai hôn em gái thì hình như không giống cho lắm, không phải sao? Anh ấy cũng thường làm vậy trong văn phòng còn gì! Nhưng vấn đề ở chỗ, mỗi khi nhớ tới nụ hôn sáng sớm ngày hôm qua kia, nghĩ đến hình ảnh khuôn mặt mê người khi ngủ của Cao Dương, còn có cảnh tượng lúc anh bá đạo ôm cô không cho cô xuống giường, ảnh hưởng lợi hại hơn nữa chính là trái tim nhảy lên không ngừng của cô, làm sao cũng không có biện pháp trấn định xuống được. Lam Lam gọi điện thoại cho cô, nói cái gì là bị Cao nhị ca dùng thủ đoạn bỉ ổi bắt cóc, muốn ở đó mấy ngày sau mới có thể về nhà, hại cô muốn tìm người nói ra hoang mang trong lòng cũng không biết tìm ai để kể đây. =. = Tìm đập thật sự rất nhanh, Ôn Thiên Hồng lúc đầu chỉ định xuống lầu mua lọ dầu vừng, hờn nhiên không thấy các hàng xóm láng giềng làm sao lại tập trung hết ra cửa khu nhà ở, mà cô đành phải ngây ngốc đứng bất động ở gần cầu thang lên lầu. Xi xàm, xi xàm. Mấy giọng nói thảo luận đằng trước thật sự có điểm âm ỹ, làm cho Ôn Thiên Hồng vốn không có ý nghe thấy cũng nổi lên lòng hiếu kỳ – dù sao mọi người đều bị chặn ở đầu cầu thang không thể động đây, cô chỉ cần đơn giản kéo dài lỗ tai nghe nguyên nhân tranh cãi âm ỹ đằng trước là được. —Tôi đã nói rồi mà! Bây giờ mấy người trẻ tuổi thật không muốn sống nữa rồi, một ngày hai mươi tư giờ lại dùng nó thành như bốn tám giờ, mới chợp mắt chưa đến một tiếng đồng hồ đã coi như ngủ đủ, nghỉ ngơi đủ rồi, khó trách không sống được lâu, một mạng tám mươi tuổi bị dùng như vậy chỉ cần nửa thời gian đã dùng xong rồi! —Hiện giờ mấy tiểu tử đều thích liều mạng, ba bữa luôn ăn không ngừng giờ, một cũng không ngủ cho tốt, lại thích ăn cái gì mà đồ ăn nhanh, thật sự là chết nhanh thì có! —Ngay cả con của di ta cũng là một ví dụ rõ ràng, kì thực mới hai mươi tuổi, tiền đồ rộng mở còn chưa có bắt đầu, lại bởi vì hay thức đêm chơi game, kết quả bởi vì lạm dụng quá độ làm cho đầu óc vất vả đến mức bệnh, cả đời này đại khái liền xong rồi! —Cái này thật đúng là thảm quá mức! Mọi người không nhìn được cùng nhau thờ dài. —Mấy bác rớt cuộc đang nói gì vậy a? Vì sao lại dùng đến cả đoán mệnh cùng đầu óc vất vả đến mức bệnh? —Ôn tiểu thư, cháu cũng đi ra? Tám phần là do nghe thấy tin tức đáng sợ mà A Thủy báo, cho nên đi ra xem đây mà. —Vâng. Kỳ thật cô đi ra là để mua dầu vừng, —Cháu nghe thấy mấy người đang nói cái gì mà ăn uống không đúng giờ lại thường liều mạng, rớt cuộc là có chuyện gì a?

—Còn không phải chính là tin tức này chứ gì a! Lập tức có một tờ báo đưa đến tay Ôn Thiên Hồng, trên đó có một dòng tiêu đề cực lớn viết — người làm việc thích liều mạng, thật sự liều chết mệnh! Nội dung trong đó là có một doanh nhân còn thật sự công tác thành công, bởi vì quá mức cố gắng làm việc, mỗi ngày chỉ ngủ ba giờ, hơn nữa ăn uống cũng không đúng giờ, dẫn đến không đủ dinh dưỡng, kết quả là ngày người này vừa được bổ nhiệm làm quản lí, liền chết bất đắc kỳ tử trong văn phòng của chính mình, làm cho người ta tiếc hận. Ôn Thiên Hồng càng tiếp tục đọc, khuôn mặt nhỏ nhắn càng mất dần huyết sắc. Trưởng lão của nhà trọ là A Thủy bá liền đứng ở cầu thang tầng cuối cùng, như là sợ Ôn Thiên Hồng không nghe thấy, còn có ý đề cao âm lượng. —Ôn tiểu thư, cháu xem xem, hiện tại mấy người trẻ tuổi cũng chỉ coi trọng tiền tài, chẳng xem trọng sức khỏe của chính mình, đây chính là lí do vì sao bọn ta đều đã làm gia gia rồi còn phải con bà nó cảm khái như vậy! —Trong khu nhà trọ này của chúng ta cũng có không ít thanh niên trẻ tuổi đây hứa hẹn đầu, như là cháu của a thẩm ở lầu hai kia đang làm kế toán, còn có anh em nhà họ Cao trên lầu, đều là những phần tử tinh anh! Lúc nào cũng đều chỉ biết vui đầu vào công việc thôi. nha? Ôn tiểu thư, cháu sao lại chạy nhanh vậy? Lời của ta còn chưa nói xong mà! Không có ai biết Ôn Thiên Hồng vì sao lại đột nhiên giữa lúc này thần sắc kích động quay đầu chạy đi! Đám người lẻ mề ở đây, nào gia gia, bà bà, đương nhiên sẽ không bởi vì thiếu một người nói mà tan cuộc, tiếp tục phát huy công lực thất chùy bát thiết, ở đoạn đường cạnh cầu thang dưới lầu đó vang lên tiếng thảo luận chuyện trên trời dưới đất không ngơi nghỉ. Nhưng vào lúc này, một đạo thanh âm lạnh lùng đột nhiên chen vào — Xin hỏi các vị rớt cuộc sao lại đứng ở đây thảo luận? —Ta không biết, vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy mọi người đều đứng ở chỗ này, vậy nên ra đây xem nha! —Ta cũng không biết, là có người ở bên ngoài nhà của ta nói chuyện, cho nên ta đi xem nha! —Ta thấy Kì bá cùng A Thủy bá ở đây ồn ào gì đó, cho nên qua góp vui chút a. —Ta nghe thấy giọng A Thủy bá, ở chỗ này kêu là ai nha ai nha? không ngừng, cho nên mới đi ra xem có chuyện gì mà? Sau đó liền gia nhập thảo luận. Nói như vậy, là A Thủy bá lên tiếng trước, ngay sau đó là Kì bá yêu chỗ mồm vào đi theo phụ họa, mới có hiện tượng chật chội rầm rộ ở cầu thang hiện tại a? Ngoài cửa nhà trọ lầu một, một gã đàn ông ngồi trước ghế đá tiệp tạp hoá, mang theo kính râm đang phơi nắng, hất xi 1 cái, tiếp tục dùng giọng nói không hứng thú hỏi, —A Thủy bá, báo người đang cảm là tin tức đã phát tuần trước rồi nha! Nó đã là chuyện cũ, bá không có việc gì lại lấy chuyện cũ ra rêu rao ở đầu cầu thang rồi lại muốn cảm khái cái gì? Là chuyện của tuần trước sao?? A Thủy bá sờ sờ đầu — việc này hẳn không chú ý tới nha!

—A cái này ta đâu có biết, ta vừa bước ra khỏi cửa một bước, liền phát hiện ta tờ báo này. Vừa thấy tin tức quá khủng khiếp thế kia, đương nhiên sẽ lập tức phát huy tinh thần trách nhiệm của trưởng lão, mang tin tức cấp báo cho các hộ gia đình biết thật tốt. Vậy rớt cuộc là ai đã để tờ báo cũ này ở dưới đất? Chỉ sợ đúng là không có ai biết đâu! ***** Mà đến tận cùng Ôn Thiên Hồng vội vàng bay nhanh về nhà, ngay cả dầu vừng cũng không mua là vì cái gì? Dùng tốc độ tên lửa đơn giản thu thập vài bộ quần áo, sau đó mang rau xanh, hoa quả còn lại trong tủ lạnh đơn giản đóng gói lại, cuối cùng kiểm tra lại toàn bộ chốt cửa của căn nhà, xác định tất cả đều đã khoá cẩn thận, mang theo đầy đủ những vật vừa thu dọn, Ôn Thiên Hồng khoá cửa nhà mình lại. Hiện tại cô cũng mặc kệ việc Cao đại ca vì sao hôn mình, quan trọng là, cô quyết định sẽ chăm sóc Cao đại ca thật thật tốt — cái tin tức kia quả thật dọa cô rất sợ, cái gì mà bệnh trong đầu, chết bất đắc kỳ tử, nghe thôi đã dọa chết người ta! Công việc của Cao đại ca hình như cũng muốn mạng người như vậy (ý nói vất vả), cô nhớ rõ anh từng nói thứ tư phải mở phiên toà, vậy có nghĩa là anh phải bận rộn vài buổi tối nữa, điều này sao có thể? Cô một mình ở nhà ngoại trừ công việc, lại không có việc gì khác, không bằng liền tạm thời chuyển đến phòng Cao đại ca, chờ sau khi Lam Lam về cô sẽ về nhà, như vậy có thể chăm sóc cho Cao đại ca, làm cho cô có thể yên tâm. Cho nên khi Cao Dương lộ ta nụ cười vô cùng tự tin đi về nhà, tất cả mọi việc đều như dự tính của anh, chờ đợi anh là một bàn bữa tối phong phú mà dinh dưỡng, cùng với Ôn Thiên Hồng đang mặc một cái tạp dề, ở trong nhà bận rộn như một cô vợ bé nhỏ đáng yêu trước bàn ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Đồng hồ sinh học tự động báo thức rất chuẩn kéo chủ nhân khỏi giấc ngủ, dụi dụi hai mắt, lại kéo đến một trận thoải mái, mãi mới làm cho người ta luyện tiệp mở mắt ra. Thất lung lườm biếng duỗi một cái, hử? Tay cô hình như chạm phải cái gì vậy. Nhanh chóng mở choàng hai mắt, khi Ôn Thiên Hồng thấy rõ cái giường ngại vật kia, dường như không nhìn được muốn khóc thét, làm thế nào lại một lần nữa thế a? Đây không phải là căn phòng quen thuộc của cô nha, cái giường thoải mái này lại càng không phải cái giường mà cô nằm từ nhỏ đến lớn, càng miễn bàn hơn là người nằm bên cạnh không phải mẹ cũng chẳng phải em gái, mà là một người đàn ông! Rớt cuộc là tại sao mỗi lần cô vừa tỉnh lại, luôn nằm trên giường của Cao đại ca a? Rõ ràng mỗi buổi

tối hôm trước cô đều ở phòng khách cùng anh nói chúc ngủ ngon, bởi vì lo lắng đến vấn đề tiện lợi, nếu buổi tối đói bụng Cao đại ca đều tự vào phòng bếp tìm đồ ăn, cônghe thấy sẽ bị đánh thức, cho nên anh quyết định anh sẽ ngủ trên sofa.

Nhưng là hết lần này đến lần khác, sáng hôm sau mỗi lần mở mắt ra, vị trí luôn thay đổi! Nói thực ra, mấy ngày nay tình lại đều đối mặt với cái tình huống—ngoài ý muốn này rồi, cô cũng không còn ngạc nhiên như lần đầu, chỉ có ảo não cùng khó hiểu là ngày càng tăng. Uông Thiên Hồng lại một lần nữa rón ra rón rén không muốn đánh thức người đàn ông đang ngủ, bò xuống giường, nhưng Cao Dương thật sự vô cùng lợi hại, rõ ràng một giây trước còn đang ngủ say, giây tiếp theo lại có thể không hề sai lầm đúng lúc trước khi giai nhân xuống giường đang hai tay bắt được cổ gáy nhỏ này. Kết quả cũng không thay đổi.... vẫn giống như mấy hôm trước thôi, Uông Thiên Hồng lạng vào trên giường.... dính chính lại một chút, là ngã vào trong ngực của anh.—Buổi sáng tốt lành, Thiên Hồng, em đứng dậy rất sớm. Không cần nói nhiều, lại là một cái hôn chào buổi sáng phục vụ đến nơi.—Chào, chào buổi sáng, Cao đại ca. Mặt cô hồng hết lên nói. Cảnh này đã liên tục xảy ra mấy ngày nay rồi, mà cô vẫn chính là không thể can thiệp trái tim đang nhảy điên cuồng trong lồng ngực một cách kỳ lạ kia. Lúc sáng sớm Cao đại ca luôn trở nên hiếu kỳ một cách kỳ lạ, đôi con ngươi màu đen kia luôn nhìn cô đến mức làm cho cô tâm hoảng ý loạn. Không biết vì sao, anh thực thích khi vừa tỉnh lại hôn cô một chút..... Ừm... không phải là do cô trở nên kỳ quái đấy chứ, vì sao cứ cảm thấy Cao đại ca bây giờ không giống với người lúc bình thường mà cô quen biết nhỉ? Nhất là khi anh quần áo không chỉnh tề, nửa thân trần lười biếng ngắm nhìn cô đang ở trong ngực anh lúc đó, hô hấp của cô cứ như là bị người ta cướp đi mất, nhưng trong lòng lại không biết là đang kinh hoàng vì cái gì..... Đôi mắt sụp xuống dưới một chút, nửa thân trần của anh đang ở ngay trước mắt cô, khiến cho mắt Uông Thiên Hồng càng ngày càng đỏ, cô luống cuống tay chân không biết nên để đâu.... là đặt ở trên lưng anh, hay là ở trước ngực..... Trên đỉnh đầu truyền đến tiếng thở dài thật nhẹ nhưng lại làm cô chú ý.—Cao đại ca? Con ngươi đen lười nhác chú ý khuôn mặt đỏ hồng của cô, dường như muốn từ đó tìm ra cái gì thì phải,—Nhiều ngày như vậy rồi, em còn không quen sao, Thiên Hồng? Cô luôn luôn muốn thừa dịp anh ngủ say cố hết sức vụng trộm chuồn mất, chẳng lẽ cùng anh tỉnh dậy khó như vậy sao?—Quen cái gì? Cô không hiểu.—Giường của anh có khó ngủ như thế à, làm cho em mỗi lần vừa tỉnh dậy đã muốn rời khỏi sao?—Em không phải..... Muốn giãy khỏi hai cánh tay bá đạo kia, không ở trong ngực anh cô mới có thể hô hấp một chút không khí mới mẻ nha, đáng tiếc sức lực của cô không đủ..... thất bại! =.=—Đây là phòng của anh, em ở trong này vốn đã rất kỳ quái..... Tuy rằng mỗi ngày cô đều trong một đẹp thoải mái tỉnh lại,—Hơn nữa em hoàn toàn không hiểu, vì sao em phải cùng anh chen chúc trên cùng một cái giường.....

—Nếu không phải vấn đề về giường, vậy thì có chuyện gì làm cho em vừa mở mắt đã muốn rời đi hả? Cao Dương hợp thời tránh được vấn đề thắc mắc của tiểu bạch thỏ, di dời lực chú ý của cô—Em còn phải đi chuẩn bị bữa sáng cho anh nha! Trước 9 rưỡi anh phải đến công ty, cho nên 8 rưỡi phải dùng cơm, nếu không sẽ quá muộn.—Nhưng bây giờ mới có bảy giờ. Bảy giờ chuẩn bị bữa sáng hình như còn quá sớm đấy nha, cho nên không chấp nhận lý do này. Uông Thiên Hồng giương cái miệng nhỏ nhắn, trong lúc này nhất thời không biết nên nói cái gì, cũng không tiện nói rằng mình ngưng ngưng, lại càng không thể nói mỗi lần cô thấy tư thế ngủ của anh như vậy sẽ đỏ mặt tim đập nhanh ngoài tầm kiểm soát, cho nên phải vội vàng vàng chuồn đi! Nhanh trí lúc này lại phát huy tác dụng, cô đột nhiên nghĩ ra,—Em..... Em muốn chuẩn bị sớm một chút sẽ tốt hơn, như vậy sẽ có thời gian là áo sơ mi giúp anh, còn có thể thuận tiện quét tước trong nhà một chút nha!—Việc này không cần em làm! Anh cong miệng, anh không muốn cô đến làm người hầu nha. (đáng ừ quá đi...) Con ngươi đen nhìn thấy khó xử của cô, anh quyết định đổi cách nói khác,—Anh nghĩ, em hẳn là không muốn vừa tỉnh lại đã phải nhìn thấy anh, cho nên muốn nhanh chóng rời đi đúng không?—Đương nhiên không phải!—Chắc chắn là em chán ghét nằm cùng anh, có lẽ lúc anh ngủ sẽ thô to, làm cho em không thoải mái. Nhìn vẻ mặt đầy bị thương của Cao Dương, Uông Thiên Hồng vội vàng phủ nhận,—Không phải! Cao đại ca không có thô to gì cả, em làm sao có thể chán ghét anh, anh trăm ngàn lần đừng nghĩ như vậy! Như thế có thể đem ý tứ lời vừa rồi của cô đọc thành..... cô tuyệt không chán ghét nằm cùng giường với anh nha? Cao Dương trong lòng thầm cười trộm—Sau này không được ở lúc anh chưa dậy mà trốn mất, biết chưa? Cánh tay gắt gao ôm cô, không cho phép cô nói không, thuận tiện còn nói nhiều thêm một chút,—Em đánh thức anh như vậy, anh không có thói quen người nằm bên cạnh cứ nhích tới nhích lui, như vậy anh không ngủ được nha, em cũng biết anh đều ngủ rất khuya. (lợi dụng lòng trắc ẩn của người ta kia... >

Uông Thiên Hồng choáng váng kèm theo xấu hổ mờ mịt nhìn anh, trí nhớ tan tành thành từng mảnh, đầu óc cũng mất hết chức năng vận chuyển ý thức, hiện giờ hoàn toàn không còn khả năng suy nghĩ gì nữa rồi. Bộ dáng này của cô thoát nhìn thật đáng yêu cũng rất dễ lừa! Hiếm khi ước số tà ác lại tăng nhanh theo cấp số nhân trong cơ thể Cao Dương như lúc này, anh giờ chiều bài nim cười dụ hoặc nói:—Thiên Hồng, em dựa vào gần một chút được không. Một câu mệnh lệnh, một động tác, Uông Thiên Hồng không nghi ngờ gì đưa mặt lại gần sát lại mặt anh. Cao Dương cũng nhanh chóng ấn môi mình xuống đôi môi đỏ mọng của cô, để cho thỏa mãn khát vọng đã lâu mới đụng tới đôi môi của cô.... tuy rằng chỉ là nhẹ nhàng chạm qua, nhưng là đủ! Hôn chào buổi sáng mà anh muốn vốn nên là như thế, đáng tiếc chờ mấy ngày nay, cô bé này chỉ biết đem mặt chôn đi mất, chưa cho anh một điểm đáp lại nào! Nên biết rằng cái anh muốn cũng không chỉ là một cái hôn môi thôi đâu. Mãi đến khi môi của cô cảm nhận được có thứ gì vừa xoẹt qua, Uông Thiên Hồng mới nhanh tay che miệng lại, ánh mắt trừng thật lớn.—Cao đại ca! Cô, cô vừa rồi hôn phải cái gì thế à? Cao Dương cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, lập tức ngắt lời cô, giả bộ thân thái một mối,—Thiên Hồng, em cứ thấy tối qua anh về muộn thì biết đấy, anh gần đây thật sự rất bận, mệt mỏi quá. Cái đầu nhỏ ngoan ngoãn gật gật một chút. Đúng rồi, hôm qua là ngày Cao đại ca mở phiên tòa, sau khi kết thúc còn phải về công ty một buổi tiệc nhỏ, cho nên khi trở về nhà đã rất khuya.—Nếu em không ngại, để cho Cao đại ca ngủ nửa tiếng nữa được không, tôi nay anh đến công ty cũng không có vấn đề gì. Trong mắt anh loé lên ánh sáng giáo hoạt rất nhanh rồi vụt tắt, chỉ còn lại khe khẽ miệng khẽnhếch là ăn sâu tươi cười khi đạt được mục đích. Không chút dấu vết, anh lấy tay cô để ở ngực mình dời xuống sườn, để cho cô an ổn gối đầu lên ngực anh.... dù sao, sớm muộn gì cô cũng sẽ quen với vị trí này.—Ăn sáng muộn một chút được không, dựa vào gần một chút đi! Bây giờ để cho anh ngủ thêm một chút được không em? Lời nói xong, con ngươi đen cũng không liếc cô một cái mà liền nhắm lại. (tính giả chết kia =.=) Được rồi, được rồi! Nếu Cao đại ca muốn ngủ thêm một chút, vậy cô sẽ thực nghe lời nha, đương nhiên sẽ không đánh thức anh, chẳng qua là.....

Tầm mắt chuyển xuống đôi tay cường tráng đang đặt ở thắt lưng nhỏ bé của cô, khuôn mặt sớm hồng nay càng trở nên đỏ bừng, xấu hổ mạnh mẽ làm cho cô đem khuôn mặt như bị thiêu kia chôn trong lồng ngực của người nào đó, cứ nhắm mắt làm ngơ một lần đi! Hai tròng mắt của cô cũng gắt gao nhắm lại, cô cảm thấy chẳng những mặt bị nóng, thân thể cũng nóng quá, ngay cả môi cũng hơi hơi nóng lên. Cô vừa rồi hình như thật sự đã hôn Cao đại ca! Sự quấy rầy giấc ngủ của anh, lại khó xử như vậy, Uông Thiên Hồng chỉ có thể giống như con thỏ nhỏ vô cùng ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, nghe tiếng tim đập vững vàng của anh. Tiếng tim đập của Cao đại ca có tác dụng trấn an lòng người, ngực của anh cũng cực kỳ ấm, thực thoải mái, dần dần cô cũng không còn hoảng hốt cùng khẩn trương như trước nữa, về phần những vấn đề muốn hỏi lại một lần nữa chết từ trong trứng nước, bởi vì không bao lâu sau, cô cũng không cần nỗi con buồn ngủ kéo đến mà lại tiếp tục tiến vào mộng đẹp. Xem ra cô bé Uông Thiên Hồng hình như càng lúc càng quen cũng như thích ứng với những hành động thỉnh thoảng của anh chàng Cao Dương rồi.*****Cả ngày nay cô làm việc đều không tập trung..... đầu tiên là nhầm xi dầu thành dầu mè, làm hại cô chỉ có pha nước sốt thôi mà cũng phải làm đến ba lần mới xong. Lại còn cả nhầm đường thành muối, thiếu chút nữa biến rau cải xào thành củ cải đường; Mà lúc này, cô đang nhìn chằm chằm vào cửa nhà đến phát ngốc. Điều là tại cái hôn giống như trong mơ lúc sáng làm hại, khiến cô làm việc gì cũng đều phân tâm. Khi anh và cô thực sự tỉnh ngủ, anh dường như lại biến thành Cao đại ca ngày thường, thái độ lại trở nên ôn nhu, săn sóc, hoàn toàn khác hẳn với cái người xấu xa bá đạo buổi sáng kia, hơn nữa cũng không đề cập

đến chuyện xảy ra lúc sáng đến nửa chữ, mà cô đương nhiên cũng không đến nỗi không biết xấu hổ mà chủ động nhắc lại đâu nhé! Cô còn thật sự nghĩ cái màn cô không cần thận hôn phải anh ban sáng là nằm mơ! Nhưng mà cảm giác mềm mềm ngứa ngứa kia lại chân thật đến vậy, một chút cũng không giống nằm mơ! Ngay tại lúc thần trí Ông thỏ còn đang bay về cảnh tượng hôn môi ngoài ý muốn lúc sáng sớm kia, phía sau truyền đến một tiếng nói mạnh mẽ. ... —Ông tiểu thư. —A Thủy bá! Như là bị người ta bắt được ý nghĩ mà mình đang suy nghĩ, cô sợ đến mức hét lên một tiếng. A Thủy bá lấy tay bịt tai, đau khổ nhíu mày, —Oa! Ông cô nương này, cháu đừng có hét lớn tiếng như vậy, ta tuy rằng lớn tuổi rồi, nhưng tai vẫn còn thính lắm a, không kém đi chút nào đâu, ta sắp bị cháu hét cho điếc rồi, thật sự sắp điếc! —Thực xin lỗi. Ông Thiên Hồng chợt dạ xin lỗi. Còn đang vụng trộm nhớ lại chuyện sáng nay, đột nhiên có người đứng phía sau gọi tên mình, cô đương nhiên là bị dọa rồi. —A Thủy bá gọi cháu có việc gì ạ?

—Cái này ta nghĩ phải hỏi cháu! Nhân nhà không có việc gì làm, lão nhân gia ông yêu nhất lái bộ ở cầu thang, thuận tiện có thể giúp hàng xóm trông coi tuần tra này nọ, ai ngờ hôm nay ông bắt giờ hấp được Ông Thiên Hồng đang mất hồn mất vía đứng trước cửa Cao gia. Con bé này đương nhiên không có khả năng là trộm rồi, ông đương nhiên sẽ tiến đến thân thiết hỏi cô đang làm gì, ai mà dự đoán được sẽ bị hét to đến mức sắp bị điếc. Tâm mất chuyển xuống dưới một chút, A Thủy bá như là phát hiện ra cái gì đột nhiên kêu thành tiếng, —Thiên Hồng cháu có chìa khoá nhà họ Cao nha! Ông Thiên Hồng lúc này mới chú ý tới, cô vừa khóa cửa, chìa khoá còn đang nắm trong tay, vẫn chưa rút ra khỏi ổ. —Trời ơi! Ông nhi, cháu không phải là ở chung với thằng bé ở Cao gia kia chứ? Ngay cả chìa khoá cũng có, thật sự rất khả nghi, —Tuy rằng hai nhà các cháu thành hai đôi thực hợp nhau, nhưng sống chung vẫn không được tốt! Không có danh phận. ... Sống chung! Từ ngữ như thế thật sự kích động quá mức, cô sợ đến mức mặt mày tái nhợt, —A Thủy bá, bác đừng hiểu lầm, cháu không sống chung với Cao đại ca! Cháu chỉ đến nhà anh ấy làm cơm, sau đó đưa đến công ty giúp anh ấy mà thôi. Hình thức một nam một nữ chưa kết hôn mà sống chung, tuyệt đối không phải quan hệ giữa cô với Cao đại ca lúc này. —Nhưng cháu có chìa khoá nhà họ Cao, còn ở phòng bếp nhà người ta nấu cơm, không khéo còn ngủ lại đây, đây không phải sống chung thì là cái gì? Ở trong mắt lão nhân gia ông, như vậy chính là sống chung còn gì! Cô sợ tới mức vội vàng xua tay phủ nhận. —A Thủy bá, bác đừng nói lung tung, cháu với Cao đại ca làm sao có thể là. ... Cô nuốt nước miếng, —Cái loại quan hệ đó! Kỳ quái! Cô rõ ràng chỉ ở Cao gia chăm sóc Cao đại ca một chút, nhưng vì sao mỗi câu mỗi chữ của A Thủy bá đều làm cho cô cảm thấy chột dạ là sao a? Cô đứng là ngủ ở nhà Cao đại ca, thậm chí là ngủ ở phòng của Cao đại ca hẳn hoi! Quả thực mấy ngày nay cô về —nhà cũng không phải là nhà của chính mình, nhưng cái này tuyệt đối không phải là —sống chung! AAA? Hẳn là không phải đúng không? —Được rồi, được rồi! Coi như A Thủy bá nói sai rồi, A Thủy bá biết cháu quan tâm hai đứa ở Cao gia bởi vì cha mẹ chúng ở Canada, chúng cần phải có người chăm sóc. Nhìn mặt con bé này sắp cúi gập xuống rồi, A Thủy bá cũng biết với cá tính nhu thuận của Ông Thiên Hồng, tuyệt đối sẽ không làm loại chuyện như thế. —Những năm gần đây, cũng may là có cháu chăm sóc cho hai anh em nó, kỳ thật cha chúng tôi hôn cũng không có gì là không tốt, nhưng ông ấy lại đi cưới vợ người nước ngoài, kết quả còn chuyển đến sống ở Canada, để lại hai đứa nhỏ đáng thương này! Điều này làm cho hàng xóm chúng ta nhìn cũng thấy thực đau lòng nha! Kỳ thực không có cha, không có mẹ bên cạnh mà có thể sống ngoan ngoãn như vậy, trưởng thành tài giỏi như vậy, hai anh em chúng

cũng thực lợi hại. Trong mắt vừa chuyển, A Thủy bá nhìn thấy túi đồ trong tay Ông Thiên Hồng. —Nói đi cũng phải nói lại, ta thật ra rất hâm mộ hai tên nhóc của Cao gia này! —Hâm mộ? —Không phải là đương nhiên sao? Ai bảo ta một bộ xương cốt già nua, không có thân thể thanh niên tuổi trẻ cường tráng đầy sức sống, lại còn có người mỗi ngày nấu cơm cho ta ăn nữa! Thật sự là tiếc nuối nha. —A Thủy bá! —Không phải ta có ý gì đâu, nhưng cháu làm đồ ăn cho hai anh em chúng nó nhiều năm như vậy rồi, lại không cho người ta báo đáp gì cả, như vậy thật sự đáng giá sao? Nên biết rằng thanh xuân của cháu chỉ có một lần, cháu lại đem tất cả thời gian đẹp nhất trong cuộc đời lo cho hai thằng bé kia, kết quả chính cháu lại không đạt được gì. Em gái của cháu không sai, ít nhất nó cũng đã thành một đôi với thằng em nhà họ Cao, mà tuổi của cháu cũng không còn nhỏ, lãng phí thời gian như vậy thật là điều cháu muốn sao? Bởi vì một câu hỏi của A Thủy bá, Ông Thiên Hồng không hỏi để tay lên ngực tự hỏi, Cao đại ca cũng không phải anh ruột của cô, phí sức lao động chăm sóc cho anh mỗi ngày như vậy, thu xếp cái này, dọn dẹp cái kia, đến tột cùng là có đáng giá hay không? Đương nhiên đáng giá! Đầu không cần suy nghĩ, trực tiếp phun luôn ra đáp án này. ... chỉ cần hỏi nghĩ đến Cao đại ca thường mỉm cười nhìn những món ăn cô làm, cô liền cảm thấy tất cả những gì mình làm đều đáng giá. Chẳng qua lúc cô đi đến văn phòng, nhìn thấy cả trai lẫn gái trong đó đều đang mở tiệc chúc mừng thăng trận, cả người cô bỗng cứng đờ, nụ cười hạnh phúc trên mặt nhất thời biến mất. Phiên tòa lần này vốn dĩ phần thắng thực mong manh, bởi vì đối phương có chỗ dựa là một công ty lớn, song Cao đại ca làm việc luôn không chút dấu vết, chẳng tỏ ra cố gắng lắm cũng nắm được nhược điểm của đối phương. Trận đấu này vì thế mà giống như con tôm nhỏ đấu với cá voi lớn, chẳng những thắng đến nỗi mày nở mặt, còn làm cho luật sư của đối phương phát hoả ngay trong phiên tòa, cho nên làm sao có thể không mở tiệc chúc mừng lớn một phen được! Vì thế học sinh vừa học vừa làm kiêm trợ lý La Chí Lăng chuyên môn yêu các hoạt động dấn thân kế hoạch tỉ mỉ, thừa dịp ông chủ Cao Dương có công việc phải ra ngoài, bố trí văn phòng thật tốt một phen, cũng gọi rất nhiều điểm tâm bên ngoài, cũng với các đồng nghiệp muốn cho ông chủ tài ba một niềm vui bất ngờ, thật tốt chúc mừng một phen. Cho nên sau khi Cao Dương xong việc về đến văn phòng luật sư, cảnh tượng bất ngờ chính là những tiếng hoan hô không ngừng. Một đồng pháo được bắt âm ỉ, sắc màu vô cùng rực rỡ phun hết lên người Cao Dương, giờ phút này thoạt nhìn anh thật giống như một cây thông Noel!

Cao Dương ngẩng đầu nhìn đồng giấy nhiều màu, trên mặt vẫn là biểu tình không biết nên cười hay lắc đầu. ... bao nhiêu tuổi rồi, còn chơi loại trò chơi này! —Ông chủ, chúc mừng anh, trận thắng này của anh quả thực rất oanh liệt! Trợ lý Hàn Kim Linh mới đến hai tháng, mang theo một nụ cười nhẹ nhàng đưa đến một đĩa pizza, —Nhìn mọi người tổ chức tiệc chúc mừng anh, cũng đừng trách bọn em biến văn phòng thành nhà hàng a, hôm nay để cho mọi người thoải mái chúc mừng một phen đi! —Cảm ơn. Rất lễ độ tiếp nhận cái đĩa, Cao Dương cũng thật thương thức ăn mấy miếng, ngoài ý muốn phát hiện pizza mua ở ngoài cũng có thể ăn ngon như thế này, —Pizza này thật không tệ. —Ông chủ anh cũng thấy không tệ đúng không? Đây chính là do Hàn tiểu thư tự tay làm, vì vậy cô ấy còn về nhà nướng pizza mang đến. —Tay nghề của Hàn tiểu thư thật sự tốt lắm. Cao Dương chân thành khen ngợi. —Oa! Chị Kim Linh, chị thực không công bằng, biết nấu nướng như vậy còn chưa từng cho chúng em nếm thử, nay lại làm cho Boss hưởng một mình, vừa nghe thấy muốn chúc mừng liền tự mình xuống bếp. Một cô gái cũng không chịu phục. —Ai bảo em không phải ông chủ, làm cho em ăn thì có lợi ích gì? Em chỉ biết ăn như hổ đói chứ biết gì nhắm nháp, làm cũng như không. Một đồng nghiệp khác giễu cợt. Cô gái kia hừ mạnh, đôi mắt phóng đến đôi tuấn nam mỹ nữ bên cạnh, đột nhiên nở nụ cười mờ ám. —Đúng đúng đúng, nếu có làm cũng là phải làm cho người có ý nghĩa đặc biệt với mình ăn chứ, thế mới phải đúng không? Cô gái vừa nói như vậy, mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Hàn Kim Linh và Cao Dương. —Đúng đó nha! Trước trận này, Hàn tiểu thư hình như có chuẩn bị cơm trưa cho Boss phải không nhỉ, thật hâm mộ a, chẳng bù cho chúng ta đói bụng cũng không có ai để ý. Có người đột nhiên nhớ tới. Cơm trưa của ông chủ vẫn đều do Ông tiểu thư chuẩn bị, vị Ông tiểu thư kia hình như là hàng xóm của nhà Boss; Nhưng mà hình như hôm đó Ông tiểu thư bận việc không thể đưa cơm trưa, cho nên lúc ấy Hàn Kim Linh liền xung phong nhận việc chuẩn bị cơm trưa trước giờ có phiên tòa. —Mấy người đừng có nói lung tung giễu cợt tôi, muốn tôi làm cơm trưa cho, chỉ cần thời gian của tôi có thể phù hợp, đương nhiên có thể. Hàn Kim Linh vừa nói, một bên cửa liếc mắt vụng trộm dò xét đại Boss một cái. ... đến tột cùng đồ ăn trưa cô làm có hợp khẩu vị của Boss hay không, cô vẫn không biết đáp án. Kỳ thật cô gái vừa rồi nói cũng không sai, làm cho Hàn Kim Linh cũng rất tâm hoảng ý loạn. ... cô thật kỳ vọng người đàn ông kia có thể vừa lòng với tay nghề của mình. —Kỳ thật càng nhìn càng thấy Boss và chị Kim thật là xứng đôi nha! Cô gái kia tiếp tục nói lời kinh người.

—Nói cũng đúng, Hàn tiểu thư đây sang năm sẽ tiếp tục học lên thạc sĩ, chính là thạc sĩ ở cả hai khoa, lại là học sinh tài giỏi hệ luật, người tài giỏi như

vậy cùng với đại Boss quả thực là trai tài gái sắc. Mọi người cùng nhau hòa theo phụ họa. —Ông chủ lớn a, đồ ăn anh cũng đã ăn, nên nói cảm ơn Hàn tiểu thư phải không nhỉ? Anh nghĩ xem cơm trưa có hợp khẩu vị của mình không, có muốn ăn lâu dài không nha?—Xin mọi người đừng có náo loạn nữa, hôm nay không phải là muốn chúc mừng ông chủ sao? Mọi người cứ hướng vào tôi làm gì? Hàn Kim Linh nói thế nhưng đã đỏ bừng mặt. —Chúng tôi là đang mai mối cho ông chủ thân yêu nhá! Có phải hay không? Ông chủ ơi. Mà Cao Dương chính là cười nhưng không nói. Nghe mọi người ồn ào như vậy, bạn La Chí Lăng ở bên cạnh đột nhiên cảm thấy mình có nghĩa vụ làm sáng tỏ một việc thay cho ông chủ của mình. —Kỳ thật đồ ăn trưa mà Hàn tiểu thư làm, đều là bị tôi. Đáng tiếc còn chưa kịp nói rõ ràng, tiếng nói của anh đã bị một tiếng hô nhẹ ngắt lời. —A? Chị Ủng, chị tới rồi! Một cô gái đứng ở bên ngoài xa nhất đột nhiên phát hiện người này giờ đã có mặt ở đây, không phát ra chút tiếng động nào. Chị Ủng mỗi ngày đều đứng mười hai giờ mười không hơn không kém là có mặt ở đây, cô gái nhìn đồng hồ trên tường, dọa người! Đã là mười hai giờ hai mươi rồi nha! —Chị Ủng sao đến 10 phút rồi mà cũng không lên tiếng nha? Thấy bị điểm danh, Ủng Thiên Hồng đột nhiên có một loạt cảm giác xúc động muốn bỏ chạy, nhất là khi đôi tuấn nam mỹ nữ đứng một bên làm sáng cả không gian kia nhìn về phía cô, cả người cô lại muốn tìm một cái hố sâu chui xuống. —Thiên Hồng, em lại đây. Cao đại ca cũng đã mở miệng. Ủng Thiên Hồng nhin xuống cảm giác xúc động muốn chạy trốn, kiên trì bước qua. —Cao đại ca, em không biết hôm nay nơi này náo nhiệt như thế, nếu biết anh có đồ ăn trưa rồi, em sẽ không đến. —Cái này là mọi người muốn làm anh bất ngờ, trước đó anh cũng không biết. Chú ý tới thần sắc khác thường của cô, tầm mắt cô vẫn nhìn chăm chăm vào túi đồ ăn trưa trong tay, hoàn toàn không nhìn anh. —Thiên Hồng, đồ ăn này là của anh phải không? Em yên tâm, anh sẽ ăn hết sạch, không lãng phí. Lấy túi đồ ăn trong tay cô ra, nhìn mặt cô gái nhỏ này hình như là đang trốn tránh cái gì thì phải, tránh né rất nhanh, nhưng anh không hề xem nhẹ thần thái tái nhợt trên khuôn mặt bé bỏng kia, giống như là đã bị cái gì đó đã kích, lông mày rậm của anh nhẹ nhàng nhíu lại, dường như còn mang theo một tia thú vị, khóe miệng không dấu vết cong lên. —Thiên Hồng, hình như em chưa chính thức gặp qua Hàn tiểu thư lần nào thì phải; Kim Linh, đây là Ủng Thiên Hồng, hai nhà chúng tôi đã quen biết và là hàng xóm hơn hai mươi năm nay rồi. Kỳ thật Hàn Kim Linh đối với Ủng Thiên Hồng cũng rất tò mò. Cô không phải là thư ký, cho nên chỗ ngồi của cô là ở một góc khác với văn phòng của Cao Dương, cơ hội muốn gặp

Ủng Thiên Hồng đến chỗ anh cũng không lớn, những lần bình thường không phải để lỡ hội thì cũng là vội vàng nhìn thoáng qua mà thôi. Đây cũng là lần đầu tiên, Hàn Kim Linh đối mặt nói chuyện với người hàng xóm tâm huyết của đại Boss này. —Xin chào, Ủng tiểu thư, tôi vẫn muốn tìm cơ hội chào hỏi cô, đáng tiếc mỗi lần không phải là không có ở đây thì cũng là không có thời gian. Hàn Kim Linh có khuôn mặt hoà nhã dễ gần làm cho người ta hâm mộ, cùng với khí chất tao nhã khiến cho cô rất khó bị người khác lãng quên, hơn nữa trên mặt luôn tràn ngập tươi cười tự tin, phần nào làm cho người bên cạnh cũng tự cảm thấy xấu hổ. Ủng Thiên Hồng rất cuộc cũng hiểu được vì sao mình vừa nhìn thấy Hàn Kim Linh liền sinh ra cảm xúc xúc động muốn tránh đi. Hàn Kim Linh giống như người luôn đứng ở nơi cao nhất, là người phụ nữ phi thường hoàn mỹ có tài năng. Mà cô chỉ đứng ở tầng dưới cùng, chíchó thể ngửa đầu ngược lên nhìn! Cô và Hàn Kim Linh hoàn toàn không giống nhau! —Xin chào. Cô miễn cưỡng mỉm cười một cái. Không khí ở đây dường như đột nhiên trở nên thật loãng, làm cho cô sắp không thể hô hấp, nhất là khi nhìn thấy Cao đại ca đứng cùng Hàn Kim Linh, cô thật sự rất muốn đi khỏi đây nhanh một chút. —Chị Ủng, chị tới thật đúng lúc, mau đến ném thư tay nghề của chị Kim Linh đi. Cô gái kia rất hào hứng đưa đến một đĩa pizza. Ủng Thiên Hồng cắn một miếng. —Cảm thấy thế nào? Rất ngon chứ! —Ừ— Mọi người xem, ngay cả chị Ủng cũng tán thành, cho thấy tay nghề của chị Kim Linh cũng là đạt yêu cầu rồi nha, vậy thì nhất định Boss cũng có thể chấp nhận. Cô gái kia vui mừng chuyển hướng nhìn đôi kim đồng ngọc nữ trong cảm nhận của mình, —Về sau cơm trưa của ông chủ để chị Kim Linh chuẩn bị, như vậy chị Ủng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian đi làm việc của mình rồi, không cần phiền toái như vậy nữa, còn phải đi từ nhà đến đây một chuyến đúng không ạ? Pizza ở trong miệng vừa giòn vừa ngon, nhưng không biết vì sao Ủng Thiên Hồng lại cảm thấy axit trong dạ dày của mình cứ đảo lộn từng phèo hết cả lên, làm cho cô cảm thấy thật là khó chịu! Từ đầu đến cuối Cao Dương đều không nói gì, cũng không bác bỏ câu vui đùa củ cô gái kia, đôi mắt anh mang theo thần thái thâm trầm cũng với đôi con người tinh tường nhìn chăm chăm Ủng Thiên Hồng không hề chớp mắt. —Cao đại ca, em cảm thấy có chút không khỏe, muốn đi về trước, túi đựng cơm sau khi tantâm anh mang về là được rồi. Cô không nghe vào những tiếng nói quan tâm của mọi người, chỉ vội vàng đưa túi đồ ăn cho Cao Dương, thậm chí ngay cả dùng khi liếc nhìn anh một cái

cũng không có, mặc kệ ngực bị cổ cảm giác khó chịu kia bao phủ, vội vàng thoát khỏi hiện trường. Ra khỏi toà nhà, cô hít một hơi thật sâu không khí mới mẻ thoáng đãng bên ngoài, nhưng dường như lại không đuổi được cái cảm giác khó chịu không thờ nổi trong ngực. Thời gian đã trôi qua bao lâu cô cũng không biết, lúc cô thanh tỉnh lại rồi mới thấy được, mình đã ngồi vững trên xe bus từ lúc nào rồi! Vì thế nên lúc cô cuối cùng đã tìm được chính xác xe bus mà mình cần để trở về nhà, đã lúc chạng vạng 5 tiếng sau đó rồi, bước chân nặng nề đi đến khi nhà trọ của mình, ngay tại lúc nhìn thấy cửa nhà mình, cô cũng nhìn thấy một bóng người quen thuộc, bóng người đó đang sốt ruột chạy về phía cô. —Chị à, chị rút cuộc đã đi đâu thế? Ủng Thiên Lam gắt gao bưng lấy khuôn mặt tái nhợt của Ủng Thiên Hồng, vừa vội vừa tức quát: —Em về đến liền phát hiện chị không có ở nhà, em đã chạy đi hỏi toàn bộ người trong nhà trọ, còn gọi điện thoại cho Cao đại ca, anh ấy nói chị đã rời khỏi đó từ giữa trưa rồi, chị rút cuộc là đi đâu thế? Làm cho em sắp bị dọa chết rồi. —Thực xin lỗi, chị lên nhầm xe, cho nên đến bây giờ mới về nhà. Ủng Thiên Hồng thành thực nói. Ủng Thiên Lam đang nói dừng một chút, biết việc này không thể trách chị ấy được, chỉ lúc này mình đang sốt ruột và hoảng hốt quá nên mới vậy, đành phải gắt gao ôm lấy Thiên Hồng. —Chị có biết em sợ hãi và bất an bao nhiêu không, chỉ sợ trong lúc chị biến mất ấy sẽ xảy ra chuyện gì, em nhất định sẽ tự trách mình đến chết, khổ sở đến chết! Không được, em nhất định phải lấy dao đi chém tên đầu heo kia một ngàn lần, đều tại hắn hại em rời nhà nhiều ngày như vậy. Ủng Thiên Hồng kinh ngạc nhìn cô em gái đang miêu tả mình phải cùng Cao Khoát đồng quy vu tận* như thế nào kia, tâm trạng trong lòng vì những lời của em gái mà giảm đi không ít. thì ra rồi rầm trong lòng làm cô không thoải mái cả ngày hôm nay gọi là sợ hãi, bắt ancùng với khổ sở a! (*đồng quy vu tận: cùng nhau chết)***** —Anh trai à, anh bị táo bón mấy ngày nay sao? Dương mặt âm trầm như thế kia thật sự rất rất dọa người nha! Cao Dương mặt lạnh quết qua, —Em không còn lời nào khác muốn nói sao? —Làm sao mà không có được, vừa rồi em đã bị Thiên Lam đánh mắng một hồi, thật là rất không hay hay nha! May mắn là Thiên Hồng trở về, bằng không cái đầu này của em cho dúc chặt bỏ cũng không đủ để đền tội đâu, đến lúc đó anh sẽ bị mất đi một người anh em tốt nha! Cao Khoát ngã người xuống sô pha, miệng còn nhỏ giọng lầm bầm, —Thật là vô cùng may mắn, Thiên Hồng lông tóc vô thương về đến nhà, em thực nên cảm ơn ông trời, nhưng mà nghe Thiên Lam nói, Thiên Hồng khi về tay chân lạnh lẽo, mặt mày tái nhợt, hình như là bị không khí đông lạnh trên xe bus làm cho khó chịu, thật là rất đáng thương nha.

Cao Khoát vốn còn đang mừng thầm, lừa gạt được Ủng Thiên Lam ngày thơ nhiều ngày như vậy là rất có lợi rồi, ai ngờ vừa mới về đến nhà, Thiên Hồng muội muội liền mất tích, hại anh sợ tới mức hồn vía đều bay mất một nửa rồi. Về phần còn lại chính là Cao Dương, khuôn mặt kia có thể dùng từ càng lúc càng xanh mét để hình dung! Thiên Hồng để tâm là kết quả mà anh mong muốn, nhưng lại xuất hiện hai điều ngoài ý muốn đã phá vỡ kế hoạch ban đầu của anh. thứ nhất là anh đã quên mất tâm tình của Thiên Hồng mỗi khi bản khoản cái gì đó, nếu cô ấy bởi vì khó chịu trong lòng mà không cần thận có việc gì ngoài ý muốn, cả đời này anh cũng sẽ không tha thứ cho mình. May là cô cuối cùng trở về bình an, nhưng Thiên Lam nói sắc mặt cô vẫn thực tái nhợt. Cao Dương nắm chặt tay, kế hoạch của anh, là muốn Thiên Hồng ghen tuông, tâm tình khổ sở một chút liền khiến cô hiểu được tâm ý của chính mình, nhưng lại không dự đoán được trong quá trình đó, anh thế nhưng lại không ngờ như thế này. Hiện giờ Thiên Hồng chắc chắn đang rất buồn. —Anh. —Làm sao? —Anh chắc chắn mình thật sự không cần dùng một ít thuốc xổ sao? Em nghe nói mấy ngày mà không giải quyết* một lần, sắc mặt thật sự rất khó xem nha! Lại nhìn một lần nữa, sắc mặt của anh trai anh vẫn rất dọa người a. Một tập văn kiện dày cộp thẳng hướng đầu của ai đó

mà bay qua.—Đau nha! Anh! Anh làm gì mà không nói không rằng liền động thủ đánh người! Sắc mặt Cao Dương càng thêm tím cho người ta sợ hãi, anh trừng mắt lườm đứa em trai ngu xuẩn tới cực điểm trước mắt. Cái ngoài ý muốn thứ hay chính là Thiên Lam trở về sớm. điều này làm cho kế hoạch của anh không thể không thay đổi, vốn định buổi tối có thể từ từ đến an ủi Thiên Hồng, nhưng hội lần này bởi đường tình cảm với con mèo nhỏ đáng yêu một chút, không ngờ tới lúc này Thiên Hồng lại tránh ở nhà khổ sở cả đêm. Thật sự là đáng chết! Cao Dương hung tợn trừng mắt liếc tên em trai phá hư việc của anh một cách chán ghét, —Anh không phải nói em bắt cóc Thiên Lam lâu nhất có thể, tốt nhất là một tuần nữa mới trở về sao?—Ai nói em không làm hết sức đâu, phàm là dụ dỗ lừa gạt, thật chí là uy hiếp bắt cóc em đâu đã dùng hết, anh cũng không biết em trai của anh phải mạo hiểm tính mạng thế nào để bắt cóc được Thiên Lam đâu, em thật sự đã cố hết sức! Cao Khoát phản bác.—Bắt cóc?—Đúng vậy! Em lấy dây thừng trói tay chân Thiên Lam lại, nhốt cô ấy ở khách sạn, ước chừng nghỉ ngơi một ngày. Nghĩ lại tình cảnh lúc đó, Cao Khoát không khỏi hắc hắc cười không ngừng, cười đến vô cùng biến thái, —Nhưng mà Thiên Lam cũng không phải kẻ

dễ bắt nạt, cô ấy cư nhiên có bản lĩnh coi được dây trói, sau đó cho em vài quyền, đến bây giờ ngực em vẫn còn rất đau a! Mới nghĩ đến đây, ngực liền đau, Cao Khoát xoa xoa ngực. —Điều này cũng khó trách, người con gái mà Cao Khoát em coi trọng, đương nhiên phải có năng lực như thế rồi, tóm lại, Thiên Lam đã tức giận đến nổi bão rồi, em nào dám ở lại bên ngoài thêm đêm nào nữa chứ! Chỉ có thể hoá tốc trở về thôi. Cao Dương day day mi tâm, —Em là ngu ngốc thực sự, hay là giả ngu thế? Em có thể nhenhàng nói với Thiên Lam, em muốn hai người ở riêng với nhau nhiều một chút, dùng lời nói ngọt ngào dụ dỗ cô ấy, như vậy Thiên Lam sẽ mềm lòng, sẽ nghe lời em. (mi tâm điểm giữa hai lông mày)—Anh thật sự cảm thấy đối với loại người như Thiên Lam, lời nói nhẹ nhàng dễ nghe thực sự hữu dụng sao? Anh có biết thái độ vừa rồi của cô ấy so với một người đàn ông như em còn hung dữ hơn nha! Con nói muốn cầm dao vọt tới chém chết em, thiếu chút nữa dọa chết em rồi. Thật sự là ngu ngốc!—A! Đau nha! Anh! Anh làm sao luôn lấy đồ đạc đánh em? Bất quá lão ca à, anh không đeo kính cũng có thể ném chuẩn như vậy sao, thật sự rất lợi hại aaaaaa! Aizz! Anh làm sao có thể có loại em trai vô dụng thế này, thật sự là có cũng như không a!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Mơ màng tỉnh dậy, cô gái nào đó theo thói quen vươn vai, há? Lần này tại sao lại không gặp trở ngại gì nhỉ? Mở choàng mắt ra, Ưông Thiên Hồng nhìn bốn phía xung quanh, không khỏi tự cười mình một chút. ... đương nhiên rồi! Đây là phòng của cô, giường cũng chỉ một mình cô ngủ, làm gì có ai khác, đương nhiên là không có giường ngại vật gì rồi. Nhưng đây rõ ràng là căn phòng mà cô đã ngủ mười mấy năm, vì sao bây giờ lại cảm thấy xa lạ thế này? Tầm mắt vô thức nhìn chằm chằm phía bên cạnh trống không, một tay nhẹ nhàng xoa xoa má mình, trong lòng cô đột nhiên bị một loại cảm xúc mang tên mất mát bao phủ. Lam Lam và Cao nhị ca đã trở về rồi, cô cũng không cần qua chăm sóc Cao đại ca nữa. ... Phải nói là, từ nay trở đi cô cũng chẳng bao giờ nằm trên chiếc giường xa lạ kia mà tỉnh dậy nữa, lại càng chẳng có nụ hôn nhẹ vào mỗi sáng sớm làm cô tâm hoảng ý loạn nữa.

Cô xuống giường, đánh răng, rửa mặt xong, mở cửa chuẩn bị ra khỏi phòng, xông vào mũi chính là từng đợt hương bánh thơm lừng.—Chị, chị dậy rồi à?

—Lam Lam? Em, em đang làm bữa sáng sao? Đây thực sự là kỳ tích, bình thường đều ngủ thẳng đến khi sát giờ muộn làm mới dậy, hôm nay tự nhiên dậy sớm hơn cả cô, đã thế còn làm bữa sáng!—Sao phải bày cái bộ dạng dọa chết người thế kia a, chị thực sự nghĩ em gái của chị là đứ ngu ngốc không biết gì hử? Chẳng qua cô lười không làm thôi nha.—Em mà không phải như thế à? Ưông Thiên Hồng nhỏ giọng nói.—Ưông Thiên Hồng! Chị đừng tưởng chị là chị cả mà em không dám hành hung chị nha! Nhìn thấy chị lại tươi cười như mọi ngày, Ưông Thiên Lam rút cuộc mới thờ dài nhenhóm một hơi. Có trời mới biết khi Ưông Thiên Hồng sắc mặt tái nhợt về đến nhà lại không nói nổi một câu nào, lúc đó cô đã bị dọa chết rồi. Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên.—Ai thế nhỉ? Mới bảy rưỡi sáng đã đến rồi! Ưông Thiên Hồng vừa hỏi vừa đi ra mở cửa.—Cao nhị ca? Hôm nay mặt trời thật sự mọc ở phía tây sao, hai cái người rõ ràng là yêu quái như mạng này thế mà lại dậy sớm như vậy, lại còn ăn mặc chỉnh tề như bộ dáng chuẩn bị đi làm nữa chứ.—Chào buổi sáng, Thiên Hồng muội muội!—Sớm thế này Cao nhị ca đã đến nhà bọn em. Thật kinh ngạc.—Đương nhiên là bởi vì bữa sáng của anh nha! Cao Khoát xoa xoa bụng mình, mũi dùng sức ngửi ngửi, quả nhiên rất thơm. Nửa đêm Ưông Thiên Lam gọi điện cho anh, cảnh cáo anh nhất định sáng sớm nay phải đến, bằng không anh đừng mơ tưởng về sau lại có thể như vậy như vậy với cô, dù sao hết thảy cũng không được, thật thâm a! (Min: như vậy như vậy??? *nuột nước bọt*) Đã bị uy hiếp đến mức này, đương nhiên Cao Khoát dù phải liều mạng cũng phải đến báo danh từ sáng sớm.—Ra là Lam Lam chuẩn bị bữa sáng cho Cao nhị ca nha! Ưông Thiên Hồng cuối cùng cũng hiểu ra.—Không phải không phải! Cao Khoát đi vào bếp, ôm lấy người đẹp từ phía sau, kết cục chịu một quyền, sắc mặt siêu thối nói: —Thiên Hồng muội muội a, đưa em gái động một chút là sử dụng bạo lực này của em từ nay trở đi, mỗi ngày sẽ chuẩn bị đồ ăn sáng cho chúng ta, để em không cần mỗi ngày vội vội vàng vàng lo cho cái bụng của mọi người nữa, em cũng sẽ có một chút thời gian thuộc về mình.—Há?—Tóm lại là, tuần này chị cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, không cần quan tâm chuyện gì cả, cứ chuyên tâm vào công việc may và của chị là được, em nhớ tuần sau chị còn ba đơn đặt hàng thì phải, còn chỉ đích danh chị làm cho họ loại ba lô như lần trước. Tốt nhất là mấy ngày tiếp theo ít ra ngoài đi một chút miễn là xảy ra việc ngồi xe lạc đường như hôm, dọa chết mọi người.

—Lam Lam, chị không mệt nha. Ưông Thiên Hồng muốn giải thích gì đó. Ưông Thiên Lam trừng mắt nhìn Cao Khoát một cái, anh lập tức ngắt lời Ưông Thiên Hồng.—Đúng thế, đúng thế, Thiên Hồng muội muội, em cũng không cần lo lắng cho bữa trưa của anh trai anh đâu! Việc ấy anh với Thiên Lam cũng nghĩ biện pháp rồi, anh trai anh đã lớn thế rồi, tự mình có thể lo liệu được, huống hồ anh với Thiên Lam cũng có thể đi tìm anh ấy cùng ăn trưa, Thiên Hồng muội muội nên hạn chế ra ngoài, ở nhà nghỉ ngơi a! Không cần đi tìm Cao đại ca! Trong lòng Ưông Thiên Hồng căng thẳng. —Bình thường khi đi làm Cao đại ca bề bộn nhiều việc, không có nhiều thời gian đi mua thức ăn bên ngoài, cho nên mỗi ngày em mới đưa cơm cho anh ấy.—Yên tâm đi! Sáng nay anh đã đứng trước phòng anh ấy nói trưa sẽ mua cơm đưa qua cho anh ấy, cũng bảo anh ấy về sau tự chuẩn bị cơm trưa của mình rồi. Anh ấy cũng không nói là không được! Cho nên bọn anh đều có thể thay thế em, em cứ an tâm! Ưông Thiên Hồng thấp giọng.—Thật sao? Cao đại ca không phản đối? Ờm! Một tiếng, dường như cô nghe thấy tiếng trái tim mình rơi xuống đáy cốc.—Em biết rồi. Cô sẽ không chuẩn bị cơm trưa cho Cao đại ca nữa – hôm nay không, về sau cũng không. Tuy rằng lần trước Cao Dương đã nhận lời, chỉ cần mỗi cô chuẩn bị cơm trưa cho anh, nhưng hôm qua khi nhìn

thấy anh khen thức ăn do Hàn tiểu thư làm, Ông Thiên Hồng lại cảm thấy Cao đại ca đang lừa dối mình. Về mặt của anh ấy rõ ràng rất thích tay nghề của Hàn tiểu thư! Ông Thiên Hồng không thể không thừa nhận, con người Hàn tiểu thư vừa xinh đẹp lại còn năng lực, làm đồ ăn lại rất ngon, làm sao người ta có thể không thích cơ chứ? Khó trách mọi người đều hy vọng Cao đại ca và Hàn tiểu thư thành một đôi, hai người đó đứng cùng một chỗ thật sự rất xứng đôi! Cảm giác sợ hãi quán lấy cô cả ngày hôm qua lại một lần nữa xuất hiện, có người có thể thay thế cô, có nữa là từ nay về sau mỗi lúc đến bữa trưa, cô không cần đi tìm Cao đại ca nữa, cô cũng sẽ không được nhìn thấy biểu tình thỏa mãn của Cao đại ca mỗi khi ăn món cô làm nữa. —Đúng rồi Thiên Hồng, anh ấy muốn anh trả lại cái này cho em. Ông Thiên Hồng nhìn chiếc túi tiền lợi trên tay Cao Khoát, trong lòng tràn ngập khó chịu, có cảm giác mất mát khi địa vị của mình bị người khác đoạt mất. Cô nghĩ, từ nay về sau chắc Cao đại ca cũng chẳng cần cái túi này nữa. ☆☆☆☆☆ Ngày đầu tiên không phải đưa cơm cho Cao Dương, Ông Thiên Hồng ăn cơm xong liền làm tổ trong phòng làm việc kêu kêu kêu, cố gắng hoàn thành đơn đặt hàng đầu tiên. Cuối tuần cô tự cho mình một ngày nghỉ xả hơi, không suy nghĩ đến Cao Dương hay ở nhà làm việc nữa mà cùng đi dạo công viên và các cửa hàng trong nội thành, hưởng thụ một ngày cuối tuần đơn giản.

Thứ hai, cô kêu kêu kêu, hoàn thành đơn đặt hàng thứ hai. Thứ ba, cô tiếp tục kêu kêu kêu, rốt cuộc cũng hoàn thành đơn đặt hàng cuối cùng. Đến thứ tư, Ông Thiên Hồng đã không còn đơn đặt hàng để làm nữa, chỉ biết ngây ngốc nhìn đồng hồ trên tường, thì ra đã là giữa trưa rồi! Cô thất thần thờ dãi một hồi, Hai tay rồi việc không có gì làm, cảm giác nhớ nhung dần dần sâu trong đáy lòng lại trào dâng. Đường như đến bây giờ cô mới biết, thì ra vị trí của Cao đại ca trong lòng mình quan trọng đến vậy, cô rất nhớ Cao đại ca, ước chừng đã năm ngày không được gặp anh. Cô vẫn tự nhủ không được nhớ, không được suy nghĩ, nhưng cô vẫn không có cách nào quên đi lo lắng như trước — mấy ngày nay Cao đại ca có tốt không? Lam Lam, Cao nhị ca và vị Hàn tiểu thư mà cô vừa nghĩ đến đã không thoải mái kia có chăm sóc tốt cho Cao đại ca không? Đột nhiên, suy nghĩ của cô bị một loạt tiếng chuông cửa cắt đứt. Bây giờ là giữa trưa, là thời gian mà mọi người đều đang nghỉ ngơi, ai lại tìm đến lúc này nhỉ? Người bên ngoài dường như không thể kiên nhẫn chờ, lại ấn thêm vài hồi chuông. —Đến đây, hả? Ông Thiên Hồng bị người ngoài cửa dọa cho giật nảy mình, —Cao đại ca! Người nhớ thương trong lòng đột nhiên xuất hiện trước mắt, muốn không kinh ngạc thật sự là rất khó. Đi vòng qua cô, Cao Dương đi thẳng vào trong phòng Ông Thiên Hồng đóng cửa lại, vội vội vàng vàng đuổi theo. —Cao đại ca, anh, sao anh lại đến đây? Anh không đến công ty à? —Gần đây không có vụ án mới, anh xin phép buổi chiều về nghỉ sớm một chút. —Ah! Sau đó, trong phòng khách lại lặng yên không một tiếng động. Ông Thiên Hồng cúi cúi đầu, không ngừng xoay xoay ngón tay. Thấy Cao đại ca đến đây, cô thật là vừa sợ vừa kinh ngạc, lại vừa vui vẻ nữa, nhưng nỗi nhónhùng mấy ngày nay cũng với sự khô sở trong lồng ngực, làm cho rất nhiều lời cô muốn nói đều nghẹn lại ở yết hầu không nên lời. Cao Dương vắt áo khoác trên sofa, kéo lỏng caravat, nhìn bóng hình nhỏ nhắn đang co rụt lại đây về bất an, rõ ràng muốn nhìn anh lại không dám kia, anh chủ động mở lời trước, —Thiên Hồng, không phải em có điều gì phải nói với anh sao? —Không à, không có. Cô nhẹ nhàng lắc đầu, yếu ớt nói. Anh nhàn mảy, con người đen híp lại hiện lên một tia thâm thúy và một chút hờn giận, hiển nhiên là cảm thấy bất mãn với câu trả lời này — anh đã nói với cô rồi, muốn cái gì thì chính miệng nói với anh, anh nhất định sẽ hoàn thành nguyện vọng của cô, đáng tiếc cho tới tận bây giờ cô vẫn không có dũng khí.

Xem ra hôm đó thật sự đã làm cô bị kích thích rất lớn, cho nên mấy ngày nay cô mới có thể chẳng quan tâm đến anh. Cao Dương sao có thể dễ dàng để cho tình hình xấu này tiếp tục xảy ra chứ, cho nên ngang nhiên tự mình tìm tới cửa, tính giáo dục lại Ông Thiên Hồng cho tốt một lần nữa. Vì thế anh lấy giọng nói vô cùng nhẹ nhàng nhu hòa dụ dỗ cô, —Chẳng lẽ em không muốn biết nguyên nhân anh phải chịu đối mặt mấy ngày nay sao? Muốn, cô rất muốn. Con người đen chật chẽ nhìn chăm chú vào cô, anh trả lời thay cô. —Bởi vì anh luôn luôn chờ một cô bé nuốt lời, cô ấy đồng ý mỗi ngày sẽ mang cơm đến cho anh, kết quả lại bỏ mặc anh mấy ngày, hại anh trưa không có cơm để ăn, thậm chí đến cuối tuần cũng chẳng quan tâm đến anh, vui vui về về cùng em gái đi chơi, còn anh một mình ở nhà đối mặt với cái tủ lạnh trống trơn và cái bụng bị đói đến hòng rồi. Hơn nửa ngày sau, Ông Thiên Hồng phản ứng chậm chạp mới trừng lớn hai mắt, có chút không dám tin nói: —Người Cao đại ca nói là..... —Đúng, chính là em cái cô gái không có lương tâm này, hại anh mấy ngày nay chỉ có thể nhịn đói. —Em không phải..... không có lương tâm, đây là vì Cao đại ca không cần cô chứ — còn nhiều người chăm sóc anh như thế, đúng rồi, còn có cái vị Hàn tiểu thư kia. —Em cố ý để anh nhịn đói, bởi vì em chán ghét và ghen tị khi anh ăn đồ ăn do người phụ nữ khác làm, cho nên muốn trừng phạt anh! Những lời này giống như một cây gậy, đánh cho cô một đòn thật mạnh. —Em không có..... Ông Thiên Hồng bắt đầu hoài nghi mình có phải..... có phải là..... thật sự bởi vì ghen tị và chán ghét, mới có thể khổ sở và sợ hãi như thế. —Nhưng Hàn tiểu thư thật sự rất tài giỏi, em nghĩ càng thích hợp để chăm sóc anh hơn em, hơn nữa hôm đó anh cũng khen tay nghề của cô ấy tốt..... —Tay nghề tốt thì sao? Sao anh lại thích ăn cơm trưa người khác chuẩn bị chứ! Há? Hai câu này cắt ngang do dự của cô, Ông Thiên Hồng thật cẩn thận, thật cận thận suy đoán ý tứ của Cao đại ca, anh nói là không muốn ăn cơm trưa do những người khác chuẩn bị, chimuốn ăn món cô tự tay chuẩn bị sao? —Em có nhớ mình từng nói, muốn anh không nhận đồ ăn của những người khác làm, bởi vì em muốn tự tay chuẩn bị cho anh không? Vòng tay kéo cô đến trước ngực mình, Cao Dương thực thích xem bộ dáng vui vẻ của cô sau khi đi ra từ sương mù, —Không phải khi đó anh đã đồng ý với em, sẽ chỉ chờ cơm trưa của em rồi sao? Cho nên mấy ngày nay Cao đại ca thật sự đều chờ cô sao? Anh ấy không nhận ý tốt của những người khác à! Khó sở mấy ngày nay của cô trong nháy mắt dần tan thành mây khói, chẳng qua là..... —Nhưng Cao nhị ca cũng không nói thế nha!

—Hả? Cao Dương nhử mảy, —Chuyện này quan hệ gì tới thằng nhóc kia? —Cao nhị ca nói anh ấy đã hỏi anh, anh cũng cho rằng không chỉ riêng em có thể đưa cơm đến công ty, bởi vì anh ấy hay là Lam Lam, ai cũng có thể thay thế em. —Thật sao? Cao Dương cười thực mất tự nhiên, —Em có biết nó hỏi anh lúc nào không? —Chính là sáng hôm anh ấy trả lại túi tiền lợi cho em, Cao nhị ca đứng ngoài cửa phòng hỏi anh, anh ấy bảo anh không phản đối gì. Thì tức là đồng ý. —Bởi vì thế, cho nên em lập tức quyết định không gặp anh nữa sao? Thì ra đây mới chính là nguyên nhân cô biến mất ba ngày. Cao Dương áp chế lửa giận phun trào trong lồng ngực, tên Cao Khoát ngu ngốc kia dám giết truyền thánh chi! Lúc anh đang ngủ đứng ngoài cửa phòng mà nói, có quỷ mới nghe thấy! Người thận trọng tinh tế có lẽ có thể nhận thấy gân xanh nổi lên ở thái dương của Cao Dương, đáng tiếc Ông Thiên Hồng cho tới bây giờ cũng không phải người như vậy. Cô tiếp tục thẳng thắn nói: —Khi em nghe thấy Cao nhị ca nói vậy, trong lòng thật sự rất khổ sở, vừa nghĩ đến Cao đại ca một chút cũng không cần em, thậm chí bất kể là ai cũng có thể thay thế vị trí của em, em liền cảm thấy rất đau lòng. Sau đó em lại nghĩ đến hôm nhìn thấy Hàn tiểu thư, Cao đại ca cũng khen ngợi tay nghề nấu ăn của cô ấy tốt, em sợ về sau sẽ không được nhìn thấy nụ cười của anh khi ăn thứ gì em làm nữa.... Cô thu hai tay lại, không ngừng ấn ngực mình, bất an nói: —Hiện giờ nhớ tới cảm giác đó, em còn cảm thấy rất khó chịu.... Cao Dương trực tiếp cúi đầu, dùng phương pháp nguyên thủy nhất, đơn giản nhất nhân loại, che miệng của cô lại, không để cô tiếp tục khổ sở. Ông Thiên Hồng trừng lớn mắt, ngắm nhìn khuôn mặt nam tính đang gần mình trong gang tấc. Tim cô đập thật nhanh, cảm nhận được môi mình bị môi Cao Dương nhẹ nhàng mút lấy, đầu cô không thể sử dụng được nữa, chỉ có thể cảm thụ sức nóng mà đôi môi anh mang đến, cùng với cảm giác khi hai tay thô ráp của anh vuốt ve hai má nhẵn mịn tinh tế của cô. Nụ hôn vừa chấm dứt, Ông Thiên Hồng vẫn thờ phỉ phò, gương mặt đỏ bừng nhưng ánh mắt lại không rời được khỏi Cao Dương đang cười thật dịu dàng kia. —Thiên Hồng, sau này có vấn đề gì phải trực tiếp đến hỏi anh, không cho phép lại một mình khổ sở ở nơi nào đó, biết không? Kéo lại áo giúp cô, cài lại cúc áo, anh cố gắng không chú ý tới cảnh xuân dưới cổ áo vừa bị chính tay mình kéo căng ra của cô gái nhỏ này. Chỉ vì hiện tại, thời gian, địa điểm, tất cả đều không thích hợp. —Dạ. Ông Thiên Hồng ngây ngốc nhìn khuôn mặt tuấn dật của anh, càng nhìn, càng nhìn, cô thật muốn biết vì sao bộ dáng mê người của Cao đại ca cô có nhìn nhiều thế nào cũng không chán? Vì sao giọng nói, nụ cười, cử chỉ của anh lại luôn mê người như thế chứ? Còn có môi của Cao đại ca nữa, ấm ấm rấp rấp, nhưng lại không giống như cá tính dịu dàng của chủ nhân, ngược lại có vẻ cực kỳ bá đạo, đối với môi của cô thì vừa mút vừa cắn, chính thôi cũng làm cho cô sắp không thở nổi. —Thiên Hồng, anh thật sự rất đối, rốt cuộc em

—Àm một tiếng, Ông Thiên Hồng và bộ mặt sắp bị thiêu cháy vội vàng trốn vào phòng bếp, bắt đầu lách cách cốc cốc động thừ. Khi tầm mắt đông đầy ôn nhu rời khỏi hình bóng đang bận rộn kia, chuyện hướng đến tui tiện lợi đặt trên bàn cơm, nhất thời tràn ngập lửa giận. Cái thằng Cao Khoát được việc thì không thấy mà hỏng việc thì có thừa kia nhất định là râtngựa da, thiếu người đánh, ngang nhiên tự tiện xử lý mọi việc, thay anh quyết định lung tung, hai Thiên Hồng mấy ngày này vô cùng khó chịu, sổ sách này anh nhất định phải tính với tui dần kia thật cẩn thận thật cẩn thận mới được! ☆☆☆ ☆☆☆ ☆☆☆ Lại là một ngày nắng đẹp, Ông Thiên Hồng mang theo nụ cười vui vẻ đi vào tòa nhà quen thuộc, mang theo tâm tình thật tốt đi thang máy tới tầng trệt quen thuộc. Lúc đi qua quầy lễ tân, cũng giống như trước kia, cô chào người ngồi ở bên trong. —Chị Ông! Cô gái như là hoảng sợ, đồ ăn vừa mới nhận trên tay suýt chút nữa thì rơi xuống. Chị Ông không xuất hiện mấy ngày nay, cô còn tưởng là ông chủ thật sự cự tuyệt ý tốt củachị ấy, thế là còn cao hứng động viên cổ vũ chị Kim Linh nữa chứ. Sao biết hôm nay chị Ông lại xuất hiện chứ! Thảm rồi, chị Kim Linh cũng chuẩn bị cơm trưa cho sếp, hai hộp cơm cho một người, có thểuốt trôi sao? —Buổi trưa tốt lành. Ông Thiên Hồng không chú ý tới khách thường của cô, vẫn đi thẳng vào. Cô gái kia còn chưa kịp hoàn hồn, một cánh người nháy mắt vòng qua quầy, đẩy Ông Thiên Hồng đang đứng phía trước ra vọt vào văn phòng. —Các người thật là một lũ luật sư vô dụng, mau trả phí trị liệu cho con tui! Một người trung niên hỏi đầu đứng trong văn phòng lớn tiếng ồn ào. —Bác à bác bình tĩnh một chút, có việc gì cần hỗ trợ có thể chậm rãi nói! Sinh viên vừa họcvừa làm La Chí Lăng đứng ra nói — những người như thế này đều do cậu xử lý, với bản lĩnhcứ gặp qua người nào là không quên của mình, hẳn là đã đoán ra lí do người này đến đây. —Mất tôi chính là bị mù, nói có thể nhờ vả những tên luật sư máu lạnh các người, tôi lại chậmrãi nói, chẳng phải càng cho các người kéo dài nhiều thời gian sao? Tôi mặc kệ! Hôm nay cácnười không cho tôi một cái công bằng, tôi sẽ đi báo cho nhật báo Thủy Quả nghe các con trùng hút máu như các người hút của ta bao nhiêu phí luật sư, thế là chỉ có thể tranh thủ chođứa con bảo bối của tôi còn đang nằm viện có ngàn ấy tiền bồi thường! Tôi muốn xem cácnười về sau còn có thể làm ăn được không! —Chúng tôi chỉ lấy của bác năm nghìn, lại giúp bác tranh thủ năm vạn, thấy thế nào cũng thấybác thu có vẻ nhiều nha! La Chí Lăng lấy hai tay tính tính, tính thế nào cũng thấy ông bácđầu hỏi này lãi lớn. —Cậu nói cái gì! Ông bác đầu hỏi hung hăng lờm lờm.

—Tôi chưa nói gì sai, con của bác là vì vừa lái xe vừa ngắm Tây Thi, cho nên mới đâm vào đường sắt thép của công trường đang thi công, kết quả thép phá trên rơi xuống, bác lấy được năm vạn phí bồi thường đã tính là không tệ rồi. Mà con của bác chỉ là trật trật lưng một chút, nằm viện hai ba ngày là có thể xuất viện! Ông bác hỏi đầu bị nói cho không thể phản bác lời nào. Đây là lí do vì sao mọi người phải sinh viên vừa học vừa làm đi ủng phở vô lại —muốn đòi nọ kia này, bởi vì những người này hơn một nửa đã bị tức chết. Tiếng người ồn ào, cái đầu nhỏ nhắn của Ưông Thiên Hồng chỉ có thể đứng ngoài vòng người quan sát động tĩnh bên trong. —Cậu cậu cậu. cậu nói hươu nói vượn, rõ ràng dàn thép không được buộc chắc, là thiếu sót của công trường, vốn nên bồi thường cho nhà tôi mấy chục vạn, không phải là lỗi của con tôi! —Những lời này là chính miệng con bác nói cho tôi biết, chẳng lẽ còn giả sao? Cậu sinh viên này với con của ông bác đầu hỏi không hiểu thế nào mà vừa gặp như đã thân từ lâu, bởi vì đầu thích ngắm những cô em xinh đẹp, cho nên con của ông bác này mới không cần thận kê hết toàn bộ mọi việc. Thẳng ngiệt từ làm tổn thọ người khác này! Ông bác đầu hỏi trong lòng thầm rửa. —Thì ra rõ ràng là lỗi của con mình, còn muốn vu cho người khác, cảm tiền còn không biết chừng mực, thật là lòng tham không đáy! Những người cầm com hộp vậy xem bắt đầu khe khẽ nói nhỏ. Ông bác đầu hỏi cảm thấy tình huống bất lợi, đành xuất ra chiêu cuối cùng – chơi xấu! —Tôi không cần biết! Tóm lại các người không bằng không chứng, không cho phép nói con tôi như vậy, tôi, tôi muốn kiện các người tội phi báng! Nói hăng quá, người cũng không nhìn được khoa chân múa tay, vung toán loạn, —Bốp một tiếng, đập vào một cái gì đó. —Choang một tiếng, vật đó vỡ vụn, —Cạch, tiếng cửa mở. Trên cái bàn trà nhỏ bé chuyên để tiếp khách lúc này trống trơn, ánh mắt tất cả mọi người đều trừng lên nhìn đồ sứ tan nát trên đất. —Bác La, thứ bác làm vỡ là cỗ vật do chủ tịch trường khoa học kỹ thuật mang về từ Trung Quốc, giá trị có thể sánh ngang một chiếc xe thể thao, xin hỏi bác bồi thường được không đây? Hàn Kim Linh cảm mấy ảnh xuất hiện, vừa mở miệng liền thực sắc bén. —Cô, cô đừng có dọa người, tùy tiện nói ta làm vỡ một cỗ vật, còn bảo tôi bồi thường! Ông bác đầu hỏi hiển nhiên bị dọa, mở hôi không ngừng thấm ướt trán. —Có phải thật hay không, chúng tôi có thể mời chủ tịch trường khoa học kỹ thuật làm chứng, mặt khác. Cô nâng nâng mấy ảnh trong tay, —Trong này có ảnh chụp bác hua tay trúng đồ sứ, làm nó rơi vỡ, có cần tôi mở cho mọi người xem không?

Cái này là chứng cứ vô cùng chính xác, đối lại ông bác đầu hồi khấn hương. — Chẳng qua chửa đánh vỡ cái khay nhỏ thôi! Rõ ràng là các người không đúng, đặt ở đây làm gì? Cùng lắm thì ta không so đo chút tiền bồi thường với mấy người nữa chứ gì. La Chí Lăng lấy bút ghi âm tùy thân ra, cười tủm tỉm nói: —Bác à, đây là bác nói tôi đã ghi lại cả rồi, không thể chối ý nha! Thứ luật sư có nhiều nhất chính là thiết bị ghi âm, tùy tiện có thể lấy ra ở bất cứ đâu. Xem đi, cái này nhìn qua thật giống thanh sôcôla nhưng thực ra là bút ghi âm. — Các người. ... Thật sự là trộm không được gả còn mất nắm gạo, ông bác đầu hồi cũng không dám lên tiếng nữa, tức giận trừng mắt nhìn mọi người, thở phì phì đi khỏi. Để biểu đạt sự tức giận của mình, ông bác này còn có ý hung hăng đẩy vài người. Có điều phải nói thêm, hiện giờ thanh niên nước nhà thật đúng là yếu đuối, cũng có thể là ăn cơm hộp chuyện tâm quá, không biết có người ám toán, bị người ta đẩy nhẹ một cái đã mất trọng tâm, lúc sắp ngã còn không quên kéo người đứng cạnh theo, kết quả một người, hai người, ba người. ... Giống y hệt phim truyền hình, bốn, năm người đều ngã hết, tiếng hét thất thanh liên tục vang lên. La Chí Lăng tỉnh mắt chú ý tới trong đám người ngã xuống hình như có một người không phải là đồng nghiệp trong văn phòng. Không xong rồi, mau cứu người! — Rốt cuộc mọi người đang ồn ào gì thế? Tiếng tranh, tiếng hét quá ảm đạm thường, làm cho người đàn ông vừa chấm dứt cuộc gọi trong văn phòng cũng không nhận được đi ra xem chuyện mọi việc. — Ông chủ, thực xin lỗi. Tự thú trước mới có thể được tha tội. — Mấy người đang yên đang lành xin lỗi tôi làm gì? Cao Dương nhún mày. — Mọi người lỡ đại đem Uông tiểu thư thành đem thịt. Tất cả ba chân bốn cẳng mới đem nổi Uông Thiên Hồng lúc này quần áo nhàu nhũm, có chút mặt xám mày tro lên trước mặt ông chủ. Cao Dương nhìn chằm chằm Uông Thiên Hồng cả người chật vật, nhẹ nhàng gạt những sợi tóc mái hỗn độn trên trán cô, cũng buồn bực bất đắc dĩ nhìn hai cái tay không biết bảo vệ mặt kia, lúc này đang ôm khư khư một cái túi tiện lợi. Anh biết, đó là cơm trưa của mình. ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ ☆ Vào trong phòng, Cao Dương cầm chiếc khăn ẩm lau nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy bụi kia, không nhận được thở dài. — Thật là, em không bảo hộ cho mặt mình sao? Ngã đến mặt mày đầy bụi, cô thấy không sao, nhưng anh lại đau lòng muốn chết. — Như thế sẽ rơi mất hộp cơm, Uông Thiên Hồng không chút nghĩ ngợi đáp.

—Nhưng mặt em vẫn hết rồi. Anh lắc đầu, thoáng nhìn thấy khuỷu tay cô gái nhỏ này có chỗ sưng đỏ, hình như cũng bị đụng vào. —Com trư của anh đương nhiên quan trọng hơn khuôn mặt em! Trên mặt cô lộ ra vẻ kiêu ngạo không cho xen vào. Đứng đó! Cái gì cũng không quan trọng bằng com của anh, Cao Dương nghĩ thầm. Có đôi khi cô bé này cố chấp thật làm cho người ta lắc đầu cười khở, nhưng cô một lòng không có ý khác, ý nghĩ chỉ vì muốn tốt cho anh đó cũng làm cho anh không thể không đồng tâm với cô. —Cao đại ca chưa nghe thấy màn cãi nhau bên ngoài lúc này, thật là kịch liệt, có điều may mắn có cậu sinh viên kia và Hàn tiểu thư. Tuy rằng nhắc tới Hàn Kim Linh, lòng cô không hiểu sao đau đớn một chút, nhưng người ta lợi hại chính là lợi hại, cô cũng sẽ không cố ý không xem trọng người ta, —Bọn họ thật thông minh cũng thật là lợi hại, có thể dùng phương pháp đó khống chế vị tị sinh kia. —Ừ được rồi, đừng nói về người khác nữa, em cuộn tay áo lên đi, anh xem xem có bị thương không? Mặc kệ ai lợi hại ai không lợi hại, anh chỉ để ý đến khuỷu tay của cô thôi. —Em không sao! Cao đại ca không cần để ý, anh nhanh ăn cơm rồi làm việc đi, hình như có vẻ quan trọng Cao Dương nhẹ nhàng kéo Uông Thiên Hồng vào trong lòng, lại nhẹ thở dài. —Em nha! Không biết lợi dụng một chút yếu đuối của phụ nữ để giành được sự chăm sóc của đàn ông sao? —Cao đại ca, anh, anh đừng ôm em được không? Uông Thiên Hồng hơi hơi giãy dụa. Anh nhăn mày, trước đây là cô gái nhỏ mềm mại,

hôm nay sao tự nhiên lại cứng đầu vậy chứ?—Em vừa ngã xuống đến, quần áo rất bẩn, tây trang của anh sạch sẽ như thế, em không muốn làm bẩn nó. Thấy anh nhử mồi, Ông Thiên Hồng lập tức giải thích, —Có điều Cao đại ca yên tâm, mỗi lần ra khỏi nhà em đều thay một bộ quần áo sạch sẽ. Bởi vì cô biết Cao Dương động một chút là ôm cô.—Ý của em là vì để anh ôm, mỗi ngày em đều thay một bộ quần áo sạch sẽ đến gặp anh sao? Anh ả ý cười, thay đổi ý tứ trong câu nói của cô.—Vâng a! Không nghi ngờ anh, Ông Thiên Hồng gật đầu. Bỗng nhiên nghe thấy tiếng cười trầm thấp, cô ngẩng đầu, biểu tình hoang mang mờ mịt kiêu hãnh làm cho người đàn ông nào đó rất khó kiềm chế được. Vừa thấy mặt Cao Dương dần dần sát lại, Ông Thiên Hồng trực giác đẩy anh ra. —Chờ, chờ một chút! Nhìn thấy biểu tình của Cao Dương rất không vui vẻ, Ông Thiên Hồng tiếp tục giải thích, —Em vừa mới ngã xuống đất, mặt bẩn, ừm. ... miệng cũng bẩn.—Vậy thì phải đợi em đánh răng súc miệng xong anh mới có thể hôn em à? Anh đảo mắt. Cô bỗng nhiên lại lẩm bẩm vài tiếng.

—Em nói gì? Lờ mờ nghe thấy vài từ gì đó, biểu tình không kiên nhẫn của Cao Dương nháy mắt bị cảm giác mừng như điên thay thế.—Em, trước khi ra khỏi nhà mỗi lần đều đánh răng nha! Bởi vì Cao Dương hơi một chút là sẽ đột nhiên hôn nhẹ cô, có đôi khi là hai má, nếu mà hôn môi giống như hôm qua. Vậy thì cô đương nhiên phải đánh sạch sẽ nha, súc miệng xong mới có thể đến gặp Cao đại ca được chứ!—Anh không biết thì ra em lại chờ mong anh hôn em như thế! Anh vui như mở cờ trong bụng nói.—Em, em không có ý đó! Nhìn Ông Thiên Hồng đáng yêu như cô gái nhỏ, tiến bộ siêu việt của cô hoàn toàn nằm ngoài mong đợi của anh, thật rất đáng thương nha. Nếu cô gái nhỏ của anh đã ám chỉ như thế, anh là đàn ông đương nhiên phải hào phóng một chút, coi do dự và gầy dựa của cô như không khí, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng kia lên, anh cũng không tiếc cho cô một nụ hôn dài vài phút.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5

—Lam Lam, em có bộ âu phục nào thích hợp để mặc đi tham gia dạ tiệc mừng sinh nhật không? Ông Thiên Lam vừa mới bước vào nhà, đến giày còn chưa kịp cởi ra, đã bị tiếng kêu cứu của chị mình dọa cho hoảng sợ. —Chị hôm em cái đó để làm gì?—Tôi nay chị phải cùng Cao đại ca đi dự tiệc sinh nhật của khách hàng. Ông Thiên Lam khẽ chau mày, tiệc sinh nhật à! Nghe ra thì đúng là cái loại dạ tiệc đại phốt trương đó rồi. Cao đại ca đi dự tiệc sinh nhật khách hàng sao chị lại phải đi cùng?—Bởi vì đối phương yêu cầu Cao đại ca phải đi cùng bạn, buổi trưa lúc chị đến gặp Cao đại ca thì anh ấy liền mở lời nói hy vọng chị sẽ cùng đi. Lam Lam, em cũng biết chị từ trước đến giờ đâu có áo quần gì đẹp để mặc, em có thì cho chị mượn, bằng không chắc chị phải mặc mấy thứ âu phục gỗ bó này mà đi thôi. Ông Thiên Hồng có vẻ khá căng thẳng. Mà cũng khó trách, từ trước đến giờ cô chưa từng tham dự mấy cái tiệc tập trung đông khách khứa — mấy chuyện giao tiếp xã giao như vậy, đầu óc đơn thuần như cô làm sao mà làm nổi. Mà cái danh hoa mỹ là dạ tiệc đó, nói trắng ra chính là nơi đàn ông so sự nghiệp, phụ nữ so dung nhan. Ông Thiên Hồng đi dự cái loại tiệc của mấy kẻ lăm tiền này, căn bản là như lã thõ vào rừng thẳm. Sơ xuất một chút là sẽ bị ăn đến xương cốt cũng không còn ngay. Đó cũng là điều khiến Ông Thiên Lam lo lắng. Trang phục thì không phải không có, nhưng em không biết chị mặc có hợp không. Tuy hai người đều là khuôn mặt trái xoan, nhưng Ông Thiên Lam thuộc kiểu người xinh đẹp đĩnh đạc. Còn Ông Thiên Hồng lại hoàn toàn trái ngược, cô là kiểu con gái nhu mì, mềm yếu luôn cần có người bảo vệ, lại hay thẹn thùng xấu hổ như cô vợ bé nhỏ. Cho nên mấy bộ lễ phục nhỏ gọi cảm của Ông Thiên Lam không thể để Ông Thiên Hồng mặc được.

—Chị, đi dự mấy cái dạ tiệc như thế này, chị thực sự có thể ứng phó được sao? Nếu không có trang phục để mặc thì nên dứt khoát gọi điện thoại cho Cao đại ca từ chối một tiếng, nói chị không đi được.—Không được! Thái độ của Ông Thiên Hồng rất kiên quyết. Cao đại ca hy vọng cô đi thì cô nhất định phải đi! Ông Thiên Lam còn đang muốn khuyên can, lại bị tiếng chuông cửa ngắt lời.—Nhất định là Cao đại ca đến đây! Quả nhiên không sai, Ông Thiên Hồng vừa mở cửa đã thấy Cao Dương ăn mặc chỉnh tề. Một thân âu phục màu xám đậm khiến thân hình cao to cường tráng của anh lại càng cực kỳ tuấn tú mà rất chín chắn kín đáo. Mặc dù anh đeo một chiếc kính gọng vàng, nhưng đôi mắt đen thâm thúy hài hòa với nụ cười tự tin vui vẻ trên môi kia mà trông vô cùng rạng rỡ. Trán như trên đời này không có việc gì mà anh không xử lý được, quả thực là đầy khí thế hào hùng. Liếc qua khuôn mặt nhỏ nhắn say mê của Ông Thiên Hồng là đủ biết — chiều mỹ nam kén này quá thật vô cùng hữu hiệu.—Làm sao vậy? Em còn chưa chuẩn bị xong à? Cao Dương nhíu mày cười. Ông Thiên Hồng lập tức bối rối:—Cao đại ca, em, em không có trang phục thích hợp.—Chuyện trang phục em không cần phải lo lắng, Cao đại ca đã giúp em chuẩn bị tốt rồi, nếu như em không có yêu cầu nào khác, bây giờ chúng ta có thể đi ngay. Ông Thiên Hồng còn chưa kịp nói ra khỏi miệng câu —vâng thì đã bị người ta tranh trước một bước!—Chị, cứ từ từ! Ông Thiên Lam bắt lấy tay chị, nhìn từ trước ra sau nói:—Cao đại ca, anh đưa chị em tới chỗ đám người xã giao hỗn tạp đó thật sự ổn chứ?—Thiên Lam, chẳng lẽ em không tin anh sao? Cao Dương lại nở nụ cười như mê hoặc, khiến Ông Thiên Lam phải lắc đầu, —Có Cao đại ca ở đó, em làm sao lại phải lo lắng chứ! Anh thấy thế, lại dùng thêm một liều thuốc —thân thương nữa:—Huống hồ chúng ta bảo vệ Thiên Hồng quá mức như vậy cũng không phải là chuyện tốt, để cho cô ấy cùng tham dự hoạt động, mở mang kiến thức một chút, như vậy mới là tốt cho cô ấy, em nói có đúng không? Cũng đúng! Thế là Ông Thiên Lam ngoan ngoãn đem tay chị mình đặt vào trong bàn tay to lớn của anh.—Yên tâm giao Thiên Hồng cho anh! Anh cam đoan nhất định sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy. Cao Dương hứa hẹn. Bỗng nhiên vào lúc đó, Ông Thiên Lam đột nhiên có cảm giác kỳ lạ, thật giống như cô vừa rồi không phải là trao tay của chị mình, mà dường như là đem cả tương lai của chị ấy trao đi!***

Cao Dương quả thực không lừa Ông Thiên Hồng, anh đã giúp cô chuẩn bị một bộ lễ phục màu hồng nhạt tương đối thanh lịch. Trước ngực là hình một nụ hoa xếp cánh lại với nhau làm cho đường cong nơi ngực cô lộ rõ vẻ đẹp khiến cả bữa tiệc phải chú ý. Trên lưng áo sử dụng dải lụa tơ tằm trơn bóng như ngọc buộc lại phía sau, làm cho dáng người của cô càng thêm uyển chuyển dịu dàng, kết hợp với vòng cổ ngọc trai lấp lánh ánh hồng, khiến cho cô trở nên vừa trang nhã mà người lại rất xinh xắn đáng yêu. Vừa mới mang cô đến salon trang điểm, tạo hình đơn giản thôi mà Ông Thiên Hồng đã giống như hoàn toàn thay đổi thành một người khác vậy. Chỉ cần nhìn qua rất nhiều ánh mắt của những người đàn ông nhìn cô không chớp khi anh đưa cô đến bữa tiệc là có thể biết có bao nhiêu kẻ đã bị cô làm cho mê muội. Mà chuyện này cũng rõ ràng cho thấy Cao Dương từ lâu đã biết Ông Thiên Hồng là không góc thác thượng hạng, lần này đưa cô theo chính là muốn cô bộc lộ hết vẻ đẹp của mình, bởi vì con đường sau này chắc chắn vẫn còn rất dài! Sau này những trường hợp phải đưa cô cùng đến những nơi thế này chắc còn rất nhiều, anh phải để cô bắt đầu tập thích ứng. Ngược lại Ông Thiên Hồng đi

mỗi bước đều vô cùng căng thẳng —— cô nắm chặt cánh tay Cao Dương, dường như chỉ sợ buông tay là một khắc anh sẽ biến mất. —Em căng thẳng lắm sao? —Vâng. Từ trước đến giờ cô chưa từng thấy có bữa tiệc sinh nhật nào lại có nhiều người tham dự như vậy, ở đây mỗi một người dù là nam hay nữ đều ăn mặc, trang điểm rất sang trọng, khiến cô thật sự hoài nghi chính mình có phải đến nhầm chỗ hay không. Chẳng trách Lam Lam nói cô sẽ không thể thích ứng được, thật sự, chỉ cần nhìn thấy rất nhiều ánh mắt không e dè nhìn mình chăm chú là cô chỉ muốn tìm một chỗ để trốn. —Đừng sợ, Thiên Hồng, Cao đại ca sẽ luôn ở bên cạnh em, phải tin tưởng ở anh. Âm thanh trấn an của anh vang lên bên tai cô, hy vọng có thể cho cô thêm dũng khí, cô hít một hơi, cố gắng làm dịu sự căng thẳng của mình. —Đừng quên tối nay em chính là bạn gái của anh, cũng là người đại diện cho anh, nếu em tỏ ra sợ hãi, người khác sẽ nghĩ là Cao Dương anh cũng là kẻ nhát gan, sợ phiền phức! Được, cô nhất định sẽ cố lấy dũng khí, làm tốt vai trò là bạn gái của Cao Dương. —Sếp. Một tiếng kêu quen thuộc khiến Ưông Thiên Hồng vô thức quay đầu lại. —Thưa sếp, tất cả mọi người đều đã đến... O? Chị, chị là chị Ưông sao? Lúc này đối phương ngược lại lại kinh ngạc kêu lên. Ưông Thiên Hồng đầu tiên là sững sờ, tiếp theo nhận ra người đang mặc bộ y phục xanh lam trước mặt không ai khác chính là cô bé lễ tân!

—Quả nhiên người đẹp vì lụa, chị Ưông, chị thật sự như là hoàn toàn thay đổi bản thân. Khen ngợi xong, cô bé còn không quên chỉ chỉ về phía bên trái, —Thưa sếp, tất cả mọi người đều đã đến, đang đợi ở bên kia, vốn đang tính nếu như sếp chưa xuất hiện thì chúng em sẽ gọi điện. Tất cả mọi người? Ưông Thiên Hồng không khỏi hoài nghi có phải mình nghe nhầm hay không, nhưng vừa nhìn theo hướng mà cô bé vừa nhìn, đã bị dọa cho chết khiếp! Thật đúng là tất cả mọi người ở văn phòng luật sư đều đến đông đủ à! Cô quay lại nhìn Cao Dương, nhưng anh dường như hoàn toàn không có ý định trả lời. Nếu tất cả mọi người trong văn phòng luật sư đều đến, thì tại sao Cao đại ca tại sao còn muốn đưa cô tới tham dự làm gì? Tùy tiện chọn một người giả làm bạn gái không phải là tốt hơn sao? Ưông Thiên Hồng thật sự bị làm cho hồ đồ. Cô còn chưa kịp đặt câu hỏi, thì ba người có gương mặt quen thuộc đã đi tới, hiển nhiên đại bộ phận người nhìn thấy Ưông Thiên Hồng thì cũng đều giật nảy mình. Lý Đồng mời tất cả viên chức tại văn phòng luật sư tham dự bữa tiệc, mọi người xuất hiện ở nơi này là đương nhiên, nhưng vì sao vị Ưông tiểu thư này lại xuất hiện ở đây... Cao Dương nhếch môi, cho mọi người đáp án, —Tối nay Thiên Hồng là bạn gái của tôi. Lời này vừa nói ra, mọi người... Không đúng, ngoại trừ La Chí Lăng, toàn bộ đều tròn to haimắt, kinh ngạc, cảm đều rớt xuống hết. Bạn gái? Bạn gái của Boss không phải là trợ lý Hàn sao? Tầm mắt của mọi người không hẹn mà cùng nhìn phía mỹ nữ mặc lễ phục màu đỏ sậm gọi là Hàn Kim Linh đang đứng một bên. Giờ phút này sắc mặt cô ấy hơi trắng bệch, hiển nhiên cũng ngạc nhiên không kém. Đương nhiên rồi! Tất cả mọi người đều nghĩ nếu tối nay Boss đưa bạn gái đến thì người đó nhất định phải là người yêu của anh, dù sao từ trước đến bây giờ Boss luôn dự tiệc một mình, lần này lại nói với Lý Đồng là sẽ mang bạn đến tham dự, tất cả mọi người đều đoán là tình yêu công sở kia rốt cục đã chịu xuất hiện rồi cơ. —Tôi phải đưa Thiên Hồng đến gặp Lý Đồng chào một tiếng, mấy người cứ tự chơi thỏa thích, cảm không được uống quá nhiều rượu, ngày mai vẫn phải đi làm đúng giờ. Vừa dặn dò chodúng trách nhiệm của một ông chủ xong, anh liền dắt cô bạn gái đang ngoan ngoãn đứng bên cạnh, đến trước trước mặt mấy vị lãnh đạo khom người chào. Hôn nửa ngày, mọi người mới lấy lại tinh thần —— —Trời ơi! Sếp nói Ưông tiểu thư là bạn gái của anh à! Chẳng phải là gián tiếp thừa nhận Ưông tiểu thư chính người yêu của anh à! —Chuyện lạ có thật nha, một người đàn ông chín chắn như sếp mà lại kết thành một đôi với người nhìn qua thì giống như một cô bé cơ chứ! —Nhưng Ưông tiểu thư ăn mặc lên thật sự rất đẹp, rất có hương vị của phụ nữ đó!

—Đúng á, đúng á! Thật là một cô gái xinh đẹp! Thật ra nghĩ lại, Ưông tiểu thư giống như kiểu phụ nữ ngoan ngoãn phục tùng, quanh đi quẩn lại trong nhà bếp, trên đời thật sự rất khó tìm lại được. Mà nói thật có bạn gái như cô ấy cũng không có gì là không tốt cả. —Tôi bảo này sếp thật đúng là cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt* nhỉ, sớm biết thế trước kia nên tìm hiểu Ưông tiểu thư nhiều hơn, biết đâu là mình cũng có cơ hội, thật đáng tiếc. *cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt: nhà ven hồ được hưởng trước ánh trăng, có nghĩa là gần gũi với người ta thì có thể được lợi trước người khác. Đáng tiếc bây giờ có muốn tự trách cũng không còn kịp nữa, người ta đã sớm thành hoa có chủ rồi. Bên góc phòng, Hàn Kim Linh yên lặng cụp mắt xuống, tiện tay lấy chén rượu tào chua, ai cũng nhìn ra tâm tình của cô không thể nào tốt được. ***Tóm lại, Cao Dương thật sự làm được chuyện anh đã hứa, từ đầu đến cuối đều mang cô theo bên cạnh mình, nhất nhất giới thiệu cho bạn bè và chủ nhân bữa tiệc biết. Ưông Thiên Hồng chỉ việc mỉm cười, gật đầu, còn toàn bộ mọi chuyện giao cho Cao Dương xử lý. Ưông Thiên Hồng cuối cùng cũng nhẹ nhõm cả người, là gan cũng từ từ trở nên lớn hơn, bây giờ cô đã có thể đứng trước mặt những người đến chào hỏi mà nở nụ cười thoải mái. Bởi vì cô hoàn toàn tin tưởng, chỉ cần có Cao Dương ở bên cô, cô nhất định sẽ không cần lo lắng điều gì, huống chi cô cũng hy vọng mình có thể trở thành một người con gái có thể đứng ở bên cạnh Cao Dương, làm cô bạn gái xứng đôi của anh. Chỉ là làm bạn gái của anh lại không được nói một chữ nào luôn giữ im lặng, không hề mồm miệng sao? —Cao đại ca, cái đồ đồ vàng vàng kia là cái gì? Cô hơi nắm lấy góc áo của Cao Dương khẽ hỏi. —Tất cả đều là rượu. —A! Còn cái nhìn rất giống vô trai đặt trên cái khay kia là cái gì? Còn nữa, cái kia rất giống bánh ngọt nhưng lại không phải... Đối với những vấn đề cô hỏi, Cao Dương chưa từng thể hiện ra một chút vẻ khó chịu, luôn rất kiên nhẫn giải thích bất cứ thứ gì có thể làm cho Ưông Thiên Hồng cảm thấy thắc mắc, kể cả những món ăn thức uống nhỏ hay là đồ trang trí. Cho đến khi anh đem một miếng bánh ngọt tới, chuẩn bị đưa cho Ưông Thiên Hồng thì, lúc này anh mới chú ý thấy vẻ mặt nhăn nhó bất an của cô. —Làm sao vậy? Hình như không nghe thấy câu hỏi của anh, ánh mắt Ưông Thiên Hồng liên tục hết ngó đồng tới nhìn tây. Quay đầu cô lại, anh muốn Ưông Thiên Hồng phải tin tưởng và ý lại vào anh trăm phần trăm, —Thiên Hồng, em muốn cái gì cứ nói cho anh biết, để anh giúp em.

Thật tình thì Ưông Thiên Hồng cũng rất tin tưởng anh sẽ làm mọi việc chu đáo. Duy chỉ có một việc này, Cao đại ca chắc chắn là không làm được. Cao đại ca, em muốn đi toilet. Cơn hỏ giọng ghé vào lỗ tai anh thì thầm. Chuyện như vậy, đàn ông thật sự là không thể nào đi cùng. Ngay lúc Ưông Thiên Hồng mới tìm được toilet đi vào chưa được bao lâu, hai cô gái đứng một bên nói chuyện phiếm cũng đi theo vào. Mấy cô gái cũng đứng trước gương chỉnh lại dung nhan —— —Em thật sự khó có thể tin sếp lại tìm chị Ưông làm bạn gái, con mắt của anh ấy thật sự có vấn đề rồi sao? Có một người điều kiện tốt như chị Kim Linh bên cạnh, em thực sự không thể tin anh ấy không có chút cảm giác nào với người ta! —Không nên nói như vậy, em gái à, ông chủ và Ưông tiểu thư đã quen biết nhau lâu như vậy, đương nhiên người đầu tiên mà anh ta nghĩ tới sẽ là cô ấy. —Nhưng em chỉ thấy chị bị tổn thương mà bất bình thay thôi! Em nhìn ra được chị Kim Linh cũng thích sếp không phải sao? Bằng không cũng sẽ không luôn chú ý đến nhất cử nhất động của anh ấy, thậm chí vừa mới còn tự tay làm cơm trưa cho anh ấy... —Em gái, không nên nói nữa. Hàn Kim Linh yên lặng rút khăn tay ra, lau khô bàn tay vừa mới rửa. Cô là người rất dứt khoát —— nếu anh ấy không phải là người thuộc về cô thì cô nhất định sẽ không đi tranh cướp từ tay người khác. —Tại chị Ưông và sếp làm gì có cái gì hợp nhau chứ. Ở trong lòng em, chị Kim Linh và sếp mới là một cặp trời sinh... A! Đúng rồi, tại sao em lại không nghĩ tới nhỉ! Cô gái kia đột nhiên mở miệng ra cười. —Em không nghĩ tới cái gì? —Sếp của chúng ta trước giờ vẫn coi chị Ưông là em gái hàng xóm! Tất nhiên sẽ muốn đưa chị ấy đi tiếp xúc với thực tế, cần bản không phải là kiểu quan hệ mà chúng ta đang nghĩ, chonên em nghĩ, chị Kim Linh có lẽ còn cơ hội. —Chị không cho rằng như vậy. Hàn Kim Linh để ý, ánh mắt của Cao Dương khi nhìn Ưông Thiên Hồng chính là ánh mắt của một người đàn ông dành cho người phụ nữ của mình. —Đúng rồi, đúng rồi, nhất định là như vậy, bằng không đàn ông tốt như sếp sao lại ngó ngang tới chị Ưông chứ? Không phải em nói chị Ưông không đủ xinh đẹp, mà chỉ là cảm thấy người bình thường nhất định sẽ không chọn đối tượng như chị ấy. Hàn Kim Linh nghi hoặc hỏi: —Sao em lại nói vậy? —Bởi vì chị Ưông đến ngay cả chăm sóc bản thân cũng không làm được huống gì là săn sóc cho cả một gia đình? Đối với mấy chuyện này, chị Kim Linh mới đến không bao lâu nên mới không biết, thực ra đầu óc chị Ưông không giống với chúng ta, cũng không phải nói chị ấy ngốc, mà là làm cái gì chị ấy đều chậm hơn người khác một chút —— khả năng suy nghĩ chậm, phản ứng cũng chậm, không giống chúng ta có thể đồng thời làm tốt nhiều chuyện!

—Chị thấy cô ấy vừa không thể ra ngoài làm việc, lại phải dựa vào người khác chăm sóc, chĩnh xem, có người đàn ông nào có thể chịu được kiểu bạn gái phiền phức như vậy, cứ như lánang cả cái gánh nặng trên người; lại nhìn sắp chúng ta mà xem, sự nghiệp thành công, bên ngoài lại đẹp trai, anh tuấn. Cũng chỉ có cô gái tài mạo song toàn giống như chị Kim Linh như vậy mới xứng, bằng không đứng chung một chỗ thật đúng là không hợp... Hàn Kim Linh trầm tư chốc lát rồi nói: —Em gái này, chuyện như vậy không nên đi khắp nơi nói với mọi người. Cô biết cô em này không có ác ý, chỉ là nhanh nhẹn nhanh miệng chút. Là người ruột thịt ngoài da, cho nên mới nghĩ cái gì thì nói cái đó. Nhưng những lời này nếu truyền tới tai trong sự, chắc chắn sẽ rất khó chịu. —Cái... này em đương nhiên biết, thẳng thắn mà nói, em cũng rất thích chị Uyên, bởi vì chị ấy cần bản là người tốt lại vô tư, làm chị em, bạn bè em đều rất thích. Nhưng đối với em tự đáy lòng cảm thấy chị ấy không xứng với sắp... Tiếng người càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, căn bản sau cửa lớn phía sau thông ra bữa tiệc bên ngoài đang đông kia, sẽ không ai thấy cũng như nghe được những tiếng thì thầm này. Lúc này, chưa đến 3 giờ của phòng WC đột nhiên mở ra, xuất hiện một người khuôn mặt tái nhợt chậm rãi đi ra. Bởi vì làn váy của bộ lễ phục quá dài, cho nên Uyên Thiên Hồng phải mất nhiều thời gian để chỉnh lại ở bên trong, cũng bởi vậy mà cô mới nghe thấy được mấy người bên ngoài đang nói chuyện với nhau. Thì ra cô không xứng với Cao Dương đến thế! Đây là sự thật, cô cũng chưa từng vọng tưởng là muốn làm bạn gái Cao Dương, nhưng tại sao lúc này cô cảm giác được trái tim mình đang rất đau! Cao Dương cũng nhận thấy Uyên Thiên Hồng từ sau khi trở về, cả người hình như có thay đổi. —Em ở trong toilet có phải đã gặp phải người nào đó đúng không? Cô không yên lòng lắc đầu. Ánh mắt Cao Dương trầm xuống, thấy sắc mặt suy sụp của cô, một nụ cười cũng không có, nhất định là có vấn đề! —Em mệt lắm hả? Chúng ta có thể về sớm một chút, chắc là em cũng đói bụng, để anh giúp em đi lấy chút bánh ngọt; nếu như em khát, anh giúp em đi lấy nước trái cây, nước ngọt, em muốn dùng loại nào, nói cho anh biết là được rồi. Cao Dương thật sự đối xử với cô rất tốt! Nhưng trái tim cô cũng vì thế mà càng lúc càng đau, thật đáng ghét, cô rốt cuộc tại sao lại cảm thấy khó chịu như vậy chứ? Không thể làm bạn gái, cô có thể coi anh là anh trai, dù sao cô trước giờ cũng đều coi anh là anh trai, không phải sao? —Thưa sếp, Trương tiên sinh muốn tìm anh tới uống một chén. Có tiếng đồng nghiệp gọi anh. Cao Dương không thêm đề ý tới tiếng kêu phía sau, trong mắt anh lúc này cũng chỉ có cô gái bé nhỏ rõ ràng đang có tâm sự nhưng không chịu nói ra này. —Sếp à...

—Cao đại ca, anh đi với họ qua đó uống rượu nói chuyện đi. Tay cô nắm chặt vạt váy bên sườn, cười âm thầm —Em không biết uống rượu, có qua đó cũng không biết nói gì. Thời thì cứ chỗ này ăn bánh ngọt chờ anh là được rồi, anh uống xong rồi quay lại. Con người đen chăm chú nhìn cô, hơi có ý nhắc nhở, —Được, anh sẽ trở lại ngay, em nhất định không được chạy lung tung. —Vâng. Uyên Thiên Hồng cam đoan, nhưng đến khi thấy Cao Dương đi về phía đám nhân viên, thì không khỏi chú ý tới Hàn Kim Linh cũng đang ở đó. Cảm giác trong ngực càng lúc càng rõ ràng — mỗi lần thấy Hàn Kim Linh và Cao Dương đứng chung một chỗ thì cô lại thấy chói mắt và kích động muốn chạy trốn. Đúng như lời cô gái đó nói, hai người kia đứng cùng với nhau, trai tài gái sắc, thật sự là trời sinh một cặp, mà cô căn bản là không xứng đứng chân ở giữa hai người. Không biết từ lúc nào ý muốn chiếm hữu Cao Dương của cô lại còn mạnh mẽ hơn cả tình cảm trước đó như thế này. Cái cảm giác muốn nhường Cao đại ca lại cho người khác làm cho cô vừa nghĩ đến đã thấy tim mình rất đau! Hít một hơi thật sâu, cô ôm làn váy vội vã đi về hướng cửa lớn bên kia — cô muốn hít thở chút không khí trong lành bên ngoài, bằng không cô thực sự sợ mình lại không nhịn được đau lòng, đến lúc đó bật khóc thì thật thê thảm. Cao Dương chỉ mất năm phút đã giải quyết được mấy cái chuyện phiền ộn ào bên này, cũng thoải mái các cuộc trò chuyện với mấy vị khách hàng tương lai mà rồi đi. Anh quay đầu lại nghĩ đến tình hình bóng vẫn luôn khiến mình bất an, nhưng ngay cả bóng dáng của cô cũng không thấy đâu nữa. Lần đầu tiên, trên mặt Cao Dương hiện lên một tia kinh hoàng và lúng túng; cũng là lần đầu tiên, cô bé kia dám lừa anh! *** Nói Uyên Thiên Hồng ngực có đúng không đây? Đau lòng khổ sở nói là muốn tìm nơi hít thở không khí, kết quả là vừa ra cửa lớn liền hướng về phía bụi cỏ bên tay phải mà ngồi xõm xuống. Bộ lễ phục hồng nhạt trên người hòa vào màu sắc của bụi cỏ lại trở nên vô cùng nổi bật, hơn nữa lại còn cất tiếng khóc hu hu nức nở, muốn không bị phát hiện cũng khó. —Uyên Thiên Hồng, rốt cuộc thì sao mà lại khóc chứ? Người ta có nói gì sai, mà với Cao đại ca dù có đứng cùng nhau cũng không đẹp mắt bằng Hàn tiểu thư đứng với anh ấy. Hàn tiểu thư xinh đẹp lại tài giỏi, mà người cái gì cũng không có. Mì không thông minh, tay chân còn vụng về, phải cần người khác suốt ngày bảo vệ, tất cả đều là sự thật! Nhưng mà... Nhưng mà... Cô nức nở vài tiếng. —Nghe thấy người ta nói như vậy, sau này mình không nên ở bên cạnh Cao đại ca nữa. Nhưng mình thật là khổ sở, mình thật sự không nghĩ tới lại phải nhường Cao đại ca cho người khác...

Cô cứ thế lấy tay gạt nước mắt vừa trào xuống, rồi lại lau, dùng hết sức mà lau. —Mình không thể khóc, lát nữa Cao đại ca mà phát hiện ra không thấy mình sẽ lo lắng. Nhưng mà nước mắt thật không thể nào lau sạch, thật đáng ghét! —Em biết anh sẽ lo lắng, vậy mà còn lên chạy ra đây trốn đi khóc một mình, không sợ anh sẽ giận sao? Cả người chợt cứng đờ, Uyên Thiên Hồng thật lâu sau mới chậm rãi nghiêng đầu quay lại bóng đen cao lớn phía sau mà khiếp sợ cất tiếng: —Cao, Cao đại ca! Anh đỡ cô lúc này đang ngồi xõm trên mặt đất, trên mặt phủ đầy nước mắt. Thành thật mà nói, gương mặt được trang điểm của cô lúc khóc đúng là rất xấu, làm cho anh không thể không đau lòng. Thấy cô đã hiểu rõ cảm giác trong lòng, anh mới miễn cưỡng bỏ qua cho việc cô nói dối anh lần này. —Tại sao lại trốn ra đây ngồi khóc một mình? Anh không phải đã nói, sau này trong lòng có gì không thoải mái đều phải nói cho anh biết sao? Giọng nói của anh mặc dù có ý chỉ trích, nhưng động tác vẫn cực độ dịu dàng lau sạch hai má cho cô. Uyên Thiên Hồng cúi đầu thật thấp, mím chặt môi, chỉ sợ mình mở miệng lại đau lòng mà bật khóc. Không cho phép cô lùi lại, Cao Dương dứt khoát kéo cô ôm vào lòng. —Uyên Thiên Hồng, em đã thật sự tính đem tặng anh cho người con gái khác, cái gì cũng không suy nghĩ cứ nói đi là đi sao? Em quyết định muốn tùy ý để người khác thể chỗ em tới sân cỏ ba bữa cơm cho anh. Cho nên từ sau này anh chỉ yêu những người khác, chỉ muốn ở cùng với những người khác, em cũng đều không ngại sao? Thấy cái đầu của ai đó lắc lắc trong lòng anh, sắc mặt của anh mới khỏi phục về hải lòng. Anh quyết định ép cô phải nói ra những lời trong lòng, không có lý gì khi nhìn chăm chú một bụi cỏ mà cô có thể nói được ra khỏi miệng, mà đối mặt với anh thì lại không thể mở miệng được. Chẳng lẽ anh còn thua cả một bụi cỏ không thể làm cho cô an tâm sao? Xi! —Anh hỏi em, có phải em muốn sau này dù đi đâu thì bạn gái đi cùng anh cũng sẽ là những người khác chứ không phải em, đúng không? —Hay là em hy vọng người hiện tại mà anh ôm trong lòng sau này có thể là Hàn tiểu thư hoặc là những người khác, tóm lại không phải em là được? —Em có phải muốn anh tùy tiện nhìn thấy một cô gái nào đó đang ngủ, rồi đau lòng vì cô ấy ngủ không thoải mái cho nên sẽ ôm cô ấy về giường của mình, để cho cô ấy ngủ chung giường với anh... Uyên Thiên Hồng nghe chậm nửa nhịp mới hiểu — thì ra vẫn đều là Cao Dương sợ công cụ không được thoải mái mới ôm cô vào phòng ngủ, lúc này cảm giác trong lòng cô càng khó chịu. —Cho nên em mới hy vọng anh cùng với những cô gái khác chia sẻ ánh nắng ban mai mỗi sáng chứ không phải là với em? Sau này anh muốn yêu, muốn hôn, muốn ôm cũng là những cô gái mặt mũi xinh đẹp khác, mà không phải là em...

—Em không muốn! Âm thanh sợ hãi từ trong lòng anh vọng ra. Nâng khuôn mặt trái xoan của cô lên, anh tra hỏi: —Uyên Thiên Hồng, em muốn cái gì thì đừng cảm lớn tiếng nói ra. Em không nói, sẽ không ai biết em muốn cái gì! Bị dồn ép liên tục, Uyên Thiên Hồng đột nhiên lớn tiếng hét lên! —Em không muốn Cao đại ca ôm người con gái khác, em không muốn Cao đại ca hôn người cô gái khác, em lại càng không muốn những người khác tới chăm sóc cho Cao đại ca! Cao đại ca cũng chỉ có thể là của riêng em, có được hay không? Cứ tưởng rằng Cao Dương nghe xong sẽ cười to, thế nhưng con người mờ mịt thẳm đầy nước mắt kia lại ngoài ý muốn nhìn thấy một khuôn mặt vui vẻ ảm áp. —Thiên Hồng, có muốn khiến cho Cao đại ca chỉ thuộc về một mình em không? Con người ướt át lộ rõ vẻ khó hiểu, có thể thấy được cô không có nghe cẩn thận. Nhưng không sao, tiếng nói mê hoặc lại tiếp tục ở bên tai cô dự dõ —Như vậy sau này Cao đại ca ôm ai, hôn ai thì người đó cũng chỉ có thể là em. Cũng chỉ có em mới có thể ở bên cạnh săn sóc cho Cao đại ca, em có muốn thế không? Hồi lâu, Uyên Thiên Hồng mới đỏ mặt gật đầu. Muốn, cô đương nhiên muốn. Con người đen của Cao Dương hiện lên một vẻ gian xảo, nhìn kỹ sự ngạc nhiên tột độ trên khuôn mặt ửng hồng của cô gái trong lòng, khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười to lộ đầy thâm ý.

—Thiên Hồng, chúng ta kết hôn nhé?***—Chị! Chị sẽ kết hôn với Cao đại ca thật sao? Biết được cái tin vui từ trên trời rơi xuống này, Uông Thiên Lam đợi được chị mình về lập tức tóm lấy tra hỏi. Có lầm hay không? Uông Thiên Hồng và Cao Dương từ lúc nào đã thân thiết đến mức có thể nói đến việc kết hôn. Cô thân là em gái lại có thể không biết, hiện tại tự nhiên kết hôn là tình cờ ngẫu nhiên nhất đối với cô, thật sự là làm cô khó có thể tiêu hóa!—Là thật sự nha! Uông Thiên Hồng không hiểu tại sao em mình lại kích động như thế.—Nhưng... sao có thể chứ? Chị không phải luôn coi Cao Dương như anh trai sao, Cao đại ca đối với cả hai chúng ta cũng như là với em gái. Hai người từ lúc nào đã kết thành một đôi vậy... Chị, hôn nhân không phải chuyện đùa, chị là thật sự muốn gả cho anh trai sao? Cô biết Cao Dương là một đối tượng tốt, Cao đại ca vẫn luôn đối xử với tỷ muội các cô rất tốt, nhưng... Nói như thế nào cũng vẫn thấy kỳ cục. Chị thích Cao đại ca, đến tận cùng là coi Cao đại ca là một người thân, hay là một người đàn ông để yêu thương? Mà Cao đại ca thì sao? Anh ấy xuất phát từ thật lòng muốn kết hôn với chị, hay là cũng giống như chị, bị làm cho không phân biệt được yêu chiều và tình yêu thật sự? Không được! Thân là người bảo vệ chị, cô nhất định phải làm cho rõ ràng, không thể để cho chị và Cao đại ca hai người đem việc chung thân đại sự của chính mình coi như trò đùa được!

—Cao đại ca nói, gả cho anh ấy sau này sẽ không thể đối với anh ấy như anh trai, mà phải coi anh ấy là chồng. Uông Thiên Hồng mang bộ mặt mỉm cười sửa lời em mình. Sau này người mà anh ấy ôm, hôn đều chỉ có một mình cô, vừa nghĩ đến đó cô đã muốn cười trộm!—Hôn nữa chị cũng đã gọi điện cho mẹ, báo cho mẹ biết. Mẹ cũng bảo là được, khi trở về mẹ chuẩn bị hôn lễ cho bọn chị. Xem ra đại cục đã định. Uông Thiên Lam chỉ là cảm thấy không cam lòng, tiếp tục không ngừng cố gắng.—Nhưng chị à, hai người ngay cả trình độ tình nhân còn chưa đạt tới, cứ vượt cấp như vậy không phải là quá nhanh sao? Hàng lông mày xinh xắn của Uông Thiên Hồng nhăn lại.—Em nói trình độ tình nhân là cái gì?—Nói ví dụ như nắm tay, ôm nữa! Cũng giống như em và Cao Khoát ấy.—Cái này có nha! Gì chứ? Đã từng nắm tay, còn từng ôm nữa? Uông Thiên Lam ngoác rộng miệng, trong lúc nhất thời lại không tìm được chữ thích hợp để nói lên sự kinh ngạc của mình! Thì ra đầu hũ của chị mình đã sớm bị Cao đại ca ăn rồi, tay chân của anh ta cũng thật là mau lẹ quá nhỉ! Không đúng, hiện tại không phải là lúc để tán dương.—Thật là! Hai người đã từng nắm tay, từng ôm còn hôn môi thì sao? Chỉ thấy cả khuôn mặt Uông Thiên Hồng đột nhiên biến thành màu phấn hồng, cô xấu hổ lúng túng nói:—Việc này... bọn chị cũng đã làm qua rồi! Mà còn là làm hàng ngày! Bởi vì kinh ngạc mà há to miệng, Uông Thiên Lam sợ tới mức cảm đều sắp rơi xuống đất!—Trời ơi! Hai người đã đến bí mật gặp gỡ lúc nào mà đã đến trình độ này em lại không biết! Lúc này lại đến lượt Uông Thiên Hồng không phục.—Vậy em và Cao nhị ca cũng chẳng phải thế sao. Chị cũng không biết thì ra hồi đó em đã thầm thích Cao nhị ca từ lâu, bị từ chối cũng không chịu nói cho chị biết! Uông Thiên Lam đang vô cùng bất mãn, bị chị nói như thế, toàn bộ lời muốn nói đều yên lặng nuốt trở lại trong bụng, cô cười khan hai tiếng định cho qua chuyện. Thì ra kẻ không biết rõ sự thật lại chính là cô em gái ngu ngốc bị lừa xuống đáy vực này. Còn nữa, cái tên Cao Khoát chết tiệt kia, lại dám đem chuyện tuổi trẻ thầm mến hân ta của cô nói cho mọi người biết! Tóm lại, tất cả đều là do cái tên Cao Khoát đó không đúng! Còn thêm việc ngay cả chuyện anh trai hân ta thích chị mình cũng không biết, quả thực là tội đồ số một!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Đến bây giờ cô mới hiểu được cảm giác hoàn toàn tin tưởng ai nó quả thực là vô cùng kỳ diệu. Hôm trước, cô chính thức lên cấp thành vợ của Cao đại ca, liền chuyển đến chỗ ở của Cao Dương, nhưng Cao Khoát không hiểu là vì nguyên nhân gì cũng dọn ra ngoài, còn nói là phải để cho hai người bọn họ có không gian riêng, lập tức gói ghém đồ đạc, không chút chậm trễ chuyển sang nhà hàng xóm—cũng chính nhà của cô trước đây. Hôm nay là ngày đi hưởng tuần trăng mật của cô. Ngồi ở trên máy bay, Uông Thiên Hồng hưng phấn mở to đôi mắt, không dám bỏ qua một chút phong cảnh ngoài cửa sổ. Dù cho chỉ là một đám mây, cô cũng luyện tiếc không rời mắt. Trước đây cũng không phải là cô không có đi chơi ở bên ngoài nhưng mà có đi thì cũng luôn dưới sự bảo vệ của người thân. Cô cũng mơ hồ biết là mọi người phải kín đáo lên kế hoạch rồi mới dám đi du lịch, hơn nữa đều là đi những hành trình ngắn. Không giống lần này, địa điểm do cô chọn, hơn nữa Cao đại ca còn đồng ý đi Hawaii với cô, cô muốn chơi gì đi đâu cũng được.—Thiên Hồng, muốn uống nước trái cây hay nước ngọt?—Nước trái cây. Cao Dương nhân nhả đưa đồ uống tiếp viên hàng không mang tới đến trước mặt cô. Cô rất thiện cảm nói:—Cảm ơn Cao đại ca. Anh nghe xong lập tức nhủ thầm—tuy rằng hai người còn chưa hoàn toàn là vợ chồng, nhưng đã là vợ chồng trên danh nghĩa, cô ấy cứ hết lần này đại ca đến lần khác đại ca, nghe thật là chói tai, có khi muốn hôn nhẹ cô ấy thì lại như thể bắt nạt—em gái vậy.—Thiên Hồng, em không thể đối cách xưng hô được sao, đừng gọi anh là Cao đại ca nữa? Vậy phải gọi là gì? Về mặt Uông Thiên Hồng cho thấy sự khó hiểu, phải thay đổi cách xưng hô đã quen dùng mười mấy năm qua quả thật không hề dễ dàng.—Chúng ta đã kết hôn, em là vợ của anh, anh chính là.....—Chồng em! Cô thuận miệng tiếp lời. Giọng nói ôn nhu êm ái, xưng hô kiểu này có vẻ cực kỳ dễ nghe.—Chính là thế. Cao Dương hài lòng gật gù đầu, rốt cục có thể danh chính ngôn thuận nghe thấy chữ này.—Chồng à... Uông Thiên Hồng đỏ mặt, nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm chặt của hai người, phát giác kỳ thật cũng không khó xưng hô như vậy, cô cười ngọt ngào hỏi:—Được, về sau em sẽ gọi anh là chồng. Nụ cười trên gương mặt xinh xắn nở ra rực rỡ tựa ánh dương, giờ khắc này, cả người cô đều tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ khiến người khác phải hoa mắt. Cao Dương nín thở, tầm mắt dường như không thể rời khỏi khuôn mặt đẹp đến mê người kia của cô, phải dùng ý chí mạnh mẽ mới kiềm chế không cúi xuống hôn cô trước mặt bao người.

Khó mà tin được nàng tiên cá bé bỏng vẫn được anh gìn giữ trong nhà, lại có thể khỏe mạnh như thế này, còn biết dùng sức hấp dẫn của phụ nữ để hấp dẫn anh. Rõ ràng dễ như trở bàn tay, anh về sau lại phải kiên trì dạy cho nàng tiên cá bé nhỏ của mình biết phân biệt cái gì là tình cảm yêu đương giữa nam nữ, rồi mới hưởng thụ đại tiệc mỹ nhãn này, xem ra anh phải mau chóng tranh thủ trong lúc đang hưởng tuần trăng mật mà cố gắng nhiều một chút. Bằng không, anh chắc chắn sẽ ghen mà chết. Nơi đây da trời xanh thẳm như tờ điểm thêm cho bờ cát trắng tinh; như muôn vạn bọt sóng sặc sỡ vỡ tung nở rộ trên đại dương xanh thẳm. Khắp nơi đều có chữ—Hoan nghênh đến với Hawaii, khiến nơi đây trở thành thiên đường trăng mật náo nhiệt, phồn hoa bậc nhất. Đứng trước bãi biển tuyệt đẹp đến tinh xảo, Uông Thiên Hồng dường như hoàn toàn thoát khỏi ảnh hưởng của chênh lệch múi giờ, cứ thế đòi ra bờ cát để phơi nắng. Đưa cô đi tất nhiên là phải theo ý của cô, Cao Dương không chút để ý mặc cho cô kéo mình chạy khắp nơi, cho nên một nam một nữ vừa thay áo tắm đã chạy ngay ra bờ biển chơi tiếp. Nhìn thấy người khác chơi thuyền làm bằng bẹ chuối, Uông Thiên Hồng cũng muốn chơi; thấy người khác cười moto nước, cô cũng phải cười; nhìn thấy có người đi dù lượn..... xin lỗi, việc này thì không thể.—Vì sao không cho em chơi cái kia? Uông Thiên Hồng cổ vênh mặt để biểu đạt bất mãn, vừa rồi còn nói là do cô quyết định chơi sao.—Cái kia em sẽ không điều khiển được. Thấy cô còn đang phụng phịu, Cao Dương yêu chiều hôn cô một cái,—Nhờ ra em không điều khiển tốt, bị trời đi xa, sẽ rất nguy hiểm. Anh vừa mới kết hôn,

chưa muốn vợ anh mới đó đã không thấy tâm hơi.Được rồi! Cô chấp nhận lý do này.Rất nhanh sau đó, sự chú ý Ung Thiên Hồng lại bị cắt đứt, khuôn mặt tươi cười lần thứ hai xuất hiện, —Đi, chúng ta đi chơi cái kia! Cao Dương nhìn theo hướng cô vừa chỉ, thì ra là bóng chuyền.Bóng chuyền bãi biển là một thể thao cả nam lẫn nữ đều yêu thích. Nói là hoạt động thể thao, chỉ bằng nói là đàn ông thường thức phụ nữ mặc áo tắm ở bên kia vừa chạy vừa nhảy khoé có đáng; còn phụ nữ bên kia lại thường thức cơ thể rắn chắc cường tráng của đàn ông bên này, nói tóm lại, đây là một hoạt động thể thao bãi biển thích hợp cho bất cứ ai.Cao Dương rất kiên nhẫn dạy Ung Thiên Hồng phát bóng và chuyền bóng như thế nào, sau đó chính thức đấu một trận mini một chọi một.Ung Thiên Hồng luôn không đỡ được bóng của Cao Dương, luôn hướng về phía người đàn ông đối diện hô to xin lỗi, mà Cao Dương vẫn luôn mỉm cười, tuyệt không để ý đến việc Ung Thiên Hồng có phải luôn thất bại hay không, chỉ cần cô chơi vui vẻ là tốt rồi.Chẳng qua là càng đánh không được thì cô càng muốn đánh tiếp. Ung Thiên Hồng không tin ngay cả một quả bóng mà cô cũng không thể đánh được. Sau khi cô thử không biết nhiều lần rốt cục cũng đánh trúng quả bóng.

—Yeah! Em nhận được bóng rồi! Đáng tiếc, quả bóng lại bị văng đi hướng khác, dừng ở trước mặt một đám người có gương mặt Á châu, một cô gái nhặt bóng lên đưa đến. —Hey! Cho chúng tôi cùng chơi bóng chuyền với các bạn được không? Vừa nghe thấy họ nói tiếng Trung, Ung Thiên Hồng liền có cảm giác tha hương gặp được bạn cũ nên mừng rỡ nói: —Đương nhiên có thể.Cao Dương tôn trọng quyết định của cô, một đám nam nữ tự động phân thành hai đội, Ung Thiên Hồng vốn định chơi cùng đội với Cao Dương, không ngờ hai nữ một nam kia lại vào vị trí rất nhanh, bốn đối bốn, cô cũng không thể không biết xấu hổ bảo người ta đổi vị trí cho mình được.Trận đấu bắt đầu — A! Ha! Này! Bốp! Trượt rồi! Lại nữa, á! ha! Này! Bốp! Lại trượt! Tiếp tục, á! Ha! này! Á! Ha! Này.... Bum! Liên tục vài lần, bóng cứ đều nhắm vào vị trí của người nào đó mà bay đến, sau đó hệt tiếp.Chỉ thấy người đỡ hệt kia lại một lần nữa đẩy về rồi chạy ra đi nhặt bóng. —Thật là, cô gái kia thật là làm sao lại ngốc vậy chứ! Phản ứng đã chậm như vậy mà còn chơi bóng chuyền! Loáng thoáng nghe thấy những tiếng chỉ trích, người vừa đi nhặt bóng về thì những tiếng đó cũng dần dần biến mất, trận bóng tiếp tục bắt đầu.Đờ này! Bốp! O Bốp! Lại có người đón trật bóng! Nhưng lần này là người khác.Người đàn ông mặc quần bơi màu xanh đậm không dám tin chính mình tự nhiên không đỡ được bóng nên xấu hổ buồn bực. Vừa quay đầu lại, ánh mắt liền ngắm đến cô gái mới vừa rồi vẫn không đỡ được bóng. —Này, bóng lần đến đầu kia rồi, cô còn không mau đi nhặt! —Vâng! Cô gái thực nghe lời chạy đi nhặt bóng.Người đàn ông kia sùng sốt. —Có làm hay không, cô gái kia sao lại nghe lời như vậy? Tôi bảo đi nhặt bóng là đi liền, thật ngu ngốc! —Tôi bảo mà, đúng là kẻ ngốc! —Ngốc vậy, rõ ràng về sau bóng bị đỡ trượt đều kêu cô ta đi nhặt là được, chúng ta có thể nghe lời. —Đúng vậy, đúng vậy! Cô gái nhặt bóng trở về, trên mặt vẫn là nụ cười khánh khách, xem ra vẫn không biết nhóm người này đang ở sau lưng cười nhạo mình.

Trận đấu tiếp tục bắt đầu.Đờ này! Bốp! O Huy! —Ồi! Có người bị bóng đánh trúng.Chỉ chốc lát sau, lại có người kêu đau — —Đau quá! —Ái da! Ung Thiên Hồng giơ hai con mắt nghi hoặc nhìn chiến hữu bên cạnh mình, thế nhưng một đám đầu lên rên hết cả — Không phải bị bóng đập ngay chính giữa mặt thì cũng là tay hoặc chân, quá là xui xẻo nha! Cô chuyển mắt sang người đối diện không ngừng xin lỗi, hung thủ khiến mấy người kia bị thương — là Cao Dương! —Anh cố ý đúng không? Lúc trở lại khách sạn thay quần áo, Ung Thiên Hồng lập tức trách hỏi. —Cố ý gì cơ? Cao Dương giả vờ không hiểu. —Đừng cho là em không biết gì nhé, anh cố ý đánh chệch hướng bóng, thuận tiện đánh lên người khác, đúng không? Ngẫm lại kỹ năng chơi bóng của Cao đại ca tốt như vậy, làm sao có thể đánh chệch hướng bóng? Mà còn là liên tục đánh lệch nhiều lần như vậy! —Vì sao anh phải làm như vậy? Bởi vì đám người kia đáng đánh! Cao Dương đương nhiên không trả lời như vậy, anh chỉ giải thích đơn giản là: —Tay của anh hơi bị lệch một chút, cho nên mới đánh lệch. —Không phải vậy! Ung Thiên Hồng ngẩng mặt lên, ánh mắt kiên định nói: —Là bởi vì vibon họ nói em ngốc, cho nên anh mới cố ý làm cho bóng bay lệch hướng, cố ý đánh tới chỗ bọn họ, đúng không? Cô mặc dù đang ở trạng thái —bận rộn nhặt bóng, thỉnh thoảng cũng là có một hai câu lời ratiếng vào lọt đến tai cô. Tuy rằng chỉ nghe thấy một chút, nhưng cũng biết mọi người đang cười nhạo cô ngốc.Sau đó đám người nhạo báng cô là ngốc này đều bị bóng đập đến, mà người đánh bóng lại vừa vặn là Cao Dương. Cho dù cô có thật sự ngốc thì cũng nhìn ra được là do Cao Dương cố ý. —Điểm ấy anh thừa nhận. Cao Dương bất ngờ như nầy, không nghĩ tới cái đầu nhỏ này lại có thể hiểu được như vậy. —Cao đại ca. ai nha! Hai má đột nhiên bị người ta捏 một cái, Ung Thiên Hồng lập tức chữa lại, —Được rồi, được rồi, nhất thời quên đi cách xưng hô thôi mà! Nghe vậy cái tay đang trừng phạt má cô mới chịu thu về. —Chồng à, không sao đâu! Em cũng chẳng thêm để ý họ nói thế nào, mà hành động của em vốn cũng chậm nửa nhịp mà! Đây là sự thật.

Thấy môi Cao Dương mấp máy định nói gì đó, cô vội vàng nói thêm —Thật đó, em không để ý bọn họ cười em, anh cũng đừng vì chuyện này mà không vui được không?.Cô vừa nắm lấy bàn tay Cao Dương, vừa kè sát gò má mình lên tay anh — vừa rồi anh捏 vẫn còn rất đau nha! Có điều việc Cao Dương bảo vệ danh dự cho cô lại khiến cô thực sự rất cảm động! —Em rất vui vì anh để ý em như vậy, nhưng cách làm của anh là không đúng, nhờ ra những người đó phát hiện ra anh cố ý đánh lệch bóng, nếu bọn họ tức giận, cũng quyết định dùng bóng đánh anh thì anh phải làm sao? Như vậy Cao Dương chẳng phải sẽ bị đánh thành đầu heo sao! Cho nên cô quyết định nhẹ nhàng phê bình ông chồng của mình một phen, —Về sau ngàn vạn lần không được đột nhiên ra tay đánh người khác như vậy, được không? Cho dù người kia có nói em rất ngốc, rất vô dụng, anh cũng không được phép không vui. Anh che chở cho như vậy, cô cũng muốn bảo vệ anh.Cao Dương nhẹ nhàng gạt đầu, ai ngờ, vừa mở miệng nói phải dạy dỗ người ta đã rất nhanh bị người ta phá bỏ quy tắc của bản thân.Đêm ở Hawaii, cho dù mặt trời đã xuống núi nhưng nhiệt độ vẫn không hề giảm.Đêm đến các quán bar lại càng có vẻ sáng rỡ, tiếng người ồn ào, người đến bất kể là du khách hay người bản địa đều nô nức rong chơi khắp nơi trên bờ cát, thỏa sức hưởng thụ một đêm lãng mạn này.Cao Dương dẫn Ung Thiên Hồng đi vào một quán bar tên —Cây cọ gọi tình. Sau khi được xếp ngồi một chỗ ngồi có thể thưởng thức cảnh trí bên ngoài, Cao Dương đi gọi đồ uống cho cô.Ung Thiên Hồng hiển nhiên là mờ to mắt tò mò nhìn những người ngoại quốc xung quanh.Ngay tại lúc cô hết nhìn đông tới nhìn tây thì đột nhiên thấy một đám người quen thuộc.Có một câu gọi là oan gia ngõ hẹp, hay thay lại đúng với họ lúc này! Bờ biển có nhiều quán bar như vậy, hai bên cứ đều phải chọn cùng chỗ, đây nhất định không phải là chuyện tốt? Cô gái châu Á vóc người nhỏ xinh ngồi một mình ở cái bàn trống, lập tức bị người ta phát hiện. —Ha ha xin chào! Ung Thiên Hồng, chúng ta lại gặp rồi. Người vừa tới cười tùm tùm chào hỏi, trông mắt không tự chủ nhìn chăm chăm vào chỗ ngồi còn trống trong bàn, đưa mắt rà soát cho mấy người ở đằng sau. —Thật không ngờ đến quán bar này lại có nhiều người đến như vậy, muốn tìm một chỗ cũng rất khó. Ung Thiên Hồng, dù sao bàn của cô còn nhiều chỗ ngồi trống như vậy, không ngại cho chúng tôi ngồi cùng bàn chứ? Ung Thiên Hồng còn chưa mở miệng, đám người này đã tự động ngồi xuống cả đám. —Đúng rồi, bạn của cô đâu? Một cô gái trong đó hết nhìn đông tới nhìn tây đã lâu, vẫn muốn tìm ra hình bóng hồi chiều của mỹ nam nào đó.

Tuy rằng dễ nhìn nhưng khả năng chơi bóng lại dở tệ, hại cánh tay của cô còn có một vết bầm thật lớn, nhưng vẫn không làm giảm ấn tượng đẹp của cô đối với ai đó — nếu chuyến du lịch lần này, mình có thể câu được một đại mỹ nam, trở về là có thể thuận lợi lấy chồng khoe ra một phen rồi.Ung Thiên Hồng ngăn người, trong chốc lát sau mới hiểu được ý tứ của bọn họ. —Anh ấy chọn đồ uống rồi. —Vậy sao! Cô gái chớp chớp mắt, hai cô gái khác đang ngồi cũng hiểu ý, ba người rất ăn ý cùng nhau đứng lên. —Chúng tôi đi gọi đồ uống đã, A Mâu, Đầu to, hai anh ở đây với San San.Ba người vừa rời đi, một anh chàng trong nhóm khều hơi chưa chút mở miệng, —Mua đồ uống là lấy cớ, tôi biết các cô ấy căn bản là mượn cơ hội đi câu bạn trai.Ồ? Ung Thiên Hồng theo tầm mắt bọn họ nhìn qua, ba cô gái vừa rời khỏi chỗ ngồi đang đứng ở quầy bar bên kia, hình như đang vây quanh nói chuyện với người nào đó.Cẩn thận nhìn tiếp, người mà các cô vây quanh không phải là Cao Dương sao! —Tên đó có gì tốt chứ? Đầu óc và vẻ ngoài chả ra sao, không thấy hấn trong trận bóng buổi chiều kia đánh dở như thế nào à, mũi của tôi đến bây giờ vẫn còn chưa hết sưng! Hại bên ngoài anh tuần của hấn bị

phá hỏng, thảo nào không muốn đuổi theo mấy em gái hấp dẫn kia. —Tên kia thật ra là già vờ đánh hỏng; nhìn gương mặt với thái độ cao ngạo tự cho mình lừng danh của hắn, căn bản là đang lạt mềm buộc chặt. Chỉ dùng một chiêu là có thể khiến ba cô gái kia phải mê hoặc mà xoay quanh hắn, cả buổi chiều luôn miệng khen hắn. —Tôi thấy các người căn bản là đang ghen. Cô gái ngồi lại, khẩu khí lạnh đậm chỉ trích. Muốn đuổi theo người ta nhưng đuổi không kịp, cũng không tự mình đánh giá trước coi mình có mấy phần trọng lượng, mình có bản lĩnh hay không, cũng chỉ có thể hạ thấp người khác, thật sự là không có đẳng cấp. —Có làm hay không? Chúng ta mà phải ghen với cái tên đó, hẳn xứng sao? Tôi xem hẳn quálắm cũng chỉ có cái mã ngoài đẹp trai, đem đi câu gái, bằng không tại sao lại mang theo cô gái ngốc như vậy. Ý chỉ cô gái ngồi ở bên kia là ngu ngốc. —Hoặc anh ta là ăn com nát (trai bao), chuyên lừa tiền của đàn bà con gái, nhất là cái loại con gái ngốc này. Sau đó cầm tiền giả bộ ngốc, lại đi cưa mấy em gái đáng người nóng bỏng. Đến khi hết tiền lại đi tìm cô gái ngu ngốc kế tiếp xuống tay. Càng nói càng cảm thấy có khả năng này. —Theo tôi thấy, tên kia nhất định là muốn thừa cơ ở chốn du lịch thương ngoạn này mà câu thật nhiều phụ nữ có tiền. Như vậy tương lai vài năm sau của hắn cũng không cần lo lắng tiền bạc. Cậu nhìn xem vẻ mặt hắn kia, rõ ràng nhất định là coi trọng mấy cô nàng như hoa kia vừa có diện mạo lại vừa có tiền. Bằng không tại sao cho dù các cô bám víu ở trên người như vậy mà cũng không bỏ ra! Mấy người nói chuyện vô ý nước miếng văng tứ tung, dường như hoàn toàn đã quên người mà bọn họ nói đến vẫn còn ở đó.

—Các người có thể không cần ở sau lưng người khác mà bậy sao? Bị người ta hét một tiếng, hai cậu kia đầu tiên là sửng sốt, sau đó quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt tức giận của Ông Thiên Hồng. Ông Thiên Hồng lần đầu tiên tức giận và kích động đến vậy — người khác thường nói con như thế nào, cô cũng không để ý, nhưng không ai được nói bậy về Cao Dương! —Chúng tôi không có nói sai, chính cô quay đầu lại nhìn xem, mấy cô gái kia tấn công hẳn cũng chưa từng cự tuyệt, một cô ngực bự, một cô chân dài, tôi thấy hẳn chính là hưởng thụ thật sự, trái ôm phải ấp, cô cũng đừng bị hắn lừa hết tiền còn không biết! Ông Thiên Hồng vừa thấy, hai bên trái phải Cao Dương đứng là đều đang ôm một cô gái — một cô ngực bự, một cô có một đôi chân thon dài rất đẹp, mà nói cho đúng là hai cô gái kia ôm lấy cánh tay anh, cùng nhau đi về phía này. Nhìn vào mặt của Ông Thiên Hồng cũng biết trong lòng cô quả thực có chút không vui. Sự thật là hai tay Cao Dương đang cầm rất nhiều đồ uống, cho dù có người lôi kéo, anh cũng không có cách nào mà tránh xa được, điểm này Ông Thiên Hồng cũng hiểu được. Cho nên, thật sự không cần phải quá để ý. Chàng trai nhàm chán ngồi tại chỗ tiếp tục nhắm vào hướng đám trai gái đang đến gần mà chom chọc khiêu khích, —Cô xem ba cô gái kia, miệng nói là đi mua rượu, vậy mà quay lại cáchén rượu tôi cũng không thấy. Chậc, có gì đặc biệt hơn người đầu, để tôi xem anh talàm thế nào cùng lúc ứng phó bốn cô gái! Bỗng dưng, —Rào một tiếng, anh ta tự nhiên phải hứng nguyên một ly nước lạnh dội từ trên đỉnh đầu xuống! Mẹ nó! Lạnh chết người! —Cô này có bị thần kinh không vậy! Anh ta liền quay về hướng cô gái đã đem đồ uống dội từ trên đỉnh đầu hẳn mà gầm lên. Ông Thiên Hồng chụp lấy cốc thủy tinh từ trong tay Cao Dương dốc xuống hơn nửa còn làm thật sạch sẽ, —cách một tiếng thật mạnh đặt lên bàn, chút không ủy khuất nói lời nói thô bạo của đối phương, cô cãi lại: —Ai bảo anh còn tiếp tục tức phỉ báng người khác, anh có biết lời anh nói thật sự rất khó nghe hay không. Từ nhỏ người ta không dạy anh cái gì là văn hóa sao? Cô lúc này thật sự rất tức giận, hai chàng trai này không ngừng nói xấu sau lưng Cao đại ca, còn nói rất khó nghe, bảo cô làm sao mà chịu được? —Còn nữa. Cô sau đó trừng mắt, nhảy đến bên người Cao Dương, bên trái đẩy cô gái ngực bự, bên phải đẩy cô gái chân dài ra, chính mình ôm lấy cánh tay Cao Dương, —Mấy người tốt nhất tránh xa chồng tôi ra một chút, anh ấy đã kết hôn, không thích hợp với mấy người!. —Chồng? Kết hôn! Ba cô gái kia không dám tin thét lên chói tai. Sự ồn ào bên này cũng khiến cho mọi người phải chú ý, hơn nữa lại là nói tiếng nước ngoài, khiến ngay cả chủ quán bar cũng phải chú ý. Vừa thấy vậy, thật đúng là nguy! —Cao Dương! Lại là anh ta!

May là, Cao Dương và ông chủ quán bar có quen biết nhau. Cũng bởi vì vậy, ông chủ quán Steve mới đề nghị anh mời mấy vị nam nữ kia vài nổi người một chén rượu, lúc này mới bình ổn được màn rối loạn kia. —Anh làm ơn đừng cười nữa được không? Từ bờ cát trở về, người đàn ông bên cạnh vẫn không ngừng cười. Lần đầu tiên, Ông Thiên Hồng phát hiện ra Cao Dương cũng có chút khiến người ta ghét bỏ như vậy. —Anh rất khó mà không cười nha! Hiếm khi được thấy em hành động giống mấy người phụ nữ đánh đá, không biết là ai mới hôm qua còn nói không thể tùy tiện ra tay với người khác, như vậy rất không lễ độ, hôm nay đã lập tức phạm quy. —Cao Dương! Mang cả tên họ anh ra mà hét như vậy chứng tỏ cô gái nhỏ này đang thực sự vô cùng tức giận, Cao Dương biết bản thân dù vui vẻ như thế nào cũng phải nhịn cười. —Được rồi, anh sẽ cố gắng không cười em nữa. Ông Thiên Hồng mím môi, hung tợn liếc mắt trừng anh một cái, lúc này mới nói ra nghi vấn của mình, —Đúng rồi, vì sao Cao đại ca lại quen với ông chủ quán vậy? —Bởi vì Steve từng đến Đài Loan làm học sinh trao đổi trong một năm, cậu ấy đăng ký học tiếng Bồ Đào Nha, vừa hay năm ấy anh cũng học môn đó, cho nên bọn anh mới quen nhau, về sau tuy rằng cậu ấy quay về Mỹ, nhưng bọn anh vẫn là liên lạc thư từ với nhau, hai năm trước cậu ấy còn định sẽ chuyển đến Đài Loan. Lần này đến Hawaii, anh cũng là có ý định sẽ gặp lại cậu bạn cũ nhiều năm không gặp này. Cái đầu nhỏ của cô gật gù, hóa ra là vậy. —Chỉ là người ta cũng không tránh khỏi thật tốt quá một chút, lại còn mời cái đám người đáng ghét kia uống nước! Nghĩ tới là thấy tức muốn chết. —Steve dù sao phải buồn bán làm ăn, chung quy cũng không thể bảo cậu ta đắc tội với khách, như vậy sẽ ảnh hưởng đến không khí trong quán. Khi nhắc đến đám người kia con người đến mang ý cười ngưng lại, bàn tay vờn ra liền nắm lấy cằm cô, —Nhưng mà, Thiên Hồng, em vì sao lại phải nóng nảy như vậy? Ngang nhiên chặn lấy đồ uống trong tay anh, không nói không rằng dội xuống đỉnh đầu của đối phương. Nói thật, ngay trong phút chốc, anh đứng là ngay gần cả người. Trong ấn tượng của anh, cô chỉ duy nhất một lần phát giận là khi anh đang học bài — có một lần anh đạp xe ra ngoài, bị một người say rượu lái xe đụng vào, hại anh bị gãy xương phải nằm bệnh viện. Về nhà tin Ông Thiên Hồng liền chạy tới bệnh viện, tức giận đến mức hai tay vừa đánh vào thắt lưng đối phương trước mặt vừa không ngừng chửi mắng. Một người trưởng thành lưng hùm vай gấu lại bị một cô gái mảnh mai nhỏ nhắn mắng đến mức phải ôm đầu, đó là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô nổi giận, nhưng cũng từ trong đấy mất cô tất cả đều biểu hiện ra là cô cũng đang bảo vệ cho anh.

—Ai bảo hai tên kia một mực ở sau lưng nói xấu anh! —Người ta muốn nói cái gì cứ để người ta nói đi, anh không thèm để ý. —Nhưng người ta để ý nha! Ông Thiên Hồng thờ phỉ phỉ tiêu sái đi vào thang máy đang mở cửa ra, từ hình ảnh phản chiếu trên gương trong thang máy rõ ràng có thể thấy được vẻ mặt của cô giờ phút này khó coi đến mức nào, —Anh cũng không biết bọn họ nói khó nghe đến mức nào đâu, Cao đại ca rõ ràng sẽ không phải là cái loại người xấu chuyên đi lừa phụ nữ, vậy mà bọn họ cứ cố tình nói là anh đang giờ trò, dụ dỗ phụ nữ. —Được rồi mà, Thiên Hồng, Cao Dương ôm lấy khuôn mặt đang tức giận kia mà hôn lên một cái, rồi cục tạm hoãn được lửa giận của cô. —Anh biết em tức giận là vì anh, cũng biết đám người kia thực đáng ghét, nhưng mà nếu em chỉ nên nói người ta để khỏi phải mang hận. Không thì cũng tự mình phá hỏng không khí, quả thật là không đáng. —Em có biết khi em hung hăng nóng giận thì rất xấu không! Khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên suy sụp một lát, Ông Thiên Hồng rầu rĩ nói: —Vậy sao! Cũng tại mấy cô gái xinh đẹp kia thôi! Mày rậm như rỗng lên, tựa hồ nghe ra manh mối gì đó, Cao Dương có ý nhìn đồng nhìn tây, —Có sao? Cô gái xinh đẹp ở đâu mà sao anh không thấy vậy? —Anh biết rồi còn hỏi! Anh bày ra khuôn mặt tỏ vẻ khó chịu, che dấu tâm tình đang mở cờ trong bụng của chính mình, —Không phải em đang ghen đấy chứ? Chuyện ấy anh chính là thực oan uổng, anh lúc ấy căn bản không có tay để đẩy mấy người xúm lại nhào đến trên cánh tay anh ra. Cô đương nhiên biết ngay lúc đó Cao Dương là bắt đắc dĩ, nhưng cái cảnh tượng kia thật sự làm cho cô rất khó mà cảm thấy thoải mái. —Đừng quên em mới là vợ của anh, người con gái anh có thể ôm cũng chỉ có một mình em mà thôi, còn tất cả những người khác đều không có tư cách! Anh thích cái khoảnh khắc cô bé này đứng cảm thấy cô gái khác ra, công khai biểu thị chủ quyền, đó mới là cô gái mà anh mong muốn. —Em đương nhiên nhớ rõ mà! Cô nhìn chằm chằm chiếc nhẫn cưới trên tay mình là là lườm nói: —Em cũng biết anh sẽ không đi ôm hay lôi kéo cô gái khác. Nhưng hôm nay em phát hiện, không phải anh không muốn thì người ta cũng sẽ không muốn. Em chỉ là thực sự không thích thấy những người

khác quán lấy anh như vậy thôi! Cho nên anh mới có thể làm động tác đẩy người, sau ngấm lại, thật đúng là không biết cô lúc ấy lấy đâu ra dũng khí lớn như vậy!—Anh thật là rất vui vì hôm nay em đã giúp chồng em hành động. Cao Dương ngấm miệng cười.—Thật là mắt mặt chết đi được? Anh còn cười! Cô khẽ lườm anh. Con người đen của ai đó trong nháy mắt co lại một chút, lúc sau liền bình tĩnh mà nhìn cô, ánh mắt thâm thúy như câu đố, làm cho người ta đoán không ra.

Khao khát mãnh liệt muốn chiếm giữ của cô gái nhỏ này đã vượt ra ngoài dự kiến của anh, có lẽ thời cơ đã tới rồi, hạt giống tình cảm trong lòng cô ấy rốt cục cũng đã ra hoa kết quả. Thiên Hồng, em thấy Cao Khoát bị bao nhiêu người — ý anh là chỉ con gái — ôm cũng chưa từng ý kiến, vì sao với anh thì lại có cảm giác đó?—Em không biết có người lên sờ Cao nhị ca hay không, nhưng em không có cảm giác, chỉ có với Cao đại ca là lòng lại cảm thấy rất khó chịu. Ông Thiên Hồng thành thật nói ngay cách chính mình cũng không biết là đang trả lời cái gì, ai bảo về cười ở trước mắt của Cao Dương càng lúc càng say lòng người, hại tư duy của cô không được rõ ràng lắm.—Vì sao sự yêu thích của em đối với Cao Khoát và đối với anh lại không giống nhau như vậy? Một cái chính là yêu thích đơn thuần mà thôi, một cái là thích đến muốn chiếm làm của mình, tương tự đến nhường cho người khác thì tim sẽ rất đau, có đúng thế không? Khuôn mặt anh dần tiến tới gần, tiếp tục mê hoặc cô, muốn cô phải nói ra đáp án mà anh muốn nghe. Câu hỏi của Cao Dương chậm rãi lên men ở trong lòng Ông Thiên Hồng, vì sao tình cảm của cô đối với hai anh em Cao gia lại không giống nhau như vậy, đối với Cao Khoát thật sự chỉ là anh trai mà thôi, nhưng đối với Cao Dương..... Nếu so với tình cảm thân thích thì còn cao hơn rất nhiều, cái loại tình cảm này thường làm cho cô vừa vui vẻ, vừa khó chịu, thậm chí đã thích đến mức không thể không có anh. Ông Thiên Hồng chậm rãi mở miệng, nói ra những lời trong trái tim mình, —Cho nên, em thật sự có thể chiếm anh làm của riêng cô được không? Đáp án như vậy là đủ rồi! Cao Dương lưu luyến hôn cô thật sâu, quả nhiên tâm huyết của mình không hề uổng phí.—Thiên Hồng, có muốn anh vĩnh viễn chỉ thuộc về một mình em không? Trong con người anh đen bưng lên ánh lửa. Hiểu được tình cảm của mình đối với anh từ lâu đã không hề đơn thuần, khuôn mặt nhỏ nhắn nháy mắt thì trở nên đỏ hồng, đầu choáng váng mà gật gật, cô rất thích cảm giác khi Cao Dương hôn cô. Nếu như Cao Dương trở thành người của riêng cô thì cô muốn, cô đương nhiên muốn!—Đinh một tiếng, thang máy mở ra. Giây tiếp theo, Cao Dương đã ôm eo Ông Thiên Hồng mà bế lên.—Chồng ư? Đột nhiên bị bế lên khiến ai đó có chút hoảng sợ. Ngang đầu lại thấy là một đôi mắt như muốn dọa người, con người đen dường như là muốn nuốt cô vào bụng, Ông Thiên Hồng đột nhiên không thể nên được nhịp tim đang đập ngày càng mạnh, gắt gao như lấy phần áo trước ngực anh.—Thiên Hồng, mở cửa ra. Giọng nói của Cao Dương có chút khàn khàn, dường như là cuối cùng cũng không thể che giấu được tình cảm của mình nữa. Một thứ cảm giác khẩn trương đến khó hiểu làm Ông Thiên Hồng nhanh chóng lấy chìa khóa từ ví ra để mở cửa phòng. Trong khoảnh khắc cửa vừa mở đó, môi cô lập tức bị anh điên cuồng hôn lấy.

Giờ khắc này, anh thật sự đã đợi rất lâu, kể từ phút này thế xác và cả trái tim Ông Thiên Hồng đều thuộc về anh.

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Vừa mơ màng tỉnh lại, Ông Thiên Hồng đã nhìn thấy người đàn ông nằm ở bên cạnh, bất giác nở nụ cười hạnh phúc. Chỉ cần mở mắt là có thể nhìn thấy Cao Dương ngủ ở bên cạnh, loại cảm giác hạnh phúc này thật sự khó có thể diễn tả thành lời. Cô càng lúc càng biết hưởng thụ và thưởng thức bức tranh nữ nam cảnh đẹp ý vui này. Dù là trong lúc ngủ thì nét cười duyên dáng mà lười biếng trên mặt anh kia vẫn làm cho cô khi nhìn thấy, tim sẽ không tự giác mà đập nhanh hơn. Cô theo bản năng dời tầm mắt, lại nhìn thấy khuôn ngực trần của anh, ôi xấu hổ muốn chết! Nếu Cao Dương về sau có thể nhớ mặc quần áo trước lúc ngủ, không cần hại cô mỗi lần đôi mắt cũng không biết nên nhìn vào chỗ nào là tốt rồi..... Bỗng dưng, nụ cười cứng đờ. Toàn bộ ký ức về chuyện đêm qua ủa về trong đầu, cô biết vì sao ngực người đàn ông này lại để trần, đột nhiên một làn hơi nóng bốc lên đỉnh đầu, Ông Thiên Hồng nhin không được lấy chân bông trùm kín đầu lại.—Chào buổi sáng, bà xã. Động tác của cô bị hai cánh tay ngăn lại, tiếp theo trong nháy mắt cả người trần trụi đã nằm ở trên ngực của người đàn ông ấy. Đôi mắt thâm thúy nhìn chằm chằm như dán vào về mặt đang đỏ bừng của người phụ nữ.—Chào buổi sáng, ông xã. Gương mặt Ông Thiên Hồng thật đúng là đã đỏ đến nỗi sắp nổ tung. Cô cũng không phải thật sự ngây thơ không biết gì, cô biết sau khi kết hôn giữa cô với Cao Dương sẽ càng có nhiều tiếp xúc thân mật. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý hai người cùng nhau cởi sạch áo quần, nhưng khi việc đã xảy ra thì cô vẫn không thể không đỏ mặt, tim đập liên hồi khi đối mặt anh.—Em có biết anh đã chờ giờ khắc này đã bao lâu rồi không? Một tay mon tron tằm lưng cô, một tay đùa bỡn mấy sợi tóc của cô, anh thỏa mãn nói:—Cuối cùng em cũng tỉnh lại bên anh. Sẽ không giống trước kia, luôn muốn thừa dịp anh chưa tỉnh mà trốn đi, hại anh mỗi lần tỉnh lại muốn ôm mỹ nhân đều phải đề cao cảnh giác.—Đương nhiên rồi! Em trên người không có mặc quần áo. Cô rầu rĩ nói. Ông Thiên Hồng lúc này ngoan ngoãn nằm ở trong lòng ngực Cao Dương, không dám cử động, bởi vì chỉ cần vừa động, cô sẽ bị nhìn sạch bách!

Cao Dương nở nụ cười, anh không mang kính, ánh mắt có vẻ càng thêm sáng ngời, rực rỡ mê người, đặc biệt khiến tim người ta đập nhanh hơn. —Anh thật sự thích cảm giác có thể ôm em thế này đến chết mất. Nhẹ nhàng xoay người, ánh mắt anh có vẻ hơi nghiêm túc, —Thiên Hồng, đêm qua anh có làm em đau không? Thấy cô không nói gì, còn làm vẻ mặt kỳ lạ nhìn chằm chằm mép giường, Cao Dương từ trước đến nay luôn tin giờ không khỏi có chút dao động. Nếu làm cho bà xã nhà mình không hài lòng, chẳng những tổn hại đến lòng tự trọng của đàn ông, mà cuộc sống hạnh phúc sau này cũng khó mà có được. —Sao vậy? Em không vui sao? Hay là có chỗ nào khó chịu? Mau nói cho anh biết đi. Anh ra về muốn kiểm tra cơ thể của cô.—Ày, Không phải! Ông Thiên Hồng sốt ruột đẩy tay anh ra, đỏ mặt nói:—Em không có khó chịu mà! Chỉ là em đang nghĩ, về sau..... anh có thể nhẹ nhàng hơn một chút, từ từ cởi quần áo người ta một chút. Cô chỉ vào đồng quần áo rơi la tả dưới đất, vài cái cúc áo rơi xung quanh đó, —Anh xem! Anh dùng sức như vậy, quần áo của em đều bị anh xé hòng hết, em lại quên mang kim chỉ theo, căn bản là không thể sửa lại được! Nếu mỗi đêm phá hỏng một bộ thì em đây chắc sẽ không còn quần áo để mặc mất. Qua hơn nửa ngày, Cao Dương cuối cùng cũng không thể tiếp tục nhịn nữa, bật cười thật to. Thật may, thì ra vợ yêu không hài lòng với tốc độ cởi quần áo của mình, việc này dễ thôi! Nhìn gương mặt cô gái đang nghiêm túc nhìn anh cười thoải mái, anh có ý nháy mắt nói:—Được rồi, về sau chúng ta sẽ từ từ cởi, từ từ sẽ đến, được chưa vợ. Chỉ là anh cũng không thể cam đoan, đến lúc đó người không nhin được sẽ là ai, dù sao mấy cái nút áo somi bị xé đứt của anh đều chính là kiệt tác của cô.***Được người quen mời, Cao Dương dành ra một ngày đưa Ông Thiên Hồng đến khu nhà gỗ du lịch của Steve làm khách.—Thật vui vì có thể gặp cậu ở Hawaii, Cao Dương, chuyện khiến tôi càng

vui hơn chính là biết cậu đã kết hôn, cô dâu còn đáng yêu, thú vị như vậy. Đại hồ tử Steve cho dù râu ria kình cộm thì vẫn có thể nhìn thấy cái miệng ngọt ngào của cậu ta, đủ thấy cậu ta cười vui vẻ đến mức nào.—Cám ơn lời khen của cậu. Cao Dương đương nhiên hiểu được đối phương nói đáng yêu và thú vị là có ý gì.—Chỉ e cô dâu nhỏ của cậu ở nơi này của tớ sẽ thấy chán, nếu biết trước thì mình cũng nên theo bà xã cố học Hán Ngữ thật chăm chỉ. Quả là tuyệt không có cách nào nói chuyện với bà xã của Cao Dương, cũng đều do mình lười!—Đừng lo, tôi nghĩ cô ấy rất dễ dàng thích nơi này. Ánh mắt tràn ngập cung chiều hướng về hình dáng nhỏ bé bên cạnh đang lộ đầu ra nhìn.

Anh hoàn toàn không nói sai, sự chú ý của Uông Thiên Hồng giờ phút này đã sớm từ chỗ nghe mở tiếng Anh xì xì là của bọn họ, chuyển sang căn nhà gỗ nhỏ được bài trí sinh động. Nơi này dùng rất nhiều vật trang trí nhỏ được khắc bằng gỗ, có những hình người bé xíu, động vật, búp bê, thiên sứ, còn có cả rau củ nhỏ. Thật là nhiều vật trang trí nhỏ vô cùng đáng yêu.—Tất cả những đồ này đều là do vợ của Steve tự tay khắc đấy. Cao Dương đứng sau giải thích.—Toàn bộ chỗ này luôn hả anh? Thật lợi hại.—Ừ! Bà xã cậu ta là người Singapore, lúc trước khi lấy Steve, cô ấy cũng đã đạt được không ít danh hiệu nghệ nhân điêu khắc, còn được xem là một trong những nghệ nhân điêu khắc châu Á xuất sắc nhất. Sau này lấy Steve, cô ấy mở một cửa hàng bán tượng điêu khắc gỗ ở ngay trên đảo, chuyên bán cho khách du lịch, doanh thu cũng không nhỏ. Ánh mắt hiện lên sự khâm phục, quả là một người phụ nữ giỏi giang mà lại mạnh mẽ!—Vậy cô ấy đang ở đâu? Đến đây đã một lúc rồi mà vẫn chưa thấy cô ấy.—Steve bảo là cô ấy đến công ty giao rượu bán bạc giả rượu mới, em biết không, khi mở một quán bar thì yếu tố quan trọng nhất chính là rượu, nhưng chi phí cũng rất quan trọng. Cho nên phải đến công ty bán hàng cho mình bàn giá cả và nhiều thứ khác. Nhưng mà tính theo thời gian thì chắc cô ấy cũng sắp về rồi. Có tiếng chân người đến, cánh cửa đột nhiên truyền đến một giọng nói tiếng Anh rất dễ nghe.—Hello, Steve, em về rồi này. Ừa? Khách đã đến rồi à! Thành thật mà nói, lúc Uông Thiên Hồng nhìn thấy Betty, trong lòng có một chút thất vọng. Cô cứ nghĩ là mình sẽ được gặp một người phụ nữ bề ngoài phải hơi mạnh mẽ một chút, không ngờ xuất hiện trước mắt lại là một cô gái nhỏ nhắn, thoạt nhìn chắc cũng không lớn hơn cô bao nhiêu. Mặc dù vậy cũng không làm giảm đi sự nể phục và yêu mến của Uông Thiên Hồng dành cho cô. Chào Thiên Hồng, tôi tên là Betty, hoan nghênh đến nhà của chúng tôi. Có nghe ông xã có nói qua nên Betty dùng tiếng Trung để nói chuyện với Uông Thiên Hồng.—Xin chào, cô còn có thể nói được tiếng Trung nữa à! Điều này làm cho Uông Thiên Hồng càng thêm thích cô ấy, bởi vì cô không cần lại phải nghe cái thứ tiếng xì xì là không hiểu lại ấy nữa.—À tôi là người Singapore nên đều phải học cả tiếng Trung, tiếng Anh và tiếng Mã Lai, tuy rằng chỉ có tiếng Anh là nói lưu loát nhất, nhưng tiếng Trung của tôi cũng không tồi. Biết nhiều ngôn ngữ như vậy luôn á! Uông Thiên Hồng đối với Betty càng thêm sùng bái.—Thiên Hồng, cô tới giúp tôi quyết định bữa tối nay phải ăn cái gì được không? Phòng khách sẽ để lại cho mấy tên đàn ông nói chuyện phiếm, hôm qua tôi đã chuẩn bị không ít nguyên liệu nấu ăn, cô tới chọn đi còn tôi sẽ nấu.

Uông Thiên Hồng gật gù đầu, chỗ mà cô thích nhất không gì khác ngoài nhà bếp. Betty mở tủ lạnh, lấy ra hết túi này đến hộp kia để chuẩn bị nấu đồ ăn cho bữa tối.—Hôm qua tôi chạy ra chợ, mua rất nhiều thịt cá tươi. Cô xem xem thích ăn cái gì, bò bít tết, gà nướng, tôm chiên, cá nướng hay sashimi gì cũng được.—Cô chuẩn bị quá nhiều nguyên liệu rồi đấy! Uông Thiên Hồng mắt thấy nhiều không đếm xuể, không khỏi hoài nghi, bốn người, bốn cái dạ dày, làm sao mà ăn hết đây?—Vậy chứ có thể thiếu đấy! Steve mà càng mời nhiều bạn đến, tôi phải chạy ít nhất ba, bốn cái chợ, trời chưa kịp sáng đã phải ra khỏi nhà ấy chứ.—Vi sao phải ra ngoài sớm như vậy? Betty ngồi xỏ xuống, lấy ra hai cái bắp cải ở trong tủ,—Đi muộn quá sẽ không kịp trở về giúp Steve làm bữa sáng. Anh ấy mà đói bụng là sẽ ở nhà kêu gào ầm ĩ chết đi được! Cô biết không cái tiếng rống điên cuồng như mỏ lợn của anh ấy nhiều lần làm cho người ta tưởng trong nhà xảy ra án mạng. Có một lần còn dọa hàng xóm phải chạy đi báo cảnh sát, thật là mất mặt quá trời! Uông Thiên Hồng lên nhìn đại hồ tử ở bên ngoài kia một chút. Ừm, dáng người cao lớn cứ như người khổng lồ kia nếu tức lên, chắc chắn sẽ làm cho người ta sợ hết hồn!—Vậy sao cô không bảo Steve đi mua đồ ăn với cô, như vậy cô sẽ không phải đi sớm như vậy.

—Tại vì tôi không nỡ lôi anh ấy ra khỏi giường. Betty đeo tạp dề lên, chuẩn bị rửa rau,—Cô không biết anh ấy buổi tối phải trông quán bar, thường thường buổi chiều bốn, năm giờ đã phải đi ra ngoài, đến rạng sáng mới có thể trở về. Tôi lo anh ấy cực khổ quá nên chỉ cần ở cửa hàng đỡ bạn là buổi tối sẽ đến quán bar hỗ trợ. Như vậy anh ấy mới có thể dọn dẹp xong sớm một chút mà về nhà. Đỡ phải để anh ấy đi theo khách hàng trong quán ồn ào uống rượu, không cái đầu của tôi lại phải điên lên mất. Uống rượu cũng có thể phát điên sao? Uông Thiên Hồng không hiểu, cô chỉ biết là vừa phải đi chợ, vừa phải làm việc, buổi tối còn phải đến quán bar hỗ trợ, một người như thế không phải rất bận sao?—Nhưng mà cô không thấy mệt sao?—Không đâu! Betty quay đầu lại mỉm cười với Uông Thiên Hồng,—Có thể vì người đàn ông mình yêu làm chút việc thì sao nói là vất vả được? Huống hồ có thể chia sẻ sự vất vả với anh ấy, có thể đến giúp anh ấy mới là chuyện khiến tôi vui nhất. Chia sẻ vất vả ư? Uông Thiên Hồng nhìn hai tay mình trắng trẻo, cô hình như cho tới bây giờ cũng chưa từng giúp Cao Dương chia sẻ vất vả, ngược lại từ trước đến nay toàn là Cao Dương giúp cô để chu toàn mọi việc. Loại cảm giác thất bại này quá tệ, Uông Thiên Hồng đột nhiên muốn làm chút gì đó để khỏa lấp cho cảm giác tội tệ lúc này.—Betty, có cần tôi giúp cô thái rau không? Ít nhất cô ở phương diện thái rau này coi như tạm được.

—Thế thì còn gì bằng, nhưng mà nhà bếp này chỉ còn thừa duy nhất một cái tạp dề dùng được, ngạt nôi nút của nó bị mất nên dây đeo bị đứt không dùng được. Uông Thiên Hồng suy nghĩ một lúc—Không sao, Betty, cô có kim chỉ không?—Có thì có, chẳng qua. Betty do dự nói:—Nói thực ra, tôi không thường sử dụng kim chỉ, cho nên rất khó sửa cho tốt.—Không sao, việc này cứ giao cho tôi. Không đến ba phút, Uông Thiên Hồng đã cầm một cái tạp dề đã được sửa dây đeo, mặc lên người. Nhìn cứ y như là lúc mới được mua về, làm Betty bội phục không thôi.—Cô còn có thể may và nữa sao! Thật là lợi hại nha! Betty thật lòng khen ngợi, có trời mới biết thứ cô ấy vụng nhất chính là may vá, chỉ khâu một cái nút áo thôi mà có thể khiến chỉ khâu tặc lại thành một đồng.—Tôi mà lợi hại sao? Uông Thiên Hồng thì thảo tự nói, lại nhìn mấy người đàn ông đang tán gẫu chuyện phiếm vô cùng vui vẻ phía bên ngoài, cười khổ một chút. Làm gì có! May vá thì là cái đỉnh gì, nếu so với việc Betty giúp ông xã chia sẻ vất vả thì cô một chút cũng không có gì lợi hại. Lúc hai cô gái cùng nhau dọn bữa tối, hương vị hấp dẫn từ đủ loại món ngon châu Á bắt đầu lan tỏa khắp phòng.—Wow! Betty, tay nghề của em từ khi nào đã cao như vậy? Steve không nhìn được kinh hô.—Mấy thứ này không phải là em làm, em nhiều nhất cũng chỉ là phụ một tay thôi, đồ ăn đều là một mình Thiên Hồng làm hết đấy. Cô cũng rất ngạc nhiên, nhìn Uông Thiên Hồng như mình vậy mà lại có thể có tay nghề cao đến thế. Cô chỉ vừa mới rửa mấy thứ nguyên liệu, thì bên kia đã thái đồ xong; cô bên này mới bắt đầu thái rau, bên kia đã bắt đầu nấu soup; đó là còn chưa nói lúc cô vừa phục hồi tinh thần thì công đã được làm sạch, rắc lên chút gia vị, chuẩn bị cho vào lò nướng.—Wow! Cao Dương, anh thật sự là quá may mắn, lấy được một cô vợ nấu ăn giỏi như vậy. Honey, em chắc là phải còn phải học hỏi người ta nhiều đó, để còn nấu cho anh những bữa thật là ngon nữa chứ.—Không cần anh nói, em cũng muốn học nha! Betty quay lại dùng tiếng Trung nói với Uông Thiên Hồng:—Thiên Hồng, chút nữa có thể phiền cô viết cho tôi công thức nấu mấy món này được không? Lúc này ở nhà bếp tôi vốn định nói cô thao tác chậm một chút, để tôi vừa nhìn vừa nhớ. Nhưng mà có thể cô bận quá nên không có nghe được tôi nói cô chậm lại một chút. Đã mấy lần Betty muốn gọi Uông Thiên Hồng lại thỉnh giáo cô pha nước chấm như thế nào, nhưng mà Uông Thiên Hồng đều không có đáp lại cô một lần, chỉ tự mình nấu nướng rất nhanh.—Thực xin lỗi, cô có nói chuyện với tôi à? Uông Thiên Hồng về mặt bối rối, biết căn bệnh cổ hầu của cô là ở trong nhà bếp người ta lại bắt lịch sự như vậy, căn bản là không để mắt đến chủ nhân của nó,—Thực xin lỗi, tôi không có nghe thấy cô nói chuyện với tôi.

—Thật sự xin lỗi nha, Betty, Thiên Hồng một khi đã động vào việc gì là sẽ không chú ý đến những người xung quanh đâu. Cao Dương thay cô đang chân tay luống cuống thì nói tiếp.—Không sao đâu, kỳ thật tôi rất thích cái cách cô ấy chăm chú làm ấy chứ! Đem bộ dạng bối rối của Uông Thiên Hồng đặt ở

đáy lòng, Betty giờ ngón tay cái lên, một chút đáng về đêbụng hay mắt hứng cũng không có.—Honey, mọi người đang nói cái gì vậy? Steve nghe mà không hiểu gì hết.—Bọn em đang nói là nhanh ăn cơm đi! Betty nhét một cái đùi gà vào trong bát của anh ta, bảo anh ta phải ăn nhanh lên.—Tôi nghe nói cô có mở một cửa hàng tượng điêu khắc gỗ ở một chỗ khác trên đảo, khi nào rảnh chúng tôi có thể ghé qua tham quan không? Thiên Hồng rất thích tác phẩm của cô. Cao Dương đem một cái đùi gà khác cho bà xã của mình, còn giúp cô múc canh.—Đương nhiên là có thể rồi! Nếu Thiên Hồng thật sự thích, có thể chọn mấy cái mang về cũng được. Betty tiếp tục trả lời bằng tiếng Trung.—Vừa nãy Steve có nhắc tới, có vị David tiên sinh nào đó muốn mời cô về Singapore mở triển lãm cá nhân. Khi về nếu có cơ hội thì không ngại đến Đài Loan một chuyến, chúng tôi sẽ chiêu đãi cô.—Chắc chắn sẽ đến Đài Loan một chuyến, nhưng không phải là do mở triển lãm cá nhân. Cô lấy khăn tay lau khóe miệng cho ông xã, thật là lớn vậy rồi mà ăn cái gì cũng bôi đầy miệng.—Nếu trở về mở triển lãm cá nhân, chắc chắn một điều là phải nửa tháng không thể trốn đi đâu được. Nhưng mà anh nhìn bộ dáng của Steve xem, tôi làm sao có thể vứt anh ấy lại mà trở về Singapore trong thời gian lâu như vậy? Lúc trước quyết định lấy anh ấy, đi theo anh ấy đến Hawaii, tôi cũng đã quyết định phải từ bỏ rất nhiều việc.—Tôi nghĩ, Steve thật là rất may mắn. Cao Dương chân thành khen ngợi. Có một cô gái vì cậu ta hy sinh nhiều như vậy, nhất định là do phúc đức tổ tiên cậu ta để lại.—Cái gì, cái gì? Mọi người lại đang nói gì tôi đây? Steve bởi vì vẫn nghe thấy tên mình, chonên cảm thấy đặc biệt hứng thú. Cao Dương dùng tiếng Anh thuật lại một lần nữa.—Tất nhiên, có thể lấy được người vợ giỏi giang như vậy, tôi thấy mình chính là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới. Steve kiêu ngạo nói. Cho dù không hiểu tiếng Anh, Ông Thiên Hồng lại có thể từ biểu cảm trên mặt anh ta mà biết được, anh ta yêu Betty nhiều đến thế nào. Bởi vì Betty là cô gái vừa giỏi giang lại còn biết dịu dàng săn sóc như vậy. Trái ngược với mình, Ông Thiên Hồng nuốt một miếng thịt gà mà cảm thấy đắng ngắt — cô có chỗ nào đáng giá mà sao Cao Dương lại tốt với cô như vậy, cưng chiều như vậy? Ăn xong một bữa cơm, sau đó lại nhìn thấy bà xã người ta hiền lành giỏi giang biết bao nhiêu, liệu Cao Dương có bắt đầu cảm thấy việc lấy mình kỳ thật cũng không phải là quyết định sáng suốt không nh?—Thiên Hồng, Thiên Hồng.

—Dạ? Cô mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về nơi phát ra tiếng nói dịu dàng ấy.—Cái này chỉ còn xương thôi, không có thịt, đừng gặm nữa. Cao Dương cầm cái đùi gà dôi lấy cái dĩa bị cô gặm tới nỗi còn trơ xương. Em có phải cún con đâu mà gặm xương chứ!—Trời ơi! Thiên Hồng, cô đáng yêu quá đi, ngay cả gặm đùi gà cũng có thể chuyên tâm như vậy. Betty ở một bên cười thầm. Ông Thiên Hồng lại mắc cỡ đỏ mặt, vùi đầu vào ăn mấy con tôm, không dám ngẩng đầu. Cô là đang giải quyết sự hoang mang trong lòng sao? Đương nhiên không phải, chẳng qua là phải làm cái gì đó mới chuyển hướng chú ý của cô. Lịch trình hôm nay là phải đi xem bãi cá đá san hô dưới đáy biển, như vậy là phải mặc đồ lặn đi lặn xuống biển xem cá đúng không? Sai! Sợ bà xã gặp nguy hiểm nên Cao Dương quyết định thay đổi thành đi tàu ngầm, lặn xuống vùng nước khoảng một trăm thước dưới đáy biển, để cho cô tham quan những cảnh đẹp, kỳ quan dưới đáy biển.—Chúng ta không phải là tự mình lặn xuống nước xem cá à? Ông Thiên Hồng trước giờ không từng được đi tàu ngầm nên vô cùng phấn khởi, nhưng vẫn không tránh khỏi có chút mất mát.—Em muốn lặn tự do thì ngày mai chúng ta có thể đi. Không phải là không thấy được sự hy vọng của cô, thế cho nên nếu cô thật sự muốn đi thì anh đương nhiên sẽ đồng ý, vì vậy Cao Dương đã lên kế hoạch dẫn vợ yêu đến một hòn đảo đáng yêu. Ở đó có một cái hồ nhỏ, đối với cô mà nói thì khá an toàn.—Thật à?—Trước khi đi, anh không phải đã đồng ý là dù em muốn nhìn cái gì, chơi cái gì, chỉ cần an toàn là anh nhất định sẽ dẫn em đi còn gì. Cao Dương đối với cô vĩnh viễn đều tốt như vậy, cô có phải cũng nên làm cái gì đó để biểu đạt sự biết ơn của cô hay không? Xúc động trào dâng. Ông Thiên Hồng vui vẻ tự động tiến lên hôn Cao Dương, sau đó ôm chặt vợ vào lòng. Sự chủ động của cô làm cho trong lòng Cao Dương vô cùng vui sướng. Chỉ một sự báo đáp nhỏ ấy tựa hồ thỏa mãn khao khát bấy lâu nay của anh. Một cánh tay anh vươn ra, kéo cô gái vừa mới chuẩn bị đi lại, nhắm ngay cái miệng nhỏ nhắn đang mở ra kia trực tiếp đòi phần thưởng mà anh muốn. Xung quanh truyền đến một loạt tiếng huýt sáo — nơi này là địa điểm lý tưởng cho tuần trăng mật, thấy cô dâu mới hôn nồng nhiệt, lại còn có nhiều người hỗ trợ chúc mừng, đôi tình nhân mà không hôn nhau mới là lạ!

Lặn xuống đáy biển, đập vào tầm mắt chỉ toàn là san hô đẹp không sao tả xiết, thậm chí còn có thể nhìn thấy xác tàu đắm dưới đáy biển, nghe Cao Dương ở một bên phiên dịch giải thích, Ông Thiên Hồng còn không ngừng phát ra tiếng kêu kinh ngạc. Chàng vạng, hai người lên thuyền tình yêu đến Hawaii, ở trên thuyền thưởng thức bữa tối với nhiều món ăn ngon. Sau bữa cơm, Cao Dương giúp cô gọi một ly rượu cốc tại Hawaii.—Cạn ly! Cô kêu to. Có chút ngọt, có chút chua, làm cho người ta nhìn không được muốn một ngụm rồi lại một ngụm.—Em uống chậm một chút, cái này dù sao cũng là rượu, cần thận kẻo say. Anh nhắc nhở, đáng tiếc Cao Dương đã quên chú ý, đối với Ông Thiên Hồng lần đầu nhắm nháp rượu thì loại rượu ngọt này là một loại đồ uống cực kỳ hấp dẫn. Cô uống cực nhanh, quả nhiên tác dụng chậm về sau cũng mạnh! Có lẽ do say, Ông Thiên Hồng bỏ sự e lệ và nhát gan trước kia xuống, vui vẻ hòa theo giai điệu của dàn nhạc, cô chủ động kéo Cao Dương cùng khiêu vũ, đứng lên đi theo đám người đang nhảy múa, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng cười thích thú của cô. Cô thật sự chơi rất vui, nhưng phần vui vẻ này tất cả đều là bởi vì có Cao Dương bầu bạn và cưng chiều cô, mùi vị ngọt ngào hạnh phúc này thật sự là không thể nói thành lời.—Được rồi, được rồi, đừng đùa nữa, lại đây nghỉ ngơi một chút. Cao Dương đem bà xã đang cười thoải mái lên boong tàu ngắm cảnh, gió mát chầm chậm thổi qua khuôn mặt, âm nhạc lúc này chuyển sang giai điệu lãng mạn, kết hợp với ánh đèn lấp lánh của các tòa nhà bên bờ biển, tựa như đang ở giữa mộng ảo. Đầu óc dần tỉnh táo, nhưng Ông Thiên Hồng lại cảm thấy Cao Dương ở trước mắt trở nên càng lúc càng đẹp. Kim lòng không được, bàn tay nhỏ bé của cô đặt lên khuôn mặt nhìn rất đẹp, tháo mắt kính của anh xuống, thuận tay vứt đi, tiếp theo kẻ sát mặt lên.—Ông xã, tại sao diện mạo của anh càng nhìn càng đẹp vậy chứ? Cao Dương có chút dờ dạc dở cười, cô gái này tâm phúc vẫn còn say.—Lần đầu tiên nhìn thấy anh, anh là người anh cả thân thương nhất, nụ cười hé nở vừa làm mê người vừa làm cho người ta an tâm, em lúc ấy nghĩ rất đơn giản, chỉ cần có thể nhìn thấy nụ cười của anh mỗi ngày là em cũng đã rất vui.—Đã nhiều năm như vậy, nụ cười của anh vẫn chưa từng thay đổi, chỉ là em lại thay đổi, em cũng đã quên từ khi nào thì nhìn thấy anh, chỗ này của em lại bắt đầu không yên. Cô chỉ chivào bên ngực trái, nơi trái tim của cô,—Sau đó mỗi ngày nhìn thấy anh, đều cảm thấy anh càng lúc càng đẹp, em càng lúc càng không nỡ dời mắt, em trở nên rất thích cùng anh ở cùng một chỗ, không biết lúc ấy Lam Lam yêu Cao nh? Chưa nh? Cô nở nụ cười ngây ngốc. Đây là lời tỏ tình của cô à? Ừ? Mặc kệ cô ấy say thật hay giả, Cao Dương đều khó có thể nén được ngọn lửa tình thiêu cháy điên cuồng trong ngực, có vẻ như điệu bộ muốn hôn của bà xã kia rất dễ dàng khơi lên khao khát trong anh.

Đáng tiếc, căn cứ theo sự phát triển của tình yêu trên mấy bộ phim truyền hình, kết cảnh ba giờ cũng là có bất ngờ tìm đến đôi tình nhân.—Xoảng một tiếng, một đầu khác của boong tàu truyền đến tiếng chén đĩa vỡ vụn. Hai người đồng thời nhìn về phía trước, hóa ra là một cô phục vụ lúc chạy đi dọn bàn, không cẩn thận làm rơi đĩa cạnh chân của khách. Chỉ thấy cô phục vụ bối rối cúi người gom các mảnh vỡ.—Xin lỗi, tiên sinh, trên tay tôi có nhiều chén đĩa quá, nhất thời không giữ được thăng bằng, không kịp tránh đã va vào ngài.—Các người ở đây phục vụ cái kiểu gì vậy, đụng vào người còn làm doạ quần của tôi, cô phải đến cái quần của ta như thế nào đây! Về mặt say khướt của người đàn ông da trắng vừa thấy phục vụ là người da đen, thái độ lại trở nên hung hăng can quấy,—Hừ! Tại sao du thuyền danh tiếng như vậy lại có thể thuê loại người da đen thấp kém thế này, khó trách sao mà lộn xộn, tôi nhất định phải khiếu nại cô! Cô phục vụ lại càng bối rối, không ngừng cúi người xin lỗi, thậm chí quỳ trên mặt đất chà lau quần anh ta.—Cái quần này của tôi ít nhất cũng phải hơn một ngàn đô, cô nghĩ chỉ cần lau lau là sẽ hết chuyện sao? Gã đàn ông mất nhử lại, bị cái mông phụ nữ ngồi xổm phía trước hấp dẫn,—Không ngờ người cô nhìn gầy gầy, mà có da có thịt quá ha. . . .—Tiên sinh! Mông bị người ta sờ soạng khiến về mặt cô phục vụ tràn đầy sợ hãi và hoang mang.—Kêu la cái gì? Quần của tôi đều bị cô làm bẩn, mới sờ cô một chút làm gì mà kêu loạn lên hả? Hắn làm ra vẻ muốn bắt cô gái lại để sờ thêm mấy cái nữa. Cảnh tượng ý thế ức hiếp người khác này đều bị Ông Thiên Hồng và Cao Dương nhìn thấy, cô tuy rằng nghe không hiểu, nhưng chỉ cần nhìn như vậy là cũng đủ rồi.—Cô phục vụ ấy cũng không có ý làm bẩn quần của hân, hân vì cái gì phải tức giận như vậy? Còn sờ soạng người ta.

. Ông Thiên Hồng nhìn xem từ phía, thấy mọi người đều thờ ơ thì không khỏi kinh ngạc, —Hơn nữa tại sao lại không có ai chịu ra mặt giúp đỡ chứ. Đối với loại chuyện ngoài ý muốn này, rất nhiều người chỉ biết ôm khư khư cái suy nghĩ không muốn chuốc lấy rắc rối, nhất là khi đối phương hình như là có chút men trong người, không ngờ kẻ gây chuyện kia lại quá ồn ào làm cho hai người phải đi vào trong khoang thuyền. —Mọi người đều tới đây để nghỉ ngơi, hơn nữa nơi này cũng không phải quốc gia của mình, đối phương lại là nhân viên da đen, cho nên đại bộ phận mọi người đều nghĩ là thêm một chuyện chi bằng ít đi một chuyện. Cao Dương giải thích. Không thể nói rõ là do mọi người không có lòng cảm thông. Bình thường loại chuyện khách say rượu quấy rầy nhân viên phục vụ ở trên thuyền cũng không phải ít, chờ hành khách xuống thuyền rồi mới giải quyết, không cần phải so đo tranh chấp. Nhờ xảy ra chuyện gì, chính mình cũng sẽ gặp phiền toái.

—Nhưng mà. Ông Thiên Hồng nắm chặt tay lại, cô thấy cô gái phục vụ bởi vì bàn tay của con heo dè xồm kia mà sắp phát khóc. Cao Dương thờ dài, anh biết nên làm như thế nào. —Thiên Hồng, em đứng đây chờ anh một chút. Anh đi về phía mấy người vừa mới rời đi kia liếc nhìn hai nam nữ nhân vật trước mặt, vô vô bá vai người đàn ông. —Làm gì vậy? Đối mặt với đối phương trả lời không một chút lịch sự, Cao Dương trước tiên thường néng giận nở nụ cười vô hại —Tiên sinh, ngài không phát hiện cô phục vụ này hoàn toàn không muốn bị ngài túm lấy như vậy sao? Ngài ép cô ấy như thế hình như có chút làm người khác khó xử đấy!. Người da trắng đỏ về mặt rất xấu xa, tức tối buông cô phục vụ đang không ngừng giẫy dụa ra, nhìn từ trên xuống dưới người đàn ông trước mắt. —Tất cả mọi người đều đến đây để vui chơi, cậu vì sao lại muốn tôi phá hỏng sự hứng thú của tôi? Thực mất hứng! Cao Dương chỉ cười không nói, rút một tấm danh thiếp từ trong bóp da ra. Anh dùng bút ký tên viết lên mặt sau mấy cái tên và mấy dãy số, sau đó chuyển cho cô phục vụ về mặt còn đang e ngại kia. —Tiểu thư, đây là danh thiếp của tôi, tuy rằng tôi không có làm việc ở đây, nhưng tôi có quen hai, ba vị luật sư đang làm việc tại đây. Nếu vị khách này vẫn tiếp tục làm phiền cô, cô có thể kiện ông ta tội quấy rối! —Nếu không biết nên làm như thế nào, cô hãy gọi đến số điện thoại ở mặt sau danh thiếp tìm mấy vị luật sư này. Cô cứ đưa danh thiếp của tôi cho bọn họ, bọn họ nhất định sẽ hết sức giúp cô giành công bằng, nếu cần nhân chứng, cứ nói bọn họ liên lạc với tôi, nếu cần thiết, tôi và vợ tôi đều sẽ vui lòng làm chứng cho cô. —Tiên sinh, cảm ơn ngài. Cho đến lúc này, cô phục vụ mới có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi, vẻ sợ hãi trên mặt cuối cùng cũng tan đi. Ngược lại sắc mặt của người đàn ông da trắng càng lúc càng khó coi, hân hừ một tiếng thật mạnh, —Được, cho là cậu lợi hại, nhưng mà tôi vẫn phải khiếu nại vì cái quần của tôi. Nói xong, cũng không quay đầu lại mà lui đi thật nhanh, chỉ sợ bọn họ sẽ lập tức gọi điện thoại báo cảnh sát. —Cô yên tâm, tôi cho rằng vị kia tiên sinh cũng sẽ không thật sự đi kiện cô đâu, cho nên việc làm của cô vẫn có thể giữ được. Cô không cần quá lo lắng, cứ tiếp tục đi làm công việc của cô đi! Bởi vì tên kia một khi đã nói ra, chuyện về sau sẽ rất khó xem. Chỉ riêng vấn đề mặt mũi, anh tin cái tên kia sẽ không xuất hiện làm khó dễ. —Tiên sinh, tôi thật sự rất biết ơn ngài. Cô phục vụ luôn miệng nói cảm ơn, lúc này mới rời đi. Cao Dương trở lại đầu buồng tàu, đem cách mình xử lý từ đầu đến cuối giải thích cho Ông Thiên Hồng nghe.

Cô ngoại trừ sùng bái ông xã mình ở bên ngoài thật là lợi hại trong lòng còn có một chút nghi hoặc. —Ông xã, không phải anh nói là ít chuốc lấy phiền phức vẫn tốt hơn mà, vì sao lại đi giúp cái cô phục vụ kia? —Đây không phải là ý em muốn sao? Tất cả đều là vì muốn làm cho cô vui. Lòng rung động, trong ngực không ngừng trào dâng cảm giác tên là cảm động. Ông Thiên Hồng giờ này khắc này cuối cùng cũng có thể hiểu được rồi. —Chồng à, cảm ơn anh đã đối xử tốt với em như vậy! Cô hiểu được, người đàn ông trước mắt này chỉ cần có thể làm cho cô vui hoặc là chuyện mà cô ao ước thì anh sẽ luôn sẵn lòng làm bất cứ điều gì. Tuy nhiên ngoại trừ cảm động ra, cô cũng không nên được bắt đầu suy tư, cô lấy được một người chồng lúc nào cũng luôn lo nghĩ cho mình như vậy, thì cô phải làm thế nào mới có thể trở thành một người vợ tốt thật sự xứng đôi với anh ấy đây?

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

—Ồ? Chồng à, kính của anh đâu? Cô cuối cùng cũng phát hiện ở trên mặt chồng mình thiếu đi cái gì. —Chắc là tôi hôm qua bị rơi ở bên ngoài rồi. Tôi hôm qua lúc cô chơi trên thuyền không biết đã ném đi đâu. —Tôi hôm qua đang chơi thì bị rơi mất? Vậy là không có kính, anh vẫn có thể nhìn rõ được à? Cao Dương trong lòng âm thầm kêu một tiếng hỏng rồi, anh khụ khụ, chớp chớp mắt nói: —Anh có mang kính áp tròng dự bị, em quên hôm nay chúng ta muốn đi lặn tự do sao, anh đeo kính thì làm sao mà lặn được? Cô tin thật, không tiếp tục hỏi thêm nữa, Cao Dương thở phào nhẹ nhõm. Thiếu chút nữa là lộ tẩy, anh thật không biết nên giải thích như thế nào, cận thị thật ra chỉ là một cái cớ, còn đeo kính là vì anh không muốn người ta qua đời mất có thể phát hiện ra suy tính của anh. (Mìn mắt quá gian.) Đi lặn tự do, tham quan Trân Châu Cảng, dạo hết đảo Hương Sơn, sau đó mua vài thứ đồ lun niệm, hành trình tuần trăng mật mười ngày nói dài cũng không dài lắm đã đến những ngày cuối cùng. Một tối trước khi trở về, vợ chồng Steve mời hai người ăn một chút đồ nướng Hawaii vô cùng phong phú. Vào lúc đang chờ điểm tâm ngọt thì Betty đem túi giấy cầm theo bên người dúi vào tay Ông Thiên Hồng. —Đây là. Lúc lấy món quà thần bí ở trong túi giấy ra, mắt Ông Thiên Hồng mở to, kêu lên: —Ôi đáng yêu quá!

Đó là một đôi thiên sứ nhỏ vô cùng đáng yêu, to gần bằng bàn tay, lại tương đối nhẹ, ngũ quan đẹp đẽ, tinh tế làm cho người ta yêu thích không buông tay. —Tôi nhớ Cao tiên sinh có nói cô rất thích tượng điêu khắc gỗ của tôi, cho nên tôi đặc biệt khắc một đôi thiên sứ, để chúng nó ở Đài Loan bảo hộ hai vợ chồng cô. —Đây là cô đặc biệt khắc cho tôi?, Ông Thiên Hồng thấy rất cảm động. —Nhưng mà tôi lại không có gì đồ vật gì có thể tặng cho cô. —Mọi người không phải ai cũng đều cần người khác báo đáp cả đâu, Thiên Hồng. Betty nở nụ cười, —Tặng đồ cho cô chỉ là thể hiện tôi rất thích cô, tôi rất vui có thể quen được một người bạn như cô, chỉ cần cô thích món quà của tôi, như vậy là đủ rồi. Nhưng hiển nhiên Ông Thiên Hồng rất cố chấp, cái đầu của cô suy nghĩ vòng vo một lúc, có rồi! —Có thể viết địa chỉ của cô cho tôi không? —Đương nhiên có thể. Thuận tay xé ra một mảnh giấy, Betty lập tức viết lên đó. Ông Thiên Hồng thật cẩn thận nhận lấy, —Sau khi trở về tôi sẽ lập tức làm một cái túi xách, sau đó gửi cho cô, nhưng mà nó chỉ là một cái túi vải bình thường thôi, hy vọng cô không chê. —Cô còn có thể tự làm túi xách nữa sao? Betty kinh ngạc kêu lên, —Thiên Hồng, cô thật sự rất là lợi hại! Cao tiên sinh lấy được cô, thật đúng là lấy được báu vật biết làm việc nhà rồi, tôi thật sự rất hâm mộ cô nha!. —Tôi mới phải hâm mộ cô ấy chứ! Cười một cái, ánh mắt Ông Thiên Hồng chợt trở nên buồn bã, —Tôi đâu có giống như cô, ngoại trừ một chút việc nhà những chuyện khác tôi đều không hề biết, năng lực học tập của tôi lại rất chậm, rất nhiều thứ đều là tôi phải cố gắng nhớ thật nhiều năm mới có thể để vào trong đầu được; cô mới là một người vợ giỏi giang thực sự, còn có thể giúp Steve lúc bận rộn, khó trách anh ấy lại yêu cô nhiều như vậy. —Ý cô muốn nói Cao tiên sinh

không yêu cô sao? Cô hồ nghi liếc qua một cái, Cao Dương không giống một người đàn ông xấu nha!—Đương nhiên không phải. Bởi vì anh rất yêu cô, mới có thể làm cho cô cảm thấy áy náy như vậy, nhìn chung cô cảm thấy anh lúc nào cũng luôn luôn cố gắng, mà cô lại chưa từng giúp anh làm được việc gì, —Trước kia tôi không hiểu, hóa ra anh ấy ở trong lòng tôi lại quan trọng đến như vậy, muốn làm chút gì đó cho anh ấy, nhưng chẳng biết phải làm gì, còn luôn cần anh ấy đến giúp tôi, anh ấy thật sự sẽ muốn một người vợ như vậy ở bên mình sao? Cô vừa cảm thấy hoang mang lại lo lắng, thực sự có thể sẽ có một ngày Cao Dương cảm thấy hối hận về cuộc hôn nhân này của hai người hay không?—Vấn đề này, cô có thể tự hỏi Cao tiên sinh mà! Hỏi Cao Dương?—Anh ấy là chồng cô, cô có nghi ngờ lại không hỏi anh ấy, ai ở trong tình huống này đều nghĩ mình thật vô dụng, có đúng không? Betty trăm phần trăm tin tưởng Cao Dương tuyệt đối sẽ cho Ưông Thiên Hồng một đáp án vừa lòng.

Đúng rồi! Ưông Thiên Hồng nhìn chồng mình đang cùng Steve mồm to uống bia, anh ấy luôn nói, có vấn đề gì phải lập tức hỏi anh không cần phải giấu ở trong lòng. Nhưng mà cô phải trực tiếp hỏi anh: —Chồng ơi, vì sao anh lại muốn kết hôn với một cô gái vô dụng như em, hoặc là: —Mình à, anh có hối hận vì đã cưới em không?, nếu mấy vấn đề này thực sự làm cho Cao Dương bắt đầu phân vân mình có phải nên hối hận hay không thì cô biết làm sao? Cho nên, cô thật sự là không thể mở miệng ra hỏi được!—Thiên Hồng, cô có tin chồng mình không?—Tin chứ! Cô không chút nghi ngại nói thẳng. Cô từ nhỏ đến giờ vẫn đều rất tin tưởng Cao Dương. Betty nhìn nhìn cô, cười lắc đầu, —Cô không có toàn tâm toàn ý tin tưởng anh ấy, bằng không cô sẽ không sẽ có cảm giác hoang mang này. Ưông Thiên Hồng nhăn mặt như vậy, cô nghe mà không có hiểu! Nhưng cô vừa muốn hỏi lại, Betty đã bị Steve giành lại, lùi đi theo anh ta. —Xin lỗi, hai người hàn huyên lâu như vậy, tôi có thể đưa bà xã đi được chưa? Cụng ly, bà xã chúng ta đi thôi!—Steve, em còn chưa nói chuyện xong mà! Này, anh uống nhiều quá lại phát điên rồi phải không? Con hồ ly Steve ôm bà xã ở bờ cát bên kia vừa chạy vừa quay vài vòng, dọa Betty liên tiếp thét chói tai. Ưông Thiên Hồng nghĩ thầm, cô rốt cuộc cũng hiểu được ý Betty nói nói điên là cái gì rồi —say khướt! *** **

*** Cho dù luyến tiếc, hai người vẫn phải đáp máy bay về nhà. Hành trình từ sân bay về đến nhà quả thực rất mệt mỏi khiến Ưông Thiên Hồng mới định nhắm mắt nghỉ ngơi một chút đã không chú ý ngủ luôn ở trên xe. —Thiên Hồng, về đến nhà rồi em. Bị đánh thức, Ưông Thiên Hồng dụi dụi mắt, cảnh tượng phố phường quen thuộc dần hiện ra trước mắt. —Thiên Hồng, ngoan, em lên lầu mở cửa, sau đó về phòng ngủ trước đi nhé, anh đi đầu xe rồi lát nữa sẽ lên, em không cần phải chờ anh đâu. Bên tai có người dùng tiếng nói dịu dàng dỗ dành cô. —Vâng! Ngoan ngoan xuống xe, Ưông Thiên Hồng rất nghe lời dùng chìa khóa mở cửa đi vào nhà. Mãi đến khi thấy bóng dáng của cô đã an toàn đi vào nhà, Cao Dương mới lái xe đến gara bên trái. Tiếp đó xách hết bao lớn này đến bao nhỏ nọ, khóa xe, rồi trở về nhà.

Vừa bước qua cửa hàng tạp hóa trước khu chung cư, bỗng một giọng nói lạnh lùng truyền đến — Cao tiên sinh, vừa đi hưởng tuần trăng mật về à? Con người đen hướng về phía lề đường bên hông chăm chú nhìn, ở góc cửa hàng tạp hóa có một ngọn đèn vàng tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ, ngoài ra còn có kê một cái ghế dựa cũ đã gãy, nằm trên ghế chính là ông chủ tiệm tạp hóa. —Ông chủ, tôi như vậy vì sao không bật đèn sáng hơn một chút? Mới đầu nhìn qua rất khó thấy được có người đang nằm ở nơi đó. —Bóng đèn có chút vấn đề, chờ nó hư đến mức không sáng nổi, tôi sẽ lại đi kiểm một cái khác về là được ấy mà. Lão Cửu Tân là ông chủ của cửa hàng tạp hóa nhỏ gia truyền đã ba đời này, bình sinh lão rất thích nhặt những đồ vật quái lạ mà người khác đã vất đi về bán ở cửa hàng, gọi hoa mỹ là tái sử dụng tài nguyên, nói trắng ra là một quái nhân chuyên nhặt đồng nát. Cao Dương đẩy cửa ra, mới bước vào một bước, phía sau lại có thanh âm truyền đến. —Cao tiên sinh. Lại gì nữa đây? Cao Dương không kiên nhẫn quay đầu lại. —Không ngại tán gẫu vài câu chứ? Nhìn ông ta đồ uống đều đã chuẩn bị tốt, chính là muốn xây dựng quan hệ với người đàn ông trước mắt. —Tôi thấy hiện tại cũng đã mười giờ rồi, tôi vừa mới bay hơn nửa vòng trái đất về, trong người không được khỏe cho lắm. Đáng tiếc lại có người không thấy như vậy. —Đừng không nể mặt mũi người khác như vậy chứ! Đây là hàng xóm với nhau, nói thế không phải xa lạ quá sao, này, này, cậu đừng đi mà! Tôi còn chưa có tâm sự với cậu về kế hoạch nuôi dưỡng cá con của cậu cơ mà, sao cậu lại vội đi như vậy chứ? Người vừa bước vào nhà một chút, Cao Dương đột nhiên nổi lên một sự đề phòng đối với người ở đằng sau, anh xoay người, nhắm mắt, một lần nữa đánh giá người hàng xóm kỳ lạ chưa bao giờ gặp qua này. —Ông vừa mới nói tới kế hoạch gì? —Cao tiên sinh cũng có hứng thú với chuyện này đúng không? Vậy lão sẽ không vòng vo nữa, trực tiếp đi vào vấn đề chính, —Chính là kế hoạch nuôi dưỡng mà Cao tiên sinh một tay thiết kế ấy — đem cá nhỏ nuôi bên người, làm cho cá ấy quen thuộc đến mức không thể không có cậu, lại lợi dụng người thân của cá nhỏ làm lá chắn, loại trừ đám tình địch có thể xuất hiện xung quanh. Tiếp đó tìm một người thể thân, đánh lạc hướng sự chú ý của người thân kia, sẽ không ai có thể nghi ngờ kế hoạch của cậu. Chờ sau khi cá nhỏ lớn lên, lại dùng kế làm cho người thân của cá nhỏ phải rời đi, cô lập cá nhỏ, để có thể dễ như trở bàn tay đem cá nhỏ chà đạp hết lần này đến lần khác. Khụ khụ, thật xin lỗi đã nói lạc đề, tôi bảo này, Cao tiên sinh, cậu thật đúng là mưu đồ thâm độc! Con người trước nay giấu đằng sau gong kính bỗng nhiên vô thần một môi không hề giống với bình thường, trong nháy mắt con người đen kịt phát ra tia nhìn sắc bén như thiêu đốt người, không hề dấu diếm nhìn chằm chằm ông chủ trước mắt. —Ông đang nói cái gì, tôi không hiểu!

Nhưng thật ra trong lòng Cao Dương rất hiểu, mình quả thực đã xem thường ông ta. Đã biết Cao Dương sẽ tỏ ra thái độ thế này, nhưng ông ta trước khi đến cũng đã có sự chuẩn bị, ông ta the the cười hai tiếng, từ phía sau lấy ra một tờ báo. Trên đó có dính một mẩu giấy rất nhỏ, nhưng nháy mắt có thể làm cho Cao Dương chân mày nhíu hết lại. —Sao ông có được cái này? —Là ta nhặt được! Sở thích duy nhất của ông ta chính là nhặt rác rưởi. Không phải, là kiểm về chút gì đó giá trị có thể kiếm chút lợi. Ngày đó bác A Thủy đem báo chí ném vào trong thùng rác, là ông ta kịp thời chạy tới nhặt lại, không ngờ trong lúc đó lại vô tình phát hiện một bí mật, sau đó qua ý nghĩ tượng trưng linh hoạt của ông ta, lại tiếp tục tìm thêm thông tin, rất nhiều sự việc tự nhiên lại có thể xâu chuỗi với nhau. —Một tờ báo thì có thể chứng minh cái gì? —Báo cũ thì không có gì quan trọng lắm, gay là kẹp ở bên trong nó là một mẩu giấy cũ. Thật đúng là cẩn thận mấy cũng có sai sót, có người ngốc đến mức không cắt tờ giấy đi mà lại để lẫn trong đồng báo cũ ném xuống sân khu nhà! Nụ cười trên mặt lão chủ làm cho người ta rất muốn đâm cho một cái. (Vũ Nham hiềm —. —) —Chắc chắn! Cái làm cho tôi nhớ nhất chính là trên tờ giấy đó có viết cái gì đó, hình như là kế hoạch từng bước nuôi cá gì gì đó, đầu tiên phải làm thân với Ưông tiểu muội, tiếp theo lợi dụng Cao tiểu đệ để đánh lạc hướng, lại muốn Cao tiểu đệ quán lấy Ưông tiểu muội, cô lập mục tiêu của cậu, làm cho cô ấy chỉ có thể dựa vào cậu, cuối cùng sẽ lừa mục tiêu đến nhả mình để lấy sắc dụ người ta. ... Cậu coi như là lợi hại, lừa người ta một lần còn chưa đủ, lại lợi dụng tin tức đăng trên báo, nhờ bác A Thủy miệng to nhất toàn bộ khu nhà thay cậu loan tin, để làm cho cô gái ngây thơ dễ ý đến, tiếp tục làm cho cá nhỏ mềm lòng, cam tâm tình nguyện đi vào hang sói để cậu tiếp tục cám dỗ, ngấm lại, nếu đem toàn bộ bí mật này nói cho người trong cả khu nhà biết, không rõ chị em nhà họ Ưông sẽ nghĩ như thế nào nhỉ? Ở bên này Cao Dương mím chặt môi, ánh mắt hiện lên vẻ hung ác lạnh lẽo. Còn ở đầu bên kia lão chủ lại là càng nói càng vui vẻ. —Thì ra cậu bề ngoài luôn tỏ ra là một người đàn ông tốt, còn bên trong lại có thể sánh với một con sói quý kẻ đa đoan, đầu tiên lợi dụng em gái người ta loại bỏ một đối thủ gấp ghe theo đuổi cá nhỏ, lại còn lên kế hoạch để cho cô ấy và em trai cậu yêu nhau, thật là vong ân phụ nghĩa, lợi dụng người ta xong xuôi lập tức đá văng người ta, thử hỏi xem về sau Ưông tiểu muội còn tin tưởng cậu nữa sao? Lão chủ tặc tặc vài tiếng, cố ý nheo mắt lại đánh giá, —Nhìn Cao tiên sinh không mang kính thật cũng có vài phần nhìn ra được tâm cơ, cậu không phải là cố ý dùng kính để che lấp hình tượng người xấu trên mặt của cậu, rồi lợi dụng bề ngoài hoa mỹ nam và hình tượng nhã nhặn để tiếp cận hai chị em người ta đấy chứ? Ta không tin là ta còn chưa lột được mặt nạ của cậu xuống. Cao Dương sắc mặt càng lúc càng khó coi, trên trán nổi đầy gân xanh. —Trả lại cho tôi! Anh muốn quay lại đòi tờ giấy mà mấy năm trước đã tùy tay viết xuống.

—Không được! Tôi nhặt được thì đó là của tôi. Nguyên tắc làm người của ông ta chính là không trả của roi! —Vậy rốt cuộc ông muốn như thế

nào?—Một giá thôi, tám ngàn.Cao Dương hai con người tức giận chăm chăm trừng mắt nhìn ông ta, khó trách em trai luôn mắng ông chủ dưới lầu là con quỷ hút máu, hiện tại anh rốt cuộc đã được tự mình lĩnh hội.—Ông đang uy hiếp tôi sao? Chẳng lẽ ông ta quên anh là luật sư rồi sao?—Chín ngàn—Ông.Cao Dương còn chưa dứt lời, lại bị lão ta lờ đi. —Ông tiểu thư, đã trễ thế này, cô còn ra ngoài làm gì?Lần đầu tiên, Cao Dương trên mặt xuất hiện vẻ thất kinh, anh vội vàng quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt dường như có chút đăm chiêu của Uông Thiên Hồng đang đứng ở đằng sau anh.—Chín ngàn rưỡi.Cao Dương chuyển hướng, hung tợn trừng mắt nhìn về phía lão ta, —Cầm miệng của ông lại,tôi cho ông một vạn, được rồi chứ?.Mặc cả đã xong!Lão chủ cửa hàng lập tức ngậm miệng, ngoan ngoãn lùi về một bên.—Thiên Hồng, không phải anh nói em về nhà nghỉ ngơi trước rồi mà, sao lại còn ra đây? CaoDương bắt đầu sốt ruột, cô ấy có nghe thấy gì không nhỉ?Uông Thiên Hồng miễn cưỡng mỉm cười một chút, nhìn chăm chăm mấy túi quà trong tayCao Dương phía sau anh còn kéo theo mấy cái vali cồng kềnh.—Em vừa mới nhớ ra em còn chưa có lấy mấy túi quà cho nên muốn xuống dưới xách giúp anh.Ba người ngay tại cửa thang máy người trừng ta, ta trừng người.Hắc hắc — lão chủ cửa hàng đắc ý bĩu môi, ai nói người đàn ông này không có nhược điểm,chỉ cần là đàn ông một khi đã rơi vào lưới tình ắt sẽ để lộ nhược điểm.Có thể thành công moi được không ít tiền từ trên người hai gã đàn ông nhà họ Cao, Lão CửuTần ta thật sự chỉ có ba chữ, thích thích thích!*** ** Hai người trở lại trong nhà, con người đen của Cao Dương trước sau chưa từng rời khỏi gương mặt đang tái nhợt đi của Uông Thiên Hồng.Có lẽ thật sự là anh đã quá mức tự tin, mới có thể để cho lão chủ ấy nắm được một chút manh mối, anh cũng không muốn bởi vì chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm mà anh và vợ yêu vất vả lắm mới bồi đắp được. —Thiên Hồng, em có thắc mắc gì đều có thể hỏi anh, anh có thể giải thích cho em.

Uông Thiên Hồng chỉ chậm rãi liếc mắt nhìn anh một cái rồi tránh đi, ngay sau đó lại bận rộn vùi đầu vào sắp xếp lại đồng quà cáp.—Anh cần bản không cần giải thích gì với em cả.Không biết có phải anh quá mức mẫn cảm hay không mà dường như cảm thấy cách nói chuyện của cô trở nên rất lạnh nhạt.Trong lòng kêu to một tiếng không ổn, Cao Dương vội vàng ngồi xuống đệm Thiên Hồng kéo vào trong lòng, anh tuyệt đối không cho phép cá nhỏ do bản thân hao tổn tâm sức nuôi dưỡng lại dùng thái độ lạnh lùng như thế mà cư xử với mình. —Thiên Hồng, hãy nghe anh nói,anh làm như vậy đều là vì.—Em biết. Người trong lòng anh lăm lăm.—Em biết? Cao Dương không khỏi hoài nghi, cô gái này từ khi nào đã trở nên nhanh nhẹn như vậy?—Anh làm nhiều chuyện như vậy, em làm sao lại không biết nguyên nhân. Giọng nói cô từ rầu rĩ dần dần chuyển thành giọng mũi, —Đều là vì anh muốn tốt cho em mà thôi!Đang lúc Cao Dương còn chưa hiểu được cô nói về cái gì, Uông Thiên Hồng đột nhiên vươn cánh tay ôm chặt lấy thắt lưng anh, —Xin lỗi, em thật là vô dụng, nhiều quà như vậy chắc chắn sẽ rất nặng, vậy mà em lại để anh một mình xách lên.Với tư cách một người vợ muốn chia sẻ vất vả với chồng mình thì cô thật sự là quá thất bại rồi.—Phải vậy không! Uông Thiên Hồng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn đang không ngừng tự trách mình, —Em thật sự rất tệ phải không anh? Rõ ràng đã nói khi về nhà hai người sẽ cùng đem quà và hành lý lên lầu, kết quả không ngờ em lại ngủ gục ở ngay trên xe lúc sau còn hoàn toàn quên chuyện này! Em bói vì đứng ở cửa nhà, phát hiện anh vẫn chưa có đi lên, mới có thể nghĩ đến chuyện xuống lầu tìm anh. Kết quả một lúc lâu sau, lại nhìn thấy hình ảnh một mình Cao Dương vất vả khiêng hành lý và đồng quà.Cao Dương chỉ cảm thấy dở khóc dở cười, nói nửa ngày, hóa ra hai người là ông nói gà bà nói vịt!Anh trước tiên phải trấn an cô gái đang không ngừng tự trách này cái đã. —Là anh thấy em mệt đến mức ngay cả mắt cũng không mở ra được, cho nên mới khuyên em lên lầu trước, em nói như vậy không phải là trách anh sao? Làm chồng không lẽ không được xót cho bà xã của mình sao?—Nhưng mà mỗi lần đều là anh tự mình làm hết mọi việc.Cô như vậy còn không phải quá coi thường anh sao, Cao Dương gần từng chữ, —Xin em mà,anh là đàn ông, còn chưa dùng bao nhiêu sức mạng mấy thứ linh tinh này mà em đã khổ sở,về mặt suy sụp như vậy, chẳng khác nào là khinh thường khả năng của ông xã em chứ.—Em không có ý đó.—Nếu em thật sự để ý như vậy, vậy thường cho sự lao động của anh một chút đi chứ, nói cá nhân anh một tiếng là được rồi!

Thường cho anh? Con người lấp lánh nước nhìn chăm chăm con người đen đang tỏa sáng Uông Thiên Hồng hình như đã hiểu một chút.Cô kiễng mũi chân, không chút keo kiệt hôn hai cái lên mặt anh, còn kê vào bên tai anh, nhẹ giọng nói: —Chồng à, cảm ơn anh.Nếu Cao Dương muốn được thưởng kiểu này, cô thật sự không ngại hôn nhiều thêm vài cái nữa. (Vũ: -:-—Được rồi, cho nên không được để chuyện này trong lòng biết không? Thấy sắc mặt cô đã khôi phục rất nhiều, anh mới dám hỏi: —Đừng rồi, em vừa rồi có nghe thấy ông chủ cửa hàng nói gì không?—Không có ạ. Cô nghiêng đầu hỏi: —Em cần phải nghe gì hả anh?.Lúc ấy cô một lòng tràn đầy tự trách, chỉ cảm thấy mình thẹn với Cao Dương, làm gì còn khả năng đi quản chuyện ông chủ cửa hàng nói gì đó chứ.—Cũng không có gì quan trọng, không nghe cũng không sao. Được rồi, cũng đã khuya rồi, em còn không nhanh đánh răng, rửa mặt, rồi lên giường nghỉ ngơi? Bằng không sáng mai đến bữa sáng của anh cũng sẽ không có mặt.—Em biết rồi, ông xã cũng mau vào phòng nghỉ ngơi đi.—Anh vào thư phòng trước rồi sẽ về phòng cùng em nhanh thôi.Thấy bóng dáng cô chạy đến phòng ngủ, Cao Dương cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này, anh thật sự cảm tạ tốc độ phản ứng khác hẳn người bình thường của Uông Thiên Hồng.Đối với cái tên Lão Cửu Tần dưới lầu kia, anh sẽ ghi tạc mãi trong lòng, kẻ nào dám uy hiếp Cao Dương này, nhất định anh sẽ trả lại gấp bội!*** ** Trong phòng làm việc, ngồi tra tư liệu mà trước mắt cứ có bóng người lúc ẩn lúc hiện, bảo anh không được phân tâm, thật đúng là không dễ dàng.Đã không biết là lần thứ mấy, Cao Dương ngẩng mặt ra khỏi đồng văn kiện, nhìn về cô bé phía trước cứ sờ đông sờ tây, không thể ngoan ngoãn ngồi im một chỗ, mở miệng nói: —Thiên Hồng, em rốt cuộc có chuyện gì vậy?—Không có ạ! Chồng, anh cứ chuyển tâm làm chuyện của anh đi, không cần để ý tới em đâu!Lời vừa nói xong, cô lại tiếp tục đi đến bên phải sơ một chút, sau đó đến bên trái chạm một chút.Cứ có bóng người ở trước mắt lúc ẩn lúc hiện, thật sự rất khó chuyên tâm. —Thiên Hồng.—Dạ! Anh muốn em giúp gì sao? Một cái đầu nháy mắt kẻ sát tới.Cao Dương chặn chờ trong chốc lát mới nói: —Không có.Cái đầu nhỏ hình như là thất vọng nên tự động lùi về, rồi lại tiếp tục chạy hết chỗ này đến chỗ khác, chạy chán chờ ngồi xuống góc phòng mở bản đồ quận Hồ Nam loại nhỏ ra xem mới chợp mắt đi ngủ. Không còn bị bóng dáng ai đó làm phân tâm, Cao Dương mới có thể thuận lợi lật xem văn kiện trong tay.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, anh buông chùng tư liệu lớn đã đọc xong xuống, lúc này mới chú ý tới, cái người quấy nhiễu anh rõ ràng là đã im hơi lặng tiếng hơn một giờ đồng hồ rồi.Đào mắt qua góc phòng, anh lập tức mỉm cười — thì ra Uông Thiên Hồng đang ngủ.Cũng khó trách, từ sáng sớm đã rời giường giúp anh chuẩn bị bữa sáng, buổi trưa lại chạy đến đưa cơm, tuy rằng không biết cô vì sao lại muốn ở trong này không đi, còn muốn lãng xăng giúp anh, nhưng cả ngày bốn ba chạy tới chạy lui, không mệt mới lạ.Tốc độ lớn của chú cá này hình như còn nhanh hơn cả anh tưởng tượng, anh đã bắt đầu có chút không nắm bắt được cô muốn làm gì, đây cũng không hẳn là một chuyện tốt!Sợ cô ngủ ở trong phòng điều hòa hơi mạnh sẽ bị cảm, Cao Dương đặc biệt cởi áo vest khoác lên cho cô, ánh mắt hướng về phía Hàn Kim Linh đang gõ cửa đi vào.Người vừa tới phản ứng thật nhanh, nhẹ giọng hỏi: —Ông chủ, Trưởng tiểu thư khách hàng của chúng ta đã đến, anh có cần tôi sắp xếp một chỗ yên tĩnh không?. Văn phòng xem ra là không thể dùng được nữa rồi.—Cô đi chuẩn bị, tôi lập tức ra đó. Luyên tiết liếc mắt nhìn cô một cái, Cao Dương cảm thấy văn kiện trên bàn đi ra ngoài.Đồng hồ tích tắc không biết qua bao lâu, Uông Thiên Hồng mới tỉnh lại. Nhất thời có chút mờ mịt, không biết mình đang ở đâu, đến lúc cô rốt cuộc cũng nhớ ra mục đích mình xuất hiện ở trong này thì lập tức giống như chim sợ cành cong mà nhảy dựng lên. —Ủa? Anh ấy đi đâu mất rồi?.Chỗ ngồi trống rỗng nói cho cô biết là cô lại thất bại rồi — nào ngờ muốn giúp đỡ người ta mà mình lại ngủ quên?Lúc này, có người gõ cửa, một cái đầu ló vào chậm rãi đẩy khe cửa ra. —Ông chủ. —Ủa?Ông chủ không có ở đây à! Ôi! Oh my god, bà chủ cô im hơi lặng tiếng đứng ở cạnh cửa làm cái gì vậy? La Chí Lăng vỗ vỗ ngực, thật sự là bị cô hù chết mà.Cô là nghe thấy tiếng gõ cửa, mới muốn đến gần mở cửa xem là ai. —Anh tìm Cao Dương có chuyện gì không?—Cũng không có gì! Chỉ là tôi vừa mới chạy ra ngoài làm việc có mua về ít khoai lang, đem chia cho đồng nghiệp, nên muốn hỏi ông chủ có muốn ăn một ít không?—Cao đại ca thích ăn mấy đồ ăn bên ngoài này à? Uông Thiên Hồng thực kinh ngạc.—Đương nhiên không thích. Căn cứ vào kinh nghiệm trước đây của anh ta, ông chủ ngoại trừ bữa chính có thể ăn ở bên ngoài, thì không hề đụng vào bất cứ đồ ăn nào khác.—Không thích, sao anh còn muốn tới

hỏi anh ấy có ăn không?—Tôi đây chính là đang làm hết bổn phận của một nhân viên tận tụy nha! Có thứ tốt đương nhiên muốn tìm ông chủ cùng nhau chia sẻ rồi! Nhận ra tâm mắt cô gái cứ nhìn chăm chăm vào túi khoai nóng đang không ngừng bốc khói kia, La Chí Lăng nghĩ nghĩ, một cô gái hẳn lần không hết hai củ khoai trong túi đâu!

Lúc này anh ta cùng mấy đồng nghiệp bên ngoài giành qua giành lại, mới đoạt lại được hai củ còn lại, định để làm đồ ăn vặt mà chậm rãi nhấm nháp, nhưng mà chia cho bà chủ một củ chắc cũng không có vấn đề gì. Anh ta quơ quơ cái túi trên tay, —Nếu ông chủ đã không có ở đây, vậy bà chủ có muốn ăn một chút không?—Được ạ! La Chí Lăng ngồi trên sofa, cẩn thận lựa củ khoai nhỏ hơn, dùng giấy vệ sinh quấn lại rồi đưa đến trước mặt cô. Ông Thiên Hồng cắn một miếng, không ngừng khen ngon. —Ăn khoai lang ngon như vậy, Cao đại ca sao lại thích nhỉ?—Bởi vì ông chủ phải để bụng ăn cơm tối do cô làm mà! Nếu ăn lung tung gì đó thì làm gì còn sức nuốt trôi? Cô còn không biết ông chủ xem đồ ăn cô làm như báu vật thế nào à. Ông Thiên Hồng mở to hai mắt, cố gắng nuốt miếng khoai lang trong miệng. —Anh nói là tại tôi hại Cao đại ca không dám ăn đồ ăn bên ngoài sao? La Chí Lăng sùng sốt, la lớn, —Không phải! Cô sao có thể nghĩ như vậy chứ? Không xong rồi, nếu vì một câu nói của mình làm hại vợ chồng người ta bất hòa, tội này quá lớn, có thể còn ảnh hưởng đến tương lai tiền đồ sáng lạn của mình nữa. —Ý của tôi là, ông chủ chú ý đến đồ ăn cô làm thôi, giống như anh ấy chỉ yêu một mình cô ấy, cũng giống như chỉ lấy một mình cô làm vợ thôi ấy; những đồ ăn khác, những người khác anh ấy đều không tiếp thụ, nói như vậy cô đã hiểu chưa? Thấy cô không trả lời, chỉ ăn hết miếng khoai này rồi lại miếng khoai khác, La Chí Lăng có chút luống cuống. —Bà chủ, cô đừng có không tin, à, cứ mượn Hàn trợ lý làm ví dụ, cô ấy không phải cũng làm vài thứ đồ ăn cho ông chủ sao? Để tôi nói cho cô biết, ông chủ không chỉ không cảm ơn, mà mỗi lần đồ ăn được đưa đến văn phòng, đều gọi tôi vào dọn đi, tôi có thể vỗ ngực cam đoan, ông chủ từ trước tới giờ thủy chung chỉ có đồ ăn của cô thôi. Cho tới nay, đồ ăn Hàn Kim Linh đưa tới đều đi vào bụng của La Chí Lăng, Cao Dương một chút cũng không đụng vào. —Đồ ăn của Hàn trợ lý ăn rất ngon, nhưng tôi tin khả năng nấu nướng của cô nhất định rất tốt, mới có thể làm cho ông chủ từ chối bữa chiều chúng tôi mua về, có ý phải về nhà ăn bữa tối do đích thân cô làm. Thật ra ông chủ rất xứng đáng được coi là người chồng mẫu mực thối nay. —Tôi bảo này, anh ấy nhất định rất thích tay nghề nấu nướng của cô, hơn nữa rất thích cái cảm giác hạnh phúc khi có bà xã chờ đợi anh ấy về nhà. Thấy cô vẫn ăn ăn, không hề phát ra tiếng động gì, La Chí Lăng càng lúc càng sốt ruột, —Này, tôi nói nhiều như vậy, cô rốt cuộc có nghe được chữ nào không vậy? Cô cũng đừng có có trước mặt ông chủ mà nói lung tung đó nha. Này, bà chủ, không phải tôi đã cho cô một củ khoai rồi mà sao cô còn lấy cả củ cuối cùng của tôi mà gặm chứ? Này, bà chủ, cô có nghe thấy tôi nói gì không vậy. Một khi Ông Thiên Hồng đã chuyên tâm suy nghĩ gì đó thì ma kêu quỷ khóc gì cô cũng đều bỏ qua một bên! (Vũ: Tội nghiệp La Chí Lăng)

Cao Dương mồ côi mẹ từ khi còn nhỏ, ba anh lại tái hôn, nói anh khát khao có một cảm giác gia đình, cô tuyệt đối tin tưởng. Công việc ở văn phòng phức tạp như vậy có lẽ cô không thể giúp được, nhưng nếu Cao đại cathích cái cảm giác hạnh phúc khi về nhà này cô nhất định sẽ làm cho anh! Cao Dương trở lại văn phòng không thấy bóng dáng vợ yêu, lại thấy tờ giấy nhắc anh nhớ về nhà ăn cơm, nhất thời không nắm được suy nghĩ của cô, rốt cuộc Thiên Hồng hôm nay tới đây để làm gì nhỉ? Đứng giờ về nhà, một bàn ăn phong phú cùng một khuôn mặt tươi cười niềm nở của bà xã chào đón anh trở về. —Hình như hôm nay em rất vui? Nếu so với người ở trong văn phòng lúc trước quả thực là hai người khác nhau, dường như tất cả mọi chuyện buồn bực đều được giải tỏa. —Đúng ạ! Ông Thiên Hồng đầu tiên là đẩy anh đi vào rửa tay, chờ khi anh đi ra lại đưa cho anh bát cơm trắng. —Bởi vì em rốt cuộc cũng biết mình có thể làm được chút gì đó cho anh. —Làm chút gì đó cho anh? Con người đen dần dần tỉnh ngộ, thì ra đây là nguyên nhân vì sao cô gần đây lại khác thường như vậy. —Em thấy thật có lỗi hôm nay cứ ở văn phòng làm anh phân tâm, em quá nôn nóng muốn giúp anh làm chút chuyện, Ông Thiên Hồng về mặt gương mặt. —Mấy ngày nay đều là em nhiều sự, anh luôn vì em cố gắng nhiều như vậy, lại vừa suy nghĩ cho em, còn giúp em giải quyết vấn đề, biết anh bận rộn nhưng cái gì cũng không thể giúp anh. —Thiên Hồng, chuyện anh làm cho em đều không cần em phải báo đáp. Những lời này Betty cũng đã từng nói với cô, cô lúc này cuối cùng đã hiểu. —Em biết, giống như chuyện em đến công ty tìm anh đưa cơm, hay là chuyện anh từ chối lời mời để quay về ăn cơm với em cũng đều giống như nhau. Cô hiếm khi vui như vậy, cũng tự mình xới một chén cơm, —Em hiện tại đã biết, em chỉ muốn làm vợ của anh, cho anh mỗi khi tan tầm về nhà còn có một bữa ăn nóng hổi chờ anh. Anh thích ăn đồ ăn em làm, vậy em sẽ mỗi ngày làm cho anh; nếu anh mệt mỏi, em có thể giúp anh mát xa; lúc nào anh cần em ở bên cạnh, em sẽ xuất hiện, bất kể là ở nhà cùng anh, hay lái theo anh ra ngoài du lịch. Nói tóm lại, em sẽ cho anh mỗi ngày về đến nhà đều cảm thấy thực vui vẻ. Dụng ý của cô chính là muốn làm cho anh cảm nhận được sự ấm áp của gia đình. Cao Dương nghẹn lời, chỉ một ý nghĩ đơn thuần như vậy mới có thể làm cho anh đem hình bóng cô in sâu trong lòng nhiều năm như vậy, làm cho anh yêu cô nhiều như vậy, hao tổn tâm sức chỉ vì chờ cô trưởng thành. —Như vậy anh sẽ không hối hận vì đã cưới em! Nói đến cuối cùng, Ông Thiên Hồng lại dùng câu này để chấm dứt. —Nói hươu nói vượn! Anh nhủ mày. —Em đùa ấy mà! Năng cười khê lè lưỡi, —Anh ăn cơm nhanh đi không để đồ ăn nguội hết.

Bữa tối này mới ăn một chút mà Cao Dương đã thấy rất ngon miệng, đương nhiên rồi! Sau đó tất nhiên càng ngày càng ăn ngon hơn! Ăn xong, Ông Thiên Hồng đưa lên một đĩa hoa quả ướp lạnh, cô dựa sát vào người anh, cùng anh xem tin tức chính trị mà bản thân thường không hiểu lắm, cô chăm chú nhìn đồng hồ. —Em giúp anh chuẩn bị nước tắm. Được vợ săn sóc như vậy là người đàn ông như anh khó mà không lộ vẻ xúc động, anh nhanh chóng ôm lấy bóng dáng nhỏ bé ấy, không cho cô vất vả chạy tới chạy lui phục vụ mình. Anh lấy em về làm vợ chứ không phải làm người hầu cho anh. —Nhưng em nghĩ muốn làm người vợ thật tốt thì phải biết làm cho anh chút gì đó chứ! —Nếu như vậy. Con người đen hiện lên một tia nóng bỏng, anh cắn lỗ tai của cô nói: —Nếu em đã muốn làm tốt trách nhiệm của một người vợ như vậy thì cùng anh đi tắm đi! Ông Thiên Hồng hai gò má ửng hồng, Cao Dương hài lòng trực tiếp ôm lấy cô vợ nhỏ, chuẩn bị phục vụ vợ yêu cho thật tốt, tiến vào phòng tắm đóng cửa lại! Còn về phần trong cái bồn tắm nhỏ đó làm sao tắm chung thì cũng chỉ có hai vợ chồng kia mới biết được à!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Ngọt ngào đường mật là một chuyện, còn hiện thực lại là một chuyện khác. Cao Dương thân là luật sư, tất nhiên không thể ngày nào cũng có thể ngoạn ngoạn tan tâm về nhà đúng giờ, mỗi buổi sáng anh đều phải thức dậy thật sớm, có khi còn không thể về nhà. Hiện tại, Ông Thiên Hồng ngoài việc có thể

giúp anh lo ba bữa cơm, còn phải nhớ chăm sóc bản thân cho thật tốt, tránh cho ông xã đang cực kỳ bận bịu còn phải lo lắng cho cô. Nhân lúc rảnh rỗi cũng nhận không ít đơn đặt hàng, tiết kiệm được kha khá tiền tiêu vặt. Sinh nhật Cao Dương cũng sắp tới, cô tính dùng khoản tiền này đi mua một cái cặp tốt tốt một chút làm quà tặng cho ông xã. Mới có một năm thôi mà không biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra, đầu tiên là chuyện tình cảm giữa Lam Lam và Cao nhị ca bắt đầu sáng tỏ, rồi đến chuyện cô gả cho Cao Dương, sau đó lại phát hiện thì ra mình đã yêu Cao Dương từ lâu, cuối cùng chính là, cô rốt cuộc cũng hiểu được như thế nào mới là một người vợ tốt xứng đáng với Cao Dương. Nhưng mà làm người vợ tốt cũng không có nghĩa là sẽ thích chồng mình cứ ra ngoài làm việc mãi mà không thấy về. Vì có một vụ kiện quan trọng mà Cao Dương phải bay qua Hồng Kông năm ngày, hôm nay mới chỉ là ngày thứ ba mà cô đã thấy nhớ anh vô cùng! Lúc trước hai người ngày nào cũng gặp mặt, giờ lại chỉ có thể nghe giọng anh qua điện thoại, không được nhìn thấy gương mặt anh, tuy rằng tối hôm qua chồng yêu đã cố ý làm nũng nói nhớ cô, trêu cô cười không ngớt, nhưng cũng không thể nào xoa dịu được trái tim đang cô đơn của cô.

—Không được! Ông Thiên Hồng, mi phải tỉnh lại một chút, bằng không về sau mỗi khi đi công tác xa Cao đại ca lại không yên tâm! Cô tự nói với bản thân tuyệt đối không thể để cho một cái khoảng cách nho nhỏ ấy hạ gục. Cảm lấy vì tiền, nghe nói nhân kỷ niệm sinh nhật một năm của hàng bách hóa ở khu vực trung tâm kia có chương trình giảm giá lớn, không bằng nhân dịp này xuống dưới đó chọn quà cho Cao Dương luôn một thể. Cô mới đi ra khỏi khu nhà, một chiếc xe máy vừa vận động ở trước đó, mũ bảo hiểm vừa gỡ xuống để lộ ra một gương mặt quen thuộc. —Hàn tiểu thư. Đối phương đầu tiên là sủng sớt, —May quá gặp cô ở đây, vậy là khỏi cần xách gói đồ này lên nữa rồi. Nói cho hết lời, Hàn Kim Linh xuống xe lấy ra một cái túi đưa cho Ông Thiên Hồng. —Cái này là. —Là bưu kiện của ông chủ, phía trên có ghi thời hạn, tôi nghĩ chắc là vật gì đó rất quan trọng, sẵn tiện đường đi đưa văn kiện nên tôi qua đưa luôn. Kỳ thật, con người của Hàn Kim Linh cũng không đến nỗi tệ! Tay cầm gói bưu kiện chỉ to bằng bàn tay, Ông Thiên Hồng bỏ vào trong túi xách, vừa vận, cũng không quá nặng. —Cô định đi ra ngoài sao?, Hàn Kim Linh quan sát dáng vẻ của Ông Thiên Hồng từ trên xuống dưới. —Uhm, tôi định đi đến khu trung tâm. Đi có một mình sao? Không biết vì sao, Ông Thiên Hồng có thể cảm nhận được sự nghi hoặc của Hàn Kim Linh. —Tôi có thể đi xe bus, rất thuận tiện, hơn nữa tôi sẽ không bị lạc đường đâu. Vừa nói xong, Ông Thiên Hồng liền cảm thấy rất xấu hổ — cô thường hay nói như vậy với Lam Lam, nhưng đối với một người xa lạ như Hàn Kim Linh, người ta đâu thêm để ý đến chuyện cô có bị lạc đường hay không! Hàn Kim Linh đầu tiên là nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, mới từ sau chỗ ngồi lấy ra một cái mũ bảo hiểm. —Đội vào đi. Ông Thiên Hồng nhìn chăm chăm cái mũ bảo hiểm trong tay, có chút không rõ. Hàn Kim Linh rất kiên nhẫn giải thích: —Dù sao buổi chiều cũng không có việc gì, cô đội mũ vào, tôi sẽ chờ cô vào khu trung tâm. —Ồ? —Còn ơ cái gì nữa, nhanh ngồi lên đi. Hàn Kim Linh ra lệnh.

Với bản tính nghe lời trời sinh, Ông Thiên Hồng — Ừm một tiếng rồi ngoan ngoãn ngồi lên xe, hai người xa lạ vốn được coi là tình địch, lúc này lại cùng nhau cười xe máy. hự, đi dạo phố? — Nói đi đến cửa hàng bách hóa, nhưng không biết vì sao, lại đến một cửa hàng ăn uống. Nhìn thấy cô gái đối diện cứ ngầu ngẩn từng ngum từng ngum com cà ri, Ông Thiên Hồng thật cẩn thận nói: —Hàn tiểu thư, cô đói bụng lắm hả? —Không, tôi đang rất bức mình. Mỗi khi tức giận, là cô lại đặc biệt thêm ăn. Ông Thiên Hồng cũng nhìn ra được điều đó, xem cô mỗi một muỗng đều xúc rất mạnh, cứ như là hạt cơm có thù oán gì với cô ấy vậy. —Là chuyện gì đã khiến cô tức giận như vậy? —Còn không phải là do cái tên đại đầu heo mới gặp buổi sáng nay sao! Đã nói rõ là công ty luật của bọn họ sẽ không theo vụ kiện tấn công tình dục của anh ta. Rõ ràng chính anh ta đi cưỡng bạo người khác, lại còn muốn bọn họ thay anh ta biện hộ là do cô gái kia âm mưu hãm hại, loại chuyện bất lương này, bọn họ sẽ không bao giờ nhận. Không ngờ cái con heo đê tiện đó lại khóa trái cô ở trong phòng làm việc ý đồ động tay động chân với cô, cho nên cô mới đứng lên tát cho cái kia đầu heo kia ba bạt tai, cộng thêm một cú đá mạnh. Biết rõ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến công việc trong tương lai, nhưng cô thật sự chịu không nổi nữa rồi, vì sao cô luôn gặp phải cái loại đàn ông thối này chứ? Suy nghĩ vừa chuyển, Hàn Kim Linh nhìn cô gái trước mắt, cảm thán nói: —Cô thì tốt rồi, tìm được một người chồng yêu cô như vậy, là phụ nữ ai cũng phải hâm mộ cô. Đợi cả nửa ngày cũng chưa thấy đáp lại, Hàn Kim Linh ngẩng đầu liếc mắt nhìn một cái, lại bị vẻ mặt khó tin của cô gái ấy làm cho hoảng sợ. —Cô nói, anh Cao Dương. yêu tôi? Ông Thiên Hồng kinh ngạc nói. —Ừ, tôi nhớ tôi có nói như vậy. Chuyện này căn bản là sự thật, chỉ có người mù mới không thấy, không phải sao? Đáng tiếc Hàn Kim Linh lại xem nhẹ một người đặc biệt ở trước mặt, đồng thời cũng là đương sự! —Nhưng mà chuyện này không đúng nha! —Tiểu thư, cô đừng có nói với tôi là cô đã kết hôn mà còn không biết chồng cô có yêu cô hay không nha? Cô gái này thật đúng là đang có phúc mà không biết hưởng. —Bởi vì tôi thật sự không biết mình có điểm nào có thể làm cho Cao đại ca yêu tôi. Ông Thiên Hồng thẳng thắn nói. Chuyện đó nói thật Hàn Kim Linh cũng không biết.

—Vậy cô có nghĩ vì sao Cao Dương lại muốn kết hôn với cô không? Hàn Kim Linh sắc mặt quái dị, sớm biết thế này lúc trước phải cố gắng tranh thủ thêm một chút, thất bại dưới tay cô gái ngốc nghếch này đúng là mất mặt quá đi. —Tôi, tôi thật sự không biết, tôi chỉ nghĩ là Cao đại ca thích tôi, cũng thích đồ ăn tôi làm, càng hy vọng tôi có thể cho anh ấy một cảm giác gia đình. Hàn Kim Linh xua xua tay, tỏ ý không muốn nghe mấy lời vô nghĩa. —Tôi nói cho cô biết, không có một người đàn ông nào lại vô tư sủng ái một cô gái cả, lại còn chỉ đối xử tốt với một mình cô ấy, nếu không phải có ý đồ khác thì chỉ có thể vì một nguyên nhân, đó là yêu! —Là như thế sao? Ông Thiên Hồng vẻ mặt vẫn còn hoài nghi, cô nghĩ chỉ có mình mới thích Cao Dương, không ngờ Cao Dương cũng thích cô như vậy. Nhưng cô vẫn không sao tự tin là Cao Dương sẽ yêu cô. —Ông Thiên Hồng, cô không phải muốn đến cửa hàng bách hóa sao? Đây, ngay phía đối diện, cô nhanh qua đó đi! Bằng không vừa đến tan tầm, người ta đổ về nhiều, cô đừng có mong mà mua được cái gì. Hàn Kim Linh vẻ mặt hứng thú, xem ra mình đã làm vụ ông chủ hù dọa rồi, cũng tốt, ai bảo người kia rõ ràng đã kết hôn rồi mà vẫn không chịu thổ lộ. Nhưng mà như vậy lại khiến cho cô có cảm giác thích thú khi được trả đũa một chút — nếu trong lòng Cao Dương đã có ý trung nhân, thì không nên ở khắp nơi đối xử dịu dàng với những người khác, hại cô ngay ngày đầu tiên đi làm đã say đắm anh, kết quả thất bại thảm hại. —Được rồi, tôi đi đây, cô cứ từ từ ăn đi! Ông Thiên Hồng ngờ ngàng đứng dậy, đầu lại không hiểu sao bị người ta dùng lực túm lấy, cô quay đầu. Hàn Kim Linh không quên nhắc nhở, —Cẩn thận một chút, đi ra bên ngoài kị nhất là về mặt hoang hốt, nhớ kỹ, cô có tâm sự gì thì đợi về nhà rồi từ từ nghĩ, đến cửa hàng bách hóa chớ cần nghĩ phải mua gì là được rồi. Bị dặn dò như vậy, Ông Thiên Hồng cuối cùng cũng nhớ ra mục đích ra ngoài của mình là này. —Cám ơn cô, tôi sẽ nhớ kỹ. Nhìn theo Ông Thiên Hồng rời đi, Hàn Kim Linh nhìn không được mà thở dài, cô vì sao lại phải đi quan tâm vợ của người khác vậy chứ? Vì sao lúc nào cô gặp trúng anh chàng nào thì y như rằng họ đều đã có nơi có chốn, chẳng lẽ cô sẽ vĩnh viễn không bao giờ gặp được một người đàn ông tốt sao? —Tiểu thư, xin hỏi cô đã muốn thanh toán chưa ạ? Hàn Kim Linh nhìn chăm chăm anh chàng phục vụ vừa mới tới một lát. —Từ từ, cho tôi một cốc bia. Tâm trạng của cô rất xấu, người khác ai cũng có đôi có cặp, chớ có cô là một mình lạc lõng, cảm giác cô độc của kẻ độc thân hiện lên hết sức rõ ràng. —Tiểu thư, chỗ chúng tôi không bán bia rượu. Anh chàng phục vụ cứng đờ, vị tiểu thư này ở trong quán cà phê gọi bia, không phải là muốn làm loạn đây chứ? —Quán ăn uống không bán rượu thì còn gọi là quán ăn uống làm cái gì nữa chứ!

—Tiểu thư, chỗ chúng tôi là quán cà phê có phục vụ ăn uống, muốn uống bia mời cô đến quán bar ở trong ngõ nhỏ đối diện kia!

—Người ta nếu một lần gặp cướp là vận khí xấu, nếu gặp hai lần, thì phải nói là xui xẻo! Ông Thiên Hồng quả thực không dám tin, ban ngày ban mặt lại có người dám cả gan dùng súng đi cướp tại một kiốt lớn trong cửa hàng bách hóa như vậy, chẳng lẽ hẳn không sợ báo vệ trong cửa hàng sao? —Nhanh lên, tao bảo mày hạ cửa cuốn xuống có nghe không? Người nhân viên bị uy hiếp vội vàng kéo cửa sắt ngăn cách giữa hành lang cửa hàng bách hóa và bên ngoài xuống. Tên béo hơn trong hai tên bị mặt mở miệng, —Bọn mày muốn bình an ra khỏi đây, thì khôn hồn đem hết mấy thứ đáng giá trên người giao ra đây! Vì tiền, trang sức còn có đồng hồ, đồng tác mau một chút! Hơn mười khách hàng thêm nhân viên cửa

hàng, trên mặt ai nấy cũng lộ vẻ kinh hoàng khiếp sợ, nhìn chằm chằm không chớp mắt khẩu súng trong tay tên cướp, chỉ sợ viên đạn không có mắ, bắn trúng mình thì phải làm sao bây giờ?—Nhóc con, đứng ở bên kia làm cái gì đó? Chúng ta còn phải về quê, còn không mau bỏ trang sức vào túi! Tên béo ra lệnh cho tên gầy hành động.—Ừa! Tên gầy sờ khắp cả người, —Đại ca, trên người em không có túi to!—Đồ ngu! Đây là công ty bách hóa, mảy qua quầy bên kia tha hồ mà lấy túi! Cũng không thể trách hần, lúc đại ca ra khỏi cửa đâu có nói hần phải cầm theo túi to! Nén giận phải nén giận, tên gầy vẫn đi tìm mấy cái túi to, đưa tới trước mặt người khách đang sợ hãi, nhẹ giọng nói: —Các người đừng sợ, đem tiền và đồ trang sức bỏ vào trong túi sẽ không có chuyện gì xảy ra.—Bảo mảy đi thu đồ thì cứ im lặng mà làm đi, đừng dài làm cái gì? Tên béo thật sự là tức chết rồi, thực không nên mang cái tên đàn độn này theo, có tên cướp nào cướp của còn an ủi người ta không cơ chứ. Rất nhanh sau đó, cái túi đã đưa đến trước mặt Uông Thiên Hồng. Ôm chặt số tiền vừa mới lãnh được, lại một lần nữa cô do dự, vì sao những người này luôn muốn cướp đi một chút tiền mà cô đã tự mình cố gắng mới kiếm được chứ?—Cô gái, cô mau một chút, tôi còn có rất nhiều người phải lấy nữa! Tên gầy hào tâm nhắc nhở.—Tôi phải làm rất nhiều túi mới kiếm được chút tiền này, các người đừng lấy nó có được không? Tôi chỉ muốn giúp chồng tôi mua quà sinh nhật mà thôi! Nghe qua cũng có chút đáng thương!

Tên gầy quay đầu lại kêu lên: —Đại ca, chúng ta không cần lấy tiền của cô này được không? Để cho cô ấy mua quà tặng cho ông xã đi! Lời vừa nói xong, một bạt tai liền giáng xuống!—Tao thật sự là lú lẫn rồi mới mang mảy đi theo, có điên nó không chứ, chúng ta là cướp đó! Ai cho mảy cò kè mắ cá! Tên béo không lưu tình duỗi tay ra, tính đem cái túi đến chặn trước mặt Uông Thiên Hồng. Bất ngờ không kịp đề phòng bị người ta cướp lấy, Uông Thiên Hồng theo bản năng nắm chặt lấy, ngay trong lúc lúi lúi kéo kéo thì cái túi bị xé toạc ra, toàn bộ đồ trong túi đều rớt hết ra ngoài, một cái bọc giấy đập vào mắt tên bị t. —Cái gì đây? Tên béo nhặt lên hỏi.—Nó chẳng có giá trị gì đâu, trả lại cho tôi! Các người cần tiền, tôi cho các người là được. Uông Thiên Hồng đem ví tiền ném cho tên gầy, rồi đi về phía tên mập trước mặt, định lấy lại cái bọc.—Mảy ồn ào cái gì? Tao chắc chắn trong này có gì đó đáng giá, tao nói rồi, đồ đáng giá tất cả đều phải giao ra đây. Tên béo không chịu buông tay.—Ông trả lại cho tôi, đây là đồ của chồng tôi, có thể là tài liệu rất quan trọng, tôi đưa tiền cho ông là được chứ gì! Không được lấy thứ này. Sau một hồi giằng co, cái bọc bị xé —Roạt một tiếng! Hơn mười tấm ảnh từ chỗ cái bọc bị rách rớt xuống.—Xi! Ông đây còn tưởng là cái gì quan trọng, hóa ra chỉ là mấy tấm ảnh! Tên béo giẫm lên mấy tấm ảnh vô dụng, cầm cái túi to trên mặt đất tiếp tục đi cướp những người khác. Bỏ lại Uông Thiên Hồng ngồi xỏm xuống, nhìn bộ dáng xấu xí như con ba ba của tên béo vùaròi, chỉ tại hần mà ảnh đều bị rớt ra ngoài hết, không nhìn được mà bật khóc, nhìn thật đáng thương! Phải nhặt lại, đại khái cũng nhặt lại được mười tấm, ánh mắt tên gầy lơ đãng lướt quangười trên ảnh, lại nhìn xuống đồng ảnh trên mặt đất, ồ? —Cô gái, những tấm ảnh này toàn bộ đều là ảnh của cô mà! Uông Thiên Hồng sững sốt, bắt đầu nhìn kỹ vào mấy tấm ảnh vừa mới nhặt lại, đáy lòng tràn đầy kinh ngạc, —Đúng rồi! Toàn bộ đều là tôi. Có ảnh cô khi 14 tuổi, lần đầu tiên cùng anh em họ Cao ra ngoài câu cá, cò cầm cần câu, vè mặt hoảng sợ; có tấm chụp cò ngưng ngừng tốt nghiệp trường dạy nghề, còn có tấm chụp cò đang về hưng phấn khi lần đầu tiên thấy giáo khen tác phẩm của cò trước mọi người; còn cò về mặt lúng túng, về mặt ngốc nghếch, còn có về mặt đáng yêu của cò, tất cả đều có đủ.—Nhìn cũng thấy người chụp ảnh thật đúng là có tâm, có thể chụp được nhiều nét mặt của cò như vậy, oa! Còn chụp được nhiều tấm lúc cò trông còn rất trẻ như vậy, người chụp ảnh chắc đã quen biết cò từ lâu rồi nhỉ? Tên gầy lơ đãng hỏi.

Uông Thiên Hồng lúc này mới nhớ, mấy tấm này đều là lúc ấy Cao đại ca giúp cò chụp, cò cũng không nhớ chụp chúng khi nào, nhưng vì sao Cao đại ca muốn đem rửa ảnh ra? —Mấy tấm ảnh này đều là chồng tôi chụp.—Oa! Vậy chồng cò nhất định là rất yêu cò đúng không? Uông Thiên Hồng ngờ ngàng ngàng đầu, ánh mắt nhanh chóng nhìn chằm chằm tên cướp trước mặt, —Cậu cũng cảm thấy như vậy sao?—Cô xem, mỗi tấm ảnh đều được chụp cẩn thận như vậy, nếu không phải trong lòng có cò làm sao có thể chụp cho ra được? Đó là còn chưa nói tới mấy tấm ảnh chụp cò hồi còn thiếu niên, thật là có tâm nha! Tôi nghĩ chồng cò nhất định đã yêu cò từ lâu rồi! Thật sự là đáng để cho người ta cảm động mà.—Mảy còn ở bên đó lằng nhằng với cò ta nữa hả? Tên béo đã đi tới: —Thu được cũng khá rồi đó, chuẩn mau thôi. Không được giẫm lên ảnh của tôi! Uông Thiên Hồng đột nhiên đẩy tên béo ra, nhặt tấm ảnh cuối cùng ở trên mặt đất lên.—Con này mảy chán sống rồi phải không? Còn dám ra lệnh cho tao! Tên béo giờ sùng lên, nhắm ngay đầu Uông Thiên Hồng, —Chẳng qua cũng chỉ là mấy thứ rác rưởi, ông đây thích giẫm thì giẫm, mảy còn dám đẩy tao. —Đổi với ông thì đó là rác rưởi, nhưng mấy tấm ảnh này đối với tôi đều là bảo bối! Không biết lấy can đảm từ đâu ra, Uông Thiên Hồng tuyệt không sợ hãi chỉ vào khẩu súng trên đnh đầu, nhưng ánh mắt của cò dường như không nhìn về bọn cướp, mà là nhìn thấy ảo ảnh xaxôi vô dụng của chính mình, —Tôi thật sự rất ngu ngốc, vẫn không chịu tin tưởng Cao đại ca sẽ yêu tôi như vậy, cho nên tôi chỉ hy vọng có thể làm người vợ tốt, để anh ấy không chán ghét tôi là tốt rồi. Tâm mắt của cò chuyển qua tấm ảnh trong tay, cười khổ nói: —Khó trách Betty nói tôi chưa tin tưởng Cao đại ca, nếu tôi thật sự tin tưởng anh ấy, nên biết cái hôm chúng tôi kết hôn anh ấy đã nói toàn tâm toàn ý yêu tôi, sẽ đối xử tốt với tôi đều là thật, vậy mà tôi lại tưởng đó chilla câu đáp theo nghi thức, tôi ngốc đến hiện tại mới phát hiện ra, mà cũng vẫn là do người khác tới nói nên tôi mới biết, hóa ra Cao đại ca đã thích tôi nhiều năm như vậy. Nghe thấy bên cạnh truyền đến sục sục, tên béo quay lại. ..., đầu tiên là sùng sốt, ngay sau đó chừi ầm lên, —Mảy khóc cái rắm á! Đã kêu mảy bình thường ít đọc mấy cuốn tiểu thuyết ngôn tình thôi, đó toàn là thứ cho đàn bà con gái đọc, muốn đọc thì tìm mấy cuốn truyện cò hay trình thám mà đọc, mảy xem mảy bây giờ là cái đức hạnh gì!—Nhưng mà. nhưng mà thật sự rất cảm động mà! Nhìn không được, tên gầy lại sị mui một cái.—Mẹ nó, mảy thử khóc nữa đi tao xem. Ngay lúc đó, bên ngoài đột nhiên truyền đến một câu rất quen thuộc —Người ở bên trong nghe đây, các người đã bị bao vây, mau buông vũ khí đầu hàng.

Tên béo mặt xanh mét, phần hần trừng mắt nhìn tên gầy vừa làm hỏng chuyện, đều là do thằng đàn này lằng phí thời gian, bằng không tao đã sớm thoát ra cửa sau. Nhưng mà cũng không phải hoàn toàn không còn đường thối lui, chỉ có thể cùng liều mạng! Hần ta túm lấy Uông Thiên Hồng, kẻ sùng vào đầu cò. —Các người không được làm gì hết, có tin tôi một phát bắn nát đầu cò ta không! Muốn cứu mạng cò ta, lập tức đi gọi một chiếc xe, giải phóng cửa sau, để chúng tôi an toàn rồi đi!—Không được đâu! Đại ca, không được đối xử với cò ấy như vậy. Tên gầy thật sự không đành lòng nhìn nữ nhân vật chính mới vừa rồi còn trong vớ kịch tình yêu đã bị ụ hiếp, mới xem có một lần mà lòng cậu ta đến bây giờ còn rất cảm động!—Mảy cầm miệng cho tao!—Không được! Trừ phi anh buông cò ấy ra, bằng không. Tên gầy đột nhiên xoay người về phía mấy người cảnh sát bên ngoài kêu to, —Mảy người mau vào đi! Súng của chúng tôi chỉ là đồ giả, là súng đồ chơi thôi!—Đồ con lợn! Nói ra làm gì? Tên béo liều mạng dùng súng đồ chơi đập đầu cậu ta. Rất nhanh, cảnh sát thành công tiến vào, chế ngự hai tên cướp ngu ngốc về sở cảnh sát lân hần. Dùng hai khẩu súng đồ chơi đi cướp cửa hàng bách hóa, tuyệt đối đối đối sẽ trở thành tiêu điểm lớn của báo chí chiều nay, tiêu đề sẽ là: hai kẻ trộm ngu ngốc!—Đem ảnh bày ra trên sàn nhà, cuộn tròn đầu gối, cò một mặt xem từng tấm ảnh, mặt khác nghiền ngẫm xem người chụp ảnh khi chụp cò có tâm trạng như thế nào? Lúc này, cò nghe thấy tiếng mở khóa, trong lòng giật một cái. Quả nhiên, người đàn ông trong lòng đang nhớ mong lập tức nóng lòng xuất hiện ở trước mặt cò.—Thiên Hồng, em không sao chứ?—Chồng ời, anh có yêu em không? Cao Dương sùng sốt, đầu óc thông minh hiếm có trong lúc nhất thời lại không thể hiểu nổi hiện tại là có vấn đề gì? Anh đầu tiên là liếc nhìn người con gái vừa mới ào vào trong lòng một cái, tiếp theo nhìn đến mấy tấm ảnh chụp quen thuộc ở trên sàn nhà, lập tức, trong con người đen xuất hiện vẻ mặt thiếu rở. Anh nhẹ nhàng đẩy cò vợ bé nhỏ ra, nâng cầm cò lên, xem kỹ cò từ đầu tới cuối một lần.—Lúc trên máy bay anh nghe tin cửa hàng bách hóa bị cướp, em cũng xuất hiện trên tin tức, chuyện lớn như vậy vì sao còn không sớm nói cho anh biết?—Em không sao mà! Huống hồ anh khi đó đang ở Hongkong, cho dù lập tức báo cho anh cũng không có tác dụng mà! Đối với chuyện bị cướp ngày đó, Uông Thiên Hồng từ đầu vẫn giấu không nói cho Cao Dương biết.

—Ai nói không có tác dụng, anh biết có thể lập tức trở về liền! Uông Thiên Hồng bình tĩnh nhìn anh — từ khi bắt đầu biết Cao Dương, anh ấy vẫn đều

như vậy, luôn đem cô và Lam Lam đặt ở vị trí đầu tiên, mà đó cũng là lý do cô chú ý đến anh, đặc biệt thích ở bên cạnh anh; mỗi khi cô học được kỹ thuật nào mới, thì Cao Dương sẽ tuyệt đối là người thứ nhất được thưởng thức. Cô chỉ vào một tấm ảnh, hỏi ra thắc mắc trong lòng: Vì sao anh lại rửa nhiều ảnh chụp em như vậy?—Em đã quên cuối tuần này là ngày gì rồi à?—Là sinh nhật của anh à! —Cốp một tiếng, Ưông Thiên Hồng lập tức ôm đầu, —Sao anh lại cộc đầu em?—Là sinh nhật em.—Dạ? Sinh nhật em. Ưông Thiên Hồng nhanh chóng nhủ mày, sinh nhật của cô là.....ngày mười bảy, hình như là vào cuối tuần, sớm hơn sinh nhật Cao Dương hai ngày! Anh không nhận được mà thờ dài: —Em vĩnh viễn vẫn thế, luôn nhớ rõ sinh nhật mọi người, bất kể lễ tết lớn nhỏ, em cũng đều nhiệt tâm chúc mừng, ngược lại sinh nhật của mình thì lại không để ý tới. Cô ấy là một cô gái nhân hậu, đối với người khác thì quan tâm, còn với mình thì thờ ơ.—Cho nên mấy tấm ảnh này là quà anh muốn tặng cho em sao? Đây đích thật là món quà lớn nhất mà cô có được, bởi vì tất cả đều là tâm ý của Cao Dương.—Ừ, nhưng mà nó chưa có hoàn thiện, vốn anh định sắp xếp nó lại thành một album rồi mới tặng cho em. Ưông Thiên Hồng cảm động nhìn anh, đột nhiên ngượng ngùng mở miệng, —Chồng à, thật ra anh rất thích em đúng không?. Khuôn mặt mê người kia khẽ gật. Ưông Thiên Hồng ôm ngực hỏi lại: —Anh cũng rất yêu em đúng không?. Khuôn mặt anh tuần kia lại gật một cái, đồng thời cất lời hỏi: —Em không tin anh sao?—Em tin. Cô không chút do dự nói: —Chỉ là em không biết anh rốt cuộc là từ khi nào thì bắt đầu thích em?—Nói thực ra, anh cũng không nhớ. Đáp án kiểu gì vậy! Cô nhấn khuôn mặt nhỏ truy hỏi: —Sao lại không nhớ?—Lúc mới bắt đầu, anh quả thật là chỉ thương em như em gái thôi, nhưng thời gian qua đi, tình cảm yêu thương đó không biết từ lúc nào lại biến thành tình yêu nam nữ. Đợi cho đến khi cô hiểu rõ con tim của anh, anh liền bắt tay vào sắp xếp toàn bộ kế hoạch, cũng chỉ vì cô thế được đến với cô!

Cô đỏ mặt gật gật đầu, chuyện này cô cũng giống như anh. —Vậy đúng là anh đã xác định người khi đó anh thích là em chứ không phải Lam Lam? Lam Lam với em có gương mặt rất giống nhau, con bé cũng thông minh hơn em, chiều theo đạo lý mà nói, anh với Cao nhị ca hẳn là đều thích con bé mới phải. Lại là —Cốp một tiếng, ngắt lời cô.—Sao anh lại cộc đầu em nữa vậy? Lúc này Cao đại ca một chút cũng không dịu dàng, lại còn cộc đầu cô hai cái!—Em cho là mình không có ưu điểm gì có thể làm cho anh thích em đúng không? Cô đúng là nghĩ như vậy! Cao Dương từ trên mặt Ưông Thiên Hồng đọc được sự khó hiểu, anh tiến lên phía trước nhặt ảnh chụp lên, đưa cho cô nói: —Em sai rồi! Em so với người khác còn chu đáo và kiên nhẫn hơn nhiều, cái gì cũng không nhớ, người khác bốn ngày có thể học xong khóa học may, em lại phải hai năm, trong thời gian đó vất vả biết bao nhiêu, thất bại hết lần này đến lần khác, luôn không nhớ được các bước sử dụng máy may, toàn làm cho đầu chỉ mắc vào một chỗ không sao ra được hoa văn gì, nhưng mà em chưa bao giờ bỏ cuộc, cho nên bây giờ em mới có thể thành công giúp người khác làm túi. Đó là tấm ảnh chụp cô cuối cùng đem một đồng vải đủ màu sắc may lại thành một cái gối, bên trong ảnh là Ưông Thiên Hồng đang cười sáng lạn, bởi vì đó là tác phẩm đầu tiên của cô. Sự cố gắng của cô, Cao Dương tất cả đều đặt ở trong lòng—so với những người khác anh biết cô đã phải trả cái giá vất vả như thế nào.—Em còn nhớ không, phải mất nửa năm em mới học được cách nướng một cái bánh ngọt, kết quả lập tức quyết định đứng vào ngày sinh nhật của anh làm một cái tặng cho anh. Trong tấm ảnh thứ hai, là một thiếu nữ đang cầm một cái bánh ngọt hình thù méo mó. Sinh nhật năm đó, anh bị mấy người bạn kéo đi chơi bời, hát hò suốt đêm nhưng vẫn có một nữ sinh cầm một cái bánh ngọt đứng ở trước cửa chờ anh. Cũng chỉ biết chờ mà không biết khi nào người ta mới về, cô gái này thật là ngốc. Năm thứ nhất là đồ ngốc, năm thứ hai là đồ ngốc, năm thứ ba vẫn vậy, rồi năm thứ tư. Cao Dương không thể không đem bóng dáng của cô đặt ở một chỗ nào đó trong đáy lòng, anh bắt đầu suy nghĩ, nếu như có một năm nào đó trước cửa nhà không hề có một người đứng một chỗ chờ anh về nhà ăn bánh ngọt, thì anh sẽ như thế nào đây? Chắc chắn là khó chịu và hụt hẫng rồi! Năm thứ năm, anh tham gia quân ngũ trở về, cô gái vẫn như trước còn nhớ đem bánh ngọt xuất hiện ở ngoài cửa nhà anh, đã lớn như vậy rồi, ai còn thích sinh nhật chứ? Ngay vào giờ phút đó, trái tim anh như tan chảy. Ưông Thiên Hồng nhìn chằm chằm tấm ảnh này, hốc mắt đỏ lên.—Đối mặt với một cái cô gái vừa thân thiết vừa đáng yêu, mặc dù đôi lúc có chấp một chút, em còn dám nói cô ấy không có ưu điểm, không đáng để cho anh yêu cô ấy sao? Anh đem tấm ảnh trên sàn nhà nhặt lên, đặt vào tay cô, —Đây là cô ấy lúc còn nhỏ, anh phải chờ cô ấy chậm rãi lớn lên, chờ một ngày cô ấy sẽ hiểu được lòng anh.

Đôi mắt ngấn nước mông lung dừng ở đôi mắt đen thâm thúy của anh, lòng cô vì tình cảm sâu nặng của anh mà chấn động không thôi, hóa ra Cao Dương vẫn luôn đợi cô lớn lên, một mực chờ cô hiểu được lòng anh. Lại một lần nữa, cô nhào vào trong lòng Cao Dương, vừa cảm động rơi lệ, vừa không ngừng hôn lên mặt anh. —Rất xin lỗi, ông xã, em đã để anh đợi lâu như vậy. Cao Dương hôn cô: —Không lâu chút nào, bởi vì anh biết một ngày nào đó cũng đợi được em. Nỗ lực trù tính của anh có thể nói là cuối cùng cũng có kết quả

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mĩ Nam* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10

Cuối thu khí trời mát mẻ, nhà nhà lại đoàn viên đón tết Trung thu. Nếu chính phủ thực hiện chính sách giảm khí thải cacbon thì khu nhà nơi Ưông Thiên Hồng ở cũng sẵn lòng góp một phần sức lực để bảo vệ môi trường, tuân theo bác tổ trưởng A Thủy đã cố gắng tuyên truyền, năm nay bọn họ sẽ không nướng thịt để mở tiệc liên hoan mừng Trung thu nữa. Địa điểm ngay tại sân thượng của khu nhà, không hạn chế thành viên khu nhà đến tham gia, mặt khác cũng hoan nghênh hàng xóm kêu thêm bạn bè đến, lấy não nhiệt là việc chính, hàng xóm láng giềng mỗi nhà trở tài biểu diễn một tiết mục văn nghệ nhỏ, cuối cùng sau tiết mục trao giải thưởng vô cùng vui vẻ. Phần thưởng là do mỗi nhà tự mang đến góp theo tấm lòng, không quy định giá trị, về phần tiệc liên hoan món chính quan trọng nhất cũng do mọi người trong xóm cùng nấu, mỗi người điều tự tay làm lấy mấy món sở trường là đủ rồi. Cứ như vậy, một buổi long trọng. Ấc, phải nói là một bữa tiệc nhỏ khá đơn giản lại có đặc sắc riêng của khu nhà, âm thanh náo nhiệt tung bừng từ sân thượng vang lên —Oa! Đây là bánh tôm giòn này ăn ngon quá đi, chiên giòn không thua gì mấy đầu bếp chuyên nghiệp của mấy quán vẫn thường bán nha!—Tôi lại thấy ăn ba chén gà này mới ngon, nước sốt nóng đậm, chỉ có thể gắp ngón tay cái lên khen ngon!—Còn tôi thì thấy, gia đình này chẳng những tay nghề tốt, ở bên trong còn có không ít anh chàng đẹp trai nữa ấy! Nhìn qua nhìn lại, ở phía trước, một cơ thể rắn chắc khoác trên mình áo vest trắng ngắn tay đơn giản, đáng người quả thực đẹp thôi rồi! Nhìn về phía bên phải lại là một thân áo somi bình thường, nhưng vẫn không dấu được khí chất chín chắn vững vàng, cảm giác đúng là một nữ nam siêu đẹp trai!—Sớm biết thế, lúc trước lâu hai có cho thuê, thì tôi đã xin vào ở rồi, làm hàng xóm mỗi ngày cũng có thể nhìn cho đã con mắt. Mấy người bị bạn của bạn bắt chuyện rồi tới nhóm hàng xóm kiếm bà tám, sau khi ăn uống no say thì ngồi một bên thì thà thì thào, nói dài nói ngắn, đến nỗi phía bên sân khấu kia rốt cuộc là hát cái gì, diễn cái gì, các cô cũng không có chú ý.

—Chỉ bằng chúng ta đến làm quen với người ta. Biết đâu lại hợp với nhau, hai người hài lòng nhìn nhau, người dễ nhìn chính là của cô. Có người dễ nghe nói ra tiếng lòng của mình, làm sao có người phản đối được! Một đám người vội vàng chọn một mục tiêu, giống như đàn kiến gặp được thức ăn nhất loạt xông lên. —A ha! Anh chàng đẹp trai, anh cũng là người trong khu nhà này đúng không? Đang chuẩn bị nhét cái bánh chèo (sủi cào) của cuối cùng vào trong miệng, phía sau đột nhiên có người nói chuyện lớn tiếng như vậy, người đàn ông ngưng ngưng rút tay lại. Cao Khoát xoay người, có chút ngập ngừng nói: —Các cô. vừa rồi gọi tôi sao?. —Đương nhiên rồi! Đẹp trai không phải gọi anh thì gọi ai? Mấy cô gái nhất loạt thi nhau nong cười đẹp nhất của mình. Cao Khoát gật gù đầu, nói cũng đúng, phía trước tất cả đều là một đám cha chú, ông nội đương nhiên không có khả năng là gọi họ. —Chào các cô, người đẹp trai tôi đây họ Cao, đúng là người ở nơi này, nhưng mà hình như chưa từng gặp qua mấy muội muội các cô thì phải! Không có ý dễ giọng nói dịu dàng nhưng mà kiểu khách sáo này Cao Khoát anh đã quen mất rồi! —Trời ơi! Bọn em ở căn nhà cách vách cách vách cách vách trong ngõ nhỏ quẹo vào kia kia! Đám con gái bị gọi là mấy muội muội thì vô cùng oán hận, lập tức giả bộ thẹn thùng. À! Cách xa như vậy, khó trách chưa từng gặp qua. —Các cô ăn cơm chưa? —Bọn em có dùng qua rồi, mấy nhà trong khu của anh đều nấu ăn ngon ghê. —Các cô cũng thấy như vậy đúng không? Cao Khoát cười lớn, không phải anh khoe khoang nhưng mà Thiên Hồng muội muội tay nghề đúng là rất cừ, ai ăn một lần cũng đều bị chinh phục. Nhìn anh cười vui vẻ đến như vậy, mấy cô gái trong lòng không khỏi xuất hiện một suy nghĩ không ổn rồi — —Không biết người làm đồ ăn là Cao tiên sinh hay là bạn gái anh vậy?. Mọi người nín thở hỏi. —Bạn gái? Đương nhiên không phải. Anh ngừng một chút. Không được! Không được to tiếng đến chỉ dấu. Tuy là anh em ruột nhưng mà anh cũng không biết anh trai lại thích Thiên Hồng muội muội nhiều năm như vậy, cũng may người mà mình thích là Ông Thiên Lam, bằng không hậu quả chắc chắn sẽ là huynh đệ cùng tàn, anh chắc chắn sẽ thất bại trước anh trai đầu óc đầy mưu kẻo. —Cho nên Cao tiên sinh còn chưa có bạn gái ha? Mấy cô gái thở ra một hơi, phỉ phỉ có thể yên tâm rồi. —Ai nói không có! Lại nín thở!

—Tôi rất yêu bạn gái, cô ấy cũng sẽ là vợ tương lai của tôi, ấy cô ấy đang lên kia! Anh đưa ngón tay chỉ về phía sau. Mấy cô gái quay đầu nhìn, từ cửa thang máy đi ra là hai cô gái có gương mặt giống nhau như đúc, vậy cuối cùng người nào mới là bạn gái của anh đẹp trai. Cặp sinh đôi đến gần, trong đó một cô gái đột nhiên không nói hai lời, đập thật mạnh vào bả vai của anh đẹp trai! Ôi! Bạo lực nha! Ông Thiên Lam hừ lạnh nói: —Mới vài phút không thấy, anh lại bắt đầu muốn giở trò cũ raphải không?. Muốn cưa mấy em gái này sao? —Thật là oan uổng nha! Ăn một quyền Cao Khoát chỉ có thể nên đau, trên mặt giả bộ không có việc gì kéo cô vào lòng. —Đó đều là hàng xóm, hàng xóm thôi mà, mọi người ở cùng một chỗ, vừa vặn đến Trung thu, mọi người cùng tụ tập nói chuyện thôi. Nhìn đến đây, mấy cô gái một nửa trái tim đều đã tan nát hết, lại nhìn về phía kia mấy nam phong độ tuấn tú đang đi tới, thân mật nắm tay cô gái còn lại, nửa trái tim kia cũng không còn! —Lại đây nào, giới thiệu với các em một chút, đây chính là bảo bối oan gia của tôi Ông Thiên Lam, còn đây là Thiên Hồng muội muội, là chị của bạn gái tôi, cũng là bà xã của anh trai tôi, tức là chị dâu của tôi, đây chính là đầu bếp mà các cô mới khen đó! Mấy cô gái khác đầm ngực đầm chân, hai người đàn ông chất lượng tốt lại đẹp trai đều bị người ta đoạt đi rồi, đối thủ lại còn là hai cô gái song sinh, thật sự là làm kẻ khác không cam lòng mà. Nhưng mà Ông Thiên Hồng cũng không có rảnh theo Cao Khoát ở trong này tự giới thiệu, cô giãy tay Cao Khoát ra, đi về phía chị: —Chị, không phải chị nói muốn đem quà lên sân khấu trước à. —Đúng đúng đúng! Ông Thiên Hồng nhìn ông xã cười, rồi mang theo gói to chạy về phía em gái, hai chị em cùng nhau đi về khu phần thưởng. Ông Thiên Hồng một lòng muốn đem món quà đã được chuẩn bị tốt rút ra khỏi túi nilon kiểm tra một chút, nhưng tay chân lại có chút luống cuống, không cẩn thận va phải vài người, lại đứng ngả vài cái ghế trống, chỉ là tất cả mọi người đều là hàng xóm thân quen, tự nhiên sẽ không để ý. Thật vất vả lấy ra túi chữ nhật tự tay mình may, Ông Thiên Hồng lại không phát hiện câu thang trên sân khấu, cả người —Ầm một tiếng ngã xuống. Nhất thời hiện trường lặng ngắt như tờ! —Chị ơi! —Không sao, không sao. Ông Thiên Hồng ngưng ngưng đứng lên, cười cười đi về phía chủ hàng xóm ở trên sân khấu vừa mới bị dọa hết hồn, —Chị chỉ là quá chuyên tâm kiểm tra quà có làm sao hay không đường may có đẹp không, dù sao đây cũng là quà tặng mà!

Vừa mới nói xong, chân cô lại vấp phải dây nối micro, tức thì vừa kéo dây micro, vừa không cẩn thận đụng rớt mấy món quà để trên bàn. —Xin lỗi, xin lỗi! Ông Thiên Hồng vội vàng đem mấy món quà bị mình đụng rớt để lại chỗ cũ. Lúc này, ở phía dưới sân khấu mấy cô gái vốn dĩ đã không cam lòng oán hận kia bắt đầu nhao nhao lên — —Mất mặt thật! Sao lại có người đi mà thêm không nhìn câu thang chứ?. —Ngã một lần thì không nói làm gì, lại còn ngã đến hai lần, thật là đần quá đi! —Tay chân vụng về thế làm sao xứng với người đàn ông đẹp trai như vậy chứ! Tôi thật sự thấy xót xa thay anh đẹp trai kia. —Cái cô ấy cầm trên tay lúc này là cái gì vậy? Hình như là một miếng vải à! Thứ đó mà cũng gọi là quà sao, thật là nực cười! —Tôi thấy một ngày nào đó, chồng cô ta nhất định sẽ chịu không nổi cái loại người ngu ngốc tôi tề này ở bên cạnh mình. Mới vừa rồi bởi vì mấy cú ngã của Ông Thiên Hồng, hiện trường nhất thời an tĩnh lại, chon chon mấy lời chua ngoa này mọi người đều nghe không sót một chữ; Ông Thiên Lam nghe thấy chị mình bị người ngoài cười nhạo như vậy, trực giác phản ứng chính là rất muốn mắng mấy cho cô gái rảnh rồi không có việc gì làm này một trận. —Mấy người phụ nữ các người từ đâu tới? Ăn no nhàn rồi. Có người kéo kéo cánh tay của cô. —Lam Lam, không sao. Ông Thiên Hồng dường như rất giống người không có liên quan, cười tủm tỉm không tức giận. —Nhưng mà các cô ấy nói thật khó nghe! Ông Thiên Hồng trừng mắt nhìn bác A Thủy ở dưới sân khấu liếc một cái, đều tại ông ta, không có việc gì kêu người ngoài tới làm cái gì! Ông Thiên Hồng một lần nữa đứng ở trên sân khấu, lúc này micro đã nối được, cô nhìn đám người mới vừa rồi cười nhạo mình, lớn tiếng nói: —Các cô nói đúng, tôi cũng biết mình ngu ngốc tôi tề. Trên sân khấu bác A Thủy đã lấy khăn tay lau lau chùi chùi — Ông tiểu thư này không thấy ánh mắt muội muội mình đã như muốn bắt ông ta chém chết sao? Tại sao còn toàn nói là mình ngu ngốc? —Tôi đây ngờ nghệch đôi rất nhiều chuyện tôi đều không hiểu, nhưng tôi chỉ biết ăn uống vui vẻ, lần này để làm quà tặng cho hàng xóm láng giềng — tôi thiết kế một cái túi chữ nhật, nó có lẽ không có đẹp như mấy cái bán ở cửa hàng bách hóa, nhưng là do tôi đã dành thời gian một tuần để may, chỉ hy vọng người dùng đến nó có thể cảm thụ được sự ấm áp và thoải mái. Cô thề lời. Mà tâm ý của cô bất ngờ lại giành được tình cảm của rất nhiều bà, nhiều mẹ dưới sân khấu. —Tôi biết rất nhiều cô gái so với tôi tài rất giỏi, ngay cả bản thân tôi cũng hiểu có thể gả cho một người chồng tốt như vậy, thật sự có chút khó tin. Tôi không thông minh, cũng không có bản lĩnh tài giỏi, đối với mấy việc phức tạp tôi lại ứng phó không nổi, nhưng có một điểm tôi rất có tự tin, tuyệt đối sẽ không thua ai, đó chính là tôi rất yêu chồng tôi, có lẽ tôi không thể

giúp được anh làm việc, nhưng tôi có thể làm chính là toàn tâm toàn ý tin tưởng và yêu anh ấy, còn mang đến cho anh ấy một mái ấm gia đình. Ông Thiên Hồng lần này đơn giản đều nói từ thật tâm, lập tức át được tiếng cộng ly của cả bữa tiệc. —Ông tiểu thư, tất cả mọi người trong khu nhà không cảm thấy cháu ngọc đầu, tất cả mọi người đều thương cháu như cháu gái của mình mà. Các bà, các mẹ mắt đỏ hoe. —Đúng đó! Bác A Thủy ta chính là người thương con nhất, ai dám cười con, ta cầm chổi đánh người đó! Mấy cô gái vừa nói xấu kia cúi đầu không dám đối mặt cô; còn cái túi chữ nhật do Ông Thiên Hồng tự tay làm bắt ngờ trở thành phần thưởng trọng đại nhất của đêm nay, nụ cười trên môi dường như không hề tắt, cả nhờ do anh nuôi cuối cùng đã lớn, có đủ dũng khí và khả năng đối mặt với thái độ của những người khác. —Ông xã, anh thấy em nói có được không? Sau một tràng vỗ tay, Ông Thiên Hồng đi đến trước mặt Cao Dương. —Không tốt. Sao lại thế? Cao Dương ôm lấy thắt lưng của cô, anh hiện tại đã không còn cần đôi kính kia nữa, mặc cho người ta thấy được tình cảm nồng nàn trong mắt anh. —Vào lúc này tại nơi này, bà xã phải cho ông xã một nụ hôn nồng nàn, như vậy mới coi là tốt! Anh nói như vậy. (Vũ ngọt ngào quá đi T.T) Trong tiếng hoan hô của mọi người, Ông Thiên Hồng kiễ mũi chân, hôn lên môi anh. Dưới một màn khiến người ta cảm thấy hạnh phúc ngay ngày hội Trung thu đoàn viên đang náo nhiệt này, trên bức tranh hiện lên một điểm. Cửa khu nhà mở ra. —Thật sự là không đơn giản nha! Đầu tiên là dùng kế tiếp cận với cá nhỏ, kế tiếp còn phải lo lắng đem cá nhỏ dưỡng béo, nuôi lớn đến mức có thể độc lập, tôi thật sự rất là bội phục, không hổ danh người học luật, đầu óc đúng là giao hoạt, muốn cái gì đều đạt được cái đó. Bóng dáng thật rác rưởi đi ra rồi ngừng lại, chậm rãi xoay người. —Cao tiên sinh, cậu nói tôi nói có đúng không? Mấy rậm nhướng lên, đúng rồi, anh thiếu chút nữa là quên

còn có cái tên đáng ghét cần giải quyết này, như vậy mới có thể làm cho bức tranh chuyện xưa được kết thúc hoàn mỹ. —Lần trước vợ vét tài sản của tôi một vụn tẹo vẫn chưa đủ sao? Ông hiện tại lại muốn nói cái gì? Cao Dương lạnh nhạt nhìn ông ta. Nhắc tới tài nguyên lần trước kiếm được thật là tốt giá, Lão Cửu Tân vui vẻ cười chớp mắt. —Đừng khần trương như vậy, bản nhân ta chỉ là rất bội phục Cao tiên sinh, chẳng lẽ khen một chút cũng không được sao không? Cậu thật không hổ là cao thủ, có thể an bài một tình địch giả xuất hiện đến kích thích cá nhỏ, làm cho cá nhỏ vừa ghen vừa đau lòng, dùng loại phương

pháp này buộc cá nhỏ phải bộc lộ tâm lòng, cuối cùng lại dùng chiêu ảnh chụp đến giải quyết khúc mắc của cá nhỏ, dùng tình cảm sâu nặng làm xúc động cá nhỏ, tôi thật sự rất xúc động, biết người biết mặt không biết lòng, về sau quyết không thể bị hoa mỹ nam dụ dỗ lừa gạt. Đường như Lão Cửu Tân đã nói ra hết những gì ông ta tình cờ biết được, Cao Dương khoan hai tay lại, khẩu khí cực kỳ lạnh nhạt nói: —Cho nên? Lúc này ông lại muốn vợ vét tài sản của tôi chứ gì? —Đừng đem quan hệ hàng xóm tốt đẹp của chúng ta nói thành như vậy chứ! Lão chủ già xoa xoa tay, bộ dạng thật đúng là giống mấy kẻ đê tiện tiểu nhân, —Tôi chỉ là muốn nhắc nhở Cao tiên sinh một chút, nếu hàng xóm trong khu nhà biết Cao tiên sinh hóa ra lòng dạ sâu như vậy, tuần tú lịch sự mà mưu kế đầy mình, như vậy mọi người sẽ nghĩ như thế nào? Sẽ có lời ong tiếng ve như thế nào nhỉ! Ví như không thể tin tưởng lời nói của Cao tiên sinh, có khi còn ở nhà thì ăn hiếp vợ, ở ngoài nuôi bồ nhí gì đó! —Vậy bây giờ ông có nhặt được cái gì chứng minh tôi là kẻ đê tiện tiểu nhân như vậy? —Tôi có nhân chứng! Hắc hắc hắc, mấy ngày qua ông trời đều ở giúp ta, ra ngoài nhặt vechai, lại có thể nhặt cả nhân chứng trở về. Cao Dương đôi môi bạc mở ra, cười đến làm cho người ta rét run. —Ông chủ Lão, ông nhặt vechai đã lâu, có thật đã quên tôi là làm nghề gì rồi sao? —Làm sao quên được, ngài chính là đại luật sư mà! Lão Cửu Tân run rẩy thân mình, đột nhiên cảm thấy rét run. Quái, vì sao Cao Dương không sợ chứ? —Tôi đây không ngại nhắc nhở ông một chút, bắt người chiếm đoạt tài sản cũng không phải là tội nhỏ. Cao Dương dường như có chút dăm chiêu nhìn cửa hàng tạp hóa âm u, biểu tình trên mặt khó lường. —Cái gì bắt người chiếm đoạt tài sản, cậu không có việc gì đừng dùng từ bậy bạ nha muốn làm tôi sợ sao! Lão Cửu Tân ánh mắt bắt đầu đảo quanh, nhưng mà không dám nhìn về phía anh. —Ông thực nghĩ tôi cái gì cũng không biết sao? Tốt xấu gì tôi cũng là một ông chủ lo lắng cho nhân viên của mình, nhân viên bỏ việc mất tích, tôi sẽ không đi quan tâm một chút, nhìn xem nhân viên đã xảy ra chuyện gì sao? Tôi nói cho ông biết, tôi đã sớm báo cảnh sát tìm người, cái này không biết ai mới chân chính là đại sự không ổn à! Hàn Kim Linh bỏ việc mấy ngày, anh đã tìm người chung quanh hỏi thăm — theo lời khai của bà xã, nhân viên cửa hàng ăn uống, còn có ông chủ quán bar, Hàn Kim Linh có một đêm uống say sau đó đã không thấy tăm hơi, hơn nữa hiện tại từ lời ông chủ Lão nói, anh cũng đoán được ra bảy, tám phần. Thật đúng là bội phục Lão Cửu Tân, thì ra ngoài nhặt đồng nát, còn nhặt cả người ta. Không sợ cảnh cáo, ông chủ Lão đứng lý hợp tình nói: —Người tôi nhặt được thì đó là của tôi! Cao Dương căn bản không để ý đến lão ta, —Àm một tiếng, thật mạnh đóng cửa khu nhà lại.

—Ông cứ việc nghĩ như vậy đi! Tóm lại ông tốt nhất ít đến gây chuyện với tôi, bằng không đừng trách tôi tố cáo ông ngay cả cửa hàng cũng không có, đến lúc đó tôi xem ông giấu phụ nữ ở chỗ nào! Thanh âm lạnh lùng theo khe cửa đóng chặt bay ra, Lão Cửu Tân hận đến nghiến răng, nhưng mà lão ta sẽ không vi phạm nguyên tắc của lão — nhặt được của rơi nhất định phải giấu, bất kể đó là người hay là đồ vật. Nói tóm lại, là ông trời cho lão ta nhặt được một cô gái uống rượu say, cho nên cô gái kia chính là của lão ta, không cho phép ai giành lại!

Bạn đang đọc truyện *Ám Mưu Của Hoa Mỹ Nam* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.